

มาทว่ารัก

มาทว่ารัก

มาทว่ารัก

ปีศาจจิ๋วจอก
อย่าพลาด

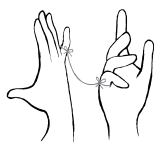
瑶娘犯桃花

โมเอะฮัน 莫類 ธิชน

จินฮ์ แปว

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังฝากผลงานอันน่าประทับใจไว้มากมาย ครั่งนี้มากกว่ารักพาท่านไม่เหียนกลับมาหานักอ่านทุกท่านอีกครั้งพร้อมกับผลงานใหม่ที่เต็มไปด้วยความกลมกล่อมเฮฮา น่าตื่นเต้นเร้าใจตามสไตล์ไม่เหียนเช่นเคย โดยในเล่มเกิดใหม่นี้มีทั้งหมดสี่เรื่องซึ่งสามารถอ่านแยกเล่มก็ได้ หรืออ่านเรียงตามนี้ได้เลยคะ

1. ได้เท้าอย่ามาหยอก
2. โจรหญิงอย่ามาเย้า
3. ท่านเขียนอย่ามาหลอก
4. ปี่ศาจจิ้งจอกอย่ามาลวง

สำหรับ 'ปี่ศาจจิ้งจอกอย่ามาลวง' คือเรื่องราวของ 'เหยาเหนียง' สตรีชาวบ้านธรรมดาแต่มีภูมิหลังไม่ธรรมดาซึ่งได้รับหางจิ้งจอกมาต่อชีวิต และ 'จิ้นเสียน' นักพรตแห่งสำนักจื่อวิน ปริมาจารย์ปราบปี่ศาจผู้แสนโด่งดังที่งามสง่าและสุขุมเยือกเย็น ทว่าแท้จริงกลับเจ้าเล่ห์กลลวงไม่แพ้จิ้งจอกเลยจริงๆ

ความวุ่นวายเกิดขึ้นเมื่อเขาเข้าใจว่าเหยาเหนียงเป็นปี่ศาจและต้องการจะกำราบนาง ทว่าทำเช่นไรก็จับนางไม่ได้ สุดท้ายจึงหาช่องทางข่มขู่บังคับให้นางมาทำหน้าที่คนครัวแทนพ่อครัวที่ออกไป แต่ได้ตั้งใจแล้วเขากลับไม่ยอมหยุดง่ายๆ ยังคงยัปตาหาเรื่องนางเสมอ งานนี้เหยาเหนียงจะเอาตัวรอดจากเงื้อมมือจอมเจ้าเล่ห์ได้หรือไม่ ส่วนจิ้นเสียนจะมีวิธีใดมาจับผิดนาง และ 'พลาดท่า' ให้กับเสน่ห์เย้ายวนของนางได้อย่างไร เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เหยาเหนียงได้ยืนหันหน้าเปลี่ยนสีทันใด พาดฝ่ามือใส่หน้าเขาหนึ่งขาดโดยไม่แม้แต่จะหยุดนึกคิด เอ่ยอย่างเย็นชาว่า "ข้ามิใช่นางปีศาจจิ้งจอก"

สุภาพชนฆ่าได้ หยามไม่ได้ นางปฏิบัติตนตามคุณธรรมสตรียมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ยึดมั่นในศีลธรรมอันดีงามอย่างเคร่งครัด ทว่าบัดนี้กลับถูกบุรุษผู้หนึ่งชี้หน้าด่าว่าเป็นนางปีศาจจิ้งจอก นี่เป็นการเหยียดหยามศักดิ์ศรีนางอย่างใหญ่หลวง

จิ้นเสวียนตะลึงงันไป นี่เป็นครั้งแรกที่เธอถูกสตรีตบหน้า ทั้งยังหลบไม่พ้นอีกด้วย

เขาเคียดดาลเป็นพินเป็นไฟขึ้นมาทันที ย้อนถามกลับไปอย่างรุนแรงว่า "ถ้าเจ้าไม่ใช่ นางปีศาจจิ้งจอก ขอถามหน่อยว่านางจิ้งจอกเส้นนี้มันมาจากที่ใดกัน!" พูดจบก็คว้าหางปูกุญ ของนางมาแกว่งไกวตบหน้า

เหยาเหนียงอึ้งงัน ก่อนจะค่อยๆ ไหล่มองลงไปตามหาง หางเส้นนี้เชื่อมกับก้นของนาง ก้นของนางสามารถรับรู้ได้ถึงหาง หางเองก็รับรู้ได้ถึงก้นของนางเช่นกัน

"ปีศาจ..."

นางตกใจจนทำอะไรไม่ถูก จิ้นเสวียนถูกนางกระแทกใส่เต็มรัก ทั้งสองล้มลงไปกองกับพื้นด้วยกัน

"เธอออกไป...รีบเธอออกไปเร็วๆ เข้า...น่ากลัวเหลือเกิน..." เหยาเหนียงตกใจกลัวจนไม่รู้จะทำอย่างไร กระทั่งไม่อาจบรรยายได้ด้วยแค่คำว่าหวาดกลัว

จู่ๆ บนก้นของตนเองก็มีบางสิ่งบางอย่างที่มีขนนุ่มฟูเพิ่มขึ้นมา ช่างน่าสะพรึงกลัวเหลือเกิน!

แนะนำตัวละคร

* เหยาเหนียง

หญิงสาวชาวบ้านธรรมดาว่ามีภูมิหลังไม่ธรรมดา มีจิตใจดีงาม รักสัตว์ตัวเล็กๆ ยึดมั่นในคุณธรรมสตรีนี้น่าจะมีฝีมือในการทำอาหารเป็นเลิศ ได้รับทางจิ้งจอกเส้นหนึ่งมาจากปีศาจจิ้งจอกเก่าทางเพื่อต่อชีวิต

* จิ้นเสวียน

ปรมาจารย์ปราบปีศาจผู้เลื่องชื่อ นักพรตเจ้าสำนักจ้าววัน ภายนอกดูสุขุมสง่างาม ดูเฉยชาไม่ใส่ใจ ทว่าแท้จริงเจ้าเล่ห์เพทุบายเป็นที่สุด มีภูมิพลังมหาศาล เป็นที่กลัวเกรงของภูตผีปีศาจต่างๆ

* อาเจียว

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่ถูกจิ้นเสวียนไล่ล่า บาดเจ็บจนต้องแปลงกายเป็นลูกจิ้งจอก พุดจาโผงผาง ปากร้าย รักอาหารฝีมือของเญาเหนียงและร่างกายนุ่มนวลของเญาเหนียงเป็นที่สุด

* จิ้งเฟิง

ศิษย์คนโตของจิ้นเสวียนที่ถูกเขาใช้อาหารหลอกล่อมามีนิสัยขี้ขลาด พุดจาตรงไปตรงมาอย่างไม่น่าอ่านสถานการณ์มึนมานะ ขอบสัต์ตัวเล็กๆ

* จิ้งเหลย

ศิษย์คนรองของจิ้นเสวียน อดีตหัวขโมย เป็นคนฉลาด เจ้าเล่ห์ไม่แพ้อาจารย์ของตน และมีไฉเป็นพิเศษ

7

ภายในพุ่มหญ้าที่ลั่นไหวนั้นเสียงดังสวบสวบลอยแว่วมา ทำเอา
เหยาเหนียงตื่นตกใจไปชั่วขณะ

นางเส้นประสาทซึ่งตึง ออกแรงกำเคียวที่อยู่ใต้มือแน่นขึ้น

เช้าตรู่วันนี้พอท้องนภาเพิ่งจะสว่างนางก็แบกตะกร้าไม้ไผ่ขึ้นมา
บนภูเขา หมายถึงมันจะขุดหน่อไม้้อ่อนที่เพิ่งผุดขึ้นมาในช่วงต้นสารทฤดู
ก่อนที่ชาวบ้านในหมู่บ้านคนอื่นๆ จะขึ้นมา

นางมองไปตรงพุ่มหญ้าตามเสียง สัตว์ป่าดุร้ายขนาดใหญ่ลั่นซ่อนตัว
อยู่ในภูเขาเล็ก นางเริ่มรู้สึกเสียใจภายหลังว่าตนเองไม่น่าเดินขึ้นเขามาลึก
เกินไปเลย เพียงเพราะหน่อไม้้อ่อนของช่วงต้นสารทฤดูเอาไปขายในเมือง
ได้ราคาสูง แต่หากต้องสิ้นชีวิตเพราะสิ่งนี้ การหนีเอาชีวิตรอดตลอดหนึ่งปี
ที่ผ่านมาของนางจะไม่เสียเปล่าหรอกหรือ

ในขณะที่นางกำลังรู้สึกขุ่นลุกชูชัน กลับได้ยินเสียงหึ่งๆ ดังอยู่แว่วๆ

จึงอดมองไปไม่ได้

เสียงนี้ไม่เหมือนกับเสียงสัตว์ป่าดุร้ายขนาดใหญ่ แต่เหมือนเสียงสัตว์ป่าตัวเล็กๆ มากกว่า นางเดินย่องเข้าไปด้วยผีเท้าเงียบเชียบ จากนั้นใช้เคียวแหวกพงหญ้าออกอย่างระมัดระวัง

ลูกจิ้งจอกขนมันวาวดงามตัวหนึ่งกำลังนอนหมอบกระเสือกกระสนอยู่ที่พื้น บนร่างแปะด้วยกระดาศซึ่งวาดลวดลายประหลาดๆ เอาไว้เป็นจำนวนมาก

เหยาเหนียงขมวดคิ้วย่นด้วยความประหลาดใจ เพราะว่าลูกจิ้งจอกตัวนี้ดูเหมือนได้รับบาดเจ็บสาหัส กำลังร้องหึ่งๆ พลางหอบหายใจอย่างหนักหน่วง

นางย่อกายลงอุ้มลูกจิ้งจอกขึ้นมา เดิมทีนางคิดว่ามันอ่อนเปลี้ยไร้เรี่ยวแรง มิคาดคิดว่ามันกลับอ้าปากงับนางในทันใด ทำเอาเจ็บปวดจนร้องโอดโอยออกมา

"ดูไม่ออกเลยนะว่าตัวเจ้าเล็กแค่ไหน แต่ตอนกัดคนกลับแรงเยอะนัก!"

เหยาเหนียงไม่แตกตื่น ไม่โกรธกริ้ว มีแต่เพียงความรู้สึกสงสารเวทนา นางขมก่ลิ้นความเจ็บปวดที่หลังมือเอาไว้ ก่อนจะอุ้มลูกจิ้งจอกอย่างระมัดระวัง

โลหิตหยดหนึ่งไหลจากหลังมือหยดลงบนยันต์ที่อยู่บนร่างของลูกจิ้งจอก ยันต์ฉีกขาดเป็นชิ้นๆ ในช่วงพริบตา เผาไหม้กลายเป็นเศษเถ้าธุลี ก่อนที่จะร่วงหล่นลงบนพื้นอย่างไร้สัมเสียง

เหยาเหนียงตะลึงลาน นางก้มหน้าลงมองด้วยความประหลาดใจมิได้สังเกตเห็นยันต์ที่เผาไหม้กลายเป็นเถ้าธุลีนั่น แต่กลับเห็นจิ้งจอกตัวน้อยกำลังจ้องมองนางอย่างแน่วแน่ ไม่มีท่าทางดูร้ายให้เห็นอีก ทั้งยังทำหน้า

ใส่เสื้อบริสุทธิ์ ช่างน่ารักจนพาให้คนหัวใจละลายเสียจริง ๆ

"ไม่กัดข้าแล้วหรือ รู้แล้วสินะว่าข้าไม่ใช่คนเลว ไม่ต้องกลัวนะ ข้าจะพาเจ้ากลับไป แล้วเอาของอร่อยๆ ให้เจ้ากิน"

จึงจกตัวน้อยขยับหูน้อยๆ เอียงหัวจดจ้องนาง รวากับว่ากำลังฟังนางพูดอยู่จริงๆ

เหยาเหนียงถอดผ้าโพกศีรษะออก เอามาห่อตัวมันไว้อย่างนุ่มนวล ต่อมาก๊วงมันใส่ไว้ในตะกร้าไม้ไผ่ แล้วรีบแบกมันลงจากภูเขาไป...

จึงจกตัวน้อยนอนอยู่ในตะกร้าไม้ไผ่อย่างเงียบสงบ มันคิดในใจว่าแปลกพิลึก สตรีผู้นี้เป็นใครกันถึงได้เก่งกาจปานนี้ สามารถทำลายยันต์ผนึกของนักพรตหน้าเหม็นผู้นั้นที่ตรึงร่างของมันเอาไว้ได้อย่างแน่นหนาได้

มันแลบลิ้นเลียริมฝีปากเล็กน้อย ในปากยังหลงเหลือรสชาติโลหิตของนางอยู่ เมื่อชิมลิ้มรสดูอย่างละเอียดลออ มันก็อดแตกตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวงมิได้

สตรีที่เกิดในปีหยางเดือนหยางเวลาหยางสถานที่หยาง? มิน่าถึงสามารถทำลายยันต์ผนึกดูวิญญาณของนักพรตหน้าเหม็นผู้นั้นได้

จึงจกน้อยยืมออกมา ที่แรกคิดว่าวันนี้คงจะหนีไม่พ้น ต้องตายอยู่ในเงื้อมมือของนักพรตหน้าเหม็น แต่ไหนเลยจะรู้ว่าสุดท้ายสลายสายธรราคูเหมือนจะไร้หนทาง กลับปรากฏทางรอดขึ้นมา มันตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะติดตามสตรีผู้นี้ไปก่อนเป็นการชั่วคราว

จริงๆ แล้วลูกจึงจกตัวนี้หาใช่จึงจกธรรมดาทั่วไปไม่ แต่ว่าเป็นถึงปีศาจจึงจกเก่าทาง ถ้ามิใช่เพราะต้องผจญเคราะห์ร้ายปีครั้งถูกอสปีบาตสวรรค์ฟาดใส่จนสูญเสียพลังปีศาจไปกว่าครึ่ง หาไม่แล้ว

มีหรือจะถูกนักพรตหน้าเหม็นนั้นไล่ตามจับจนสิ้นไร้ไม้ตอกเช่นนี้

ตอนนี้พลังปีศาจของมันมีไม่เพียงพอ จึงทำได้เพียงปรากฏกายในรูปลักษณะของลูกจิ้งจอก ไม่นอนตายอยู่บนพื้นก็ถือว่าไม่เลวแล้ว มันหมอบคว่ำด้วยลมหายใจแผ่วระโหย ตะกร้าไม้ไผ่ที่สิ้นไหวเบาๆ รวากับเป็นเปล โยกไหวจนมันผล็อยหลับไป

หลังจากเหยาเหียงแบกลูกจิ้งจอกลงจากเขาไปแล้ว รวๆ* หนึ่งเค่อ* ผ่านไปนักพรตจีนสี่วัยนก็พุ่งทะยานมาอย่างรวดเร็วปานสายลม เขาร่างกายเบาหวิวดุจนนางแอ่น เคลื่อนไหวว่องไวดุจเหยี่ยว สูดหายใจหยุดยืนอยู่บนก้อนหินก้อนยักษ์ที่โผล่ขึ้นออกมาก้อนหนึ่ง

มือข้างหนึ่งของเขาโผล่อยู่ด้านหลัง อีกข้างถือเข็มทิศแปดลักษณะ สะพายกระบี่สยบมารเอาไว้บนหลัง ยืนตระหง่านอยู่บนที่สูง สายลมบนภูเขาคัดพาให้ชุดคลุมของเขาส่งเสียงดังพื๊พพื๊ ทว่าเขากลับยืนแน่นิ่งดังขุนเขา เรือนกายเหยียดตรงดุจต้นสน นัยน์ตาคมปลาบปราดเบรื่องคู้้นมองสำรวจไปรอบๆ อย่างไม่ปล่อยให้ร่องรอยใดๆ เล็ดลอดไปแม้แต่นิดเดียว

เข็มทิศแปดลักษณะในมือของเขาเป็นสิ่งที่ได้รับตกทอดมาจากปรมาจารย์รุ่นก่อนๆ สามารถติดตามไอบีศาจได้ เขาจึงไล่ตามไอบีศาจมาตลอดทางตามที่ปรากฏให้เห็นบนเข็มทิศแปดลักษณะ

ยามนี้เข็มทิศไม่ขยับไหวอีกต่อไป เขาเองก็ไม่เห็นร่องรอยใดๆ ของปีศาจจิ้งจอกเช่นกัน จึงขมวดคิ้วมุ่นอย่างอดมิได้

ไอบีศาจเลือนหายไปเสียแล้ว!

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ลูกศิษย์ทั้งสองจึงฟังและจึงเหลยไล่ตามมาภายหลัง

"อาจารย์!"

"ไอปีศาจหายไปตรงนี้ ไปสำรวจดูเดี๋ยวนี!"

"ขอรับ!"

ทั้งสองติดตามอาจารย์มานาน รู้ใจกันดีอย่างยิ่ง คนหนึ่งอยู่ทางซ้ายอีกคนอยู่ทางขวาโดยยึดอาจารย์เป็นศูนย์กลาง จากนั้นก็ทางเขตอาคมในรัศมีหนึ่งกงหรี* ล้อมจนกลายเป็นเขตต้องห้ามขึ้นมา

เข็มทิศแปดลักษณะไม่เคยผิดพลาด มันสามารถเสาะหาไอปีศาจได้ เช่นนั้นตำแหน่งของปีศาจร้ายก็ไม่มีทางอยู่นอกรัศมีหนึ่งกงหรีแน่นอน เขตอาคมที่สร้างไว้สามารถกักขังปีศาจได้ ถึงแม้จะติดปีกแต่ปีศาจก็มีอาจบินเล็ดลอดหนีออกไปได้...ต่อมาพวกเขาก็ค่อยออกตามหาไปอย่างช้าๆ

ลูกจึงจอกซึ่งอยู่ในตะกร้าไม้ไผ่สะดุ้งตื่นขึ้นมาอย่างฉับพลัน เอ่ยร้องในใจว่าແဲแล้ว นักพรตหน้าเหม็นมาแล้ว!

หัวทั้งร่างของมันตั้งท่าระวังภัย หัวใจเต้นรัวเร็ว แต่จนปัญญาที่ร่างกายอ่อนเพลียมากเกินไป ไม่มีเรี่ยวแรงจะหลบหนี ขณะที่กำลังกลัดกลุ้มเกรงว่าความนี้คงจะหมดท่าแน่แล้ว กลับได้ยินเสียงดัง 'โพละ' ก่อนที่จะเบิกตาถลนอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ลูกจึงจอกโผล่ศีรษะครึ่งหนึ่งออกมานอกตะกร้าไม้ไผ่ มันมองเห็นว่าเขตอาคมประทับอักขระนั้นยังคงอยู่ดีเช่นเดิม ทว่ากลับไกลห่างจากมันออกไปเรื่อยๆ หลังจากมันอ้าปากค้างจ้องมองอยู่ครู่ใหญ่ก็แอบหัวเราะเยาะ

* กงหรี หมายถึงกิเลสมิตร

ในใจเบาๆ

สตรีที่เกิดในปีหยางเดือนหยางเวลาหยางสถานที่หยางสามารถทะลุผ่านเขตอาคมได้อย่างง่ายดายเพียงนี้เชียวหรือ

ลูกจิ้งจอกหัดศีรชะกลับไปนอนหมอบ หากมีไข้เพราะกลัวจะส่งเสียงจนทำให้พวกนักพรตหน้าเหม็นรู้ตัว มันก็อยากจะแหงนหน้าหัวเราะลั่นสักสามที่จริง ๆ

จิ้งเพิงกับจิ้งเหลยเสาะหาในรัศมีหนึ่งกงเหลืออยู่เกือบๆ สองชั่วยาม* แต่กลับไม่พบเจอเบาะแสใดๆ เลยแม้แต่หน่อย จึงจำต้องย้อนกลับไปรายงานผู้เป็นอาจารย์

จิ้นเสวียนขมวดหัวคิ้วเป็นปม ขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ แต่ทันใดนั้นเขาก็พลันสังเกตเห็นซี่เก้าสีดำ อันน่าสงสัยอยู่ในพงหญ้าซึ่งอยู่ละแวกใกล้ๆ เขาเดินเข้าไปแล้วนั่งยองๆ ลง ก่อนจะหยิบเก้ารูสีบนพื้นขึ้นมาดมที่ได้จมูกเบาๆ ในดวงตาฉายประกายเย็นวาว

"มีคนทำลายยันต์ผืนนี้"

ศิษย์ทั้งสองได้ยืนเช่นนั้นกตกระลึงยิ่ง

"อาจารย์ คงจะมีโช้วว่ามีคนมาแย่งชิงปีศาจไปแล้วกระมัง"

ความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางกับปีศาจตนอื่นๆ ก็คือมันมีเก้าชีวิต สามารถตายได้เก้าครั้งเกิดใหม่ได้เก้าครั้ง ด้วยเหตุนี้ขุมพลังภายในของมันจึงเป็นวัตถุดิบปรุงยาที่ผู้บำเพ็ญตบะต้องการมากที่สุด ว่ากันว่ากินแล้วจะรักษาความเยาว์ได้ชั่ววันรันดร์ ยืดอายุขัย และเพิ่มพูนพลังเวท

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เทียบได้กับเวลาสองชั่วโมง

จิ้นเสวียนสีหน้ามึนทึบ ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางผจญเคราะห์ร้อยปีครั้ง
พลังปีศาจลดทอนไปกว่าครึ่งเป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่ง ไม่รู้ว่าสหายจาก
สำนักอื่นมาชิงตัดหน้าไปก่อนหรือไม่ ถ้าหากมีคนทำลายยันต์ผนึก ช่วงชิง
ตัวปีศาจจิ้งจอกไป เช่นนั้นก็เท่ากับฝ่าฝืนกฎแห่งเต๋าแล้ว

"คนผู้นี้สามารถใช้โลหิตทำลายยันต์ผนึกได้ จะต้องใช้โลหิตที่ไม่ธรรมดา
เป็นแน่ พวกเจ้าทั้งสองเก็บขี้เถ้านพ้นกลับไปอย่าให้เหลือแม้แต่หยด จากนั้น
ตามข้ากลับไปทำพิธี ต้องหาตัวผู้ที่ทำลายมันให้เจอให้ได้"

"ขอรับ"

ลูกศิษย์ทั้งสองรีบหยิบผ้าขาวออกมา เก็บขี้เถ้านพ้นขึ้นมามากอย่าง
ระมัดระวัง หลังจากนั้นก็รีบเร่งเดินทางกลับไปยังสำนักจิววิน

เหยาเหนียงอาศัยอยู่ที่กระท่อมตรงเนินเขา เพราะบางครั้งอาจถูก
ถูกหนูกัด ปกตินางจึงเตรียมยาทาแผลภายนอกเอาไว้ในเรือนด้วย
หลังจากพาลูกจิ้งจอกกลับมาแล้ว นางก็ทายา ป้อนอาหารให้มันกิน
ประคบประหงมดูแลเป็นอย่างดีตลอดวันทั้งคืน

ลูกจิ้งจอกที่เหยาเหนียงช่วยกลับมาตัวนี้เป็นตัวเมีย นางพบว่า
มันดูเหมือนจะมีความฉลาดเฉลียวอยู่ไม่น้อย นอกจากสะเยียวกางเล็บ
ในตอนแรกแล้ว ต่อมาก็สงบนิ่งเงียบ ทว่าหลังจากนางป้อนลูกขึ้นปลา
ที่ทำขึ้นเองให้มันกินหนึ่งลูก ลูกจิ้งจอกก็ดูเหมือนจะเห็นนางเป็นเจ้านาย
ยอมเป็นฝ่ายเข้ามาใกล้ขิดนางก่อน ใช้อุ้งเท้าทั้งสองข้างเกาะติดกับหน้าอก
ของนาง ส่งเสียงร้องหงิงๆ รวากับกำลังบอกว่า 'ข้าอยากกินอีก'

เหยาเหนียงหัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย "แค่ลูกขึ้นปลาลูกเดียวก็พอใจเจ้า"

ได้แล้ว โชคดีที่เจ้ามาเจอข้า ถ้าเจอคนชั่วละก็ ป่านนี้คงเอาเจ้าไปขายแล้ว"

ชิ! มนุษย์โง่เขลาไม่มีปัญญาซื้อใจข้าได้หรอก เป็นเพราะข้าถูกใจเจ้าต่างหาก สตรีผู้นี้ไม่มีมือไม่เบา มิเพียงแต่สามารถทำลายคาถาอาคมของนักพรตหน้าเหม็นได้ ข้ายังทำลูกขึ้นปลาได้อย่างเอร์ดีอรรยอีกด้วย ปีสาวจิ้งจอกเก่าทางมีชีวิตอยู่มากกว่าพันปี แต่ยามนี้กลับทำหน้าที่ด้านแสงแดดอ่อนๆ ฤๅชุกไข้อยู่ในอ้อมอกของนางเพียงเพื่อให้ได้กินลูกขึ้นปลา

"ได้ๆ ปรเดี๋ยวจะให้เจ้ากิน กินได้ก็ดีแล้ว ข้านี้ว่าเจ้าจะไม่ยอมกินเสียอีก!" ที่แรกคิดว่าต้องไปจับหนูหรืออันใดพวกนั้นมาให้ลูกจิ้งจอกตัวนี้กินเสียแล้ว โชคดีที่ไข่แค่ลูกขึ้นปลาก็ป้อนให้มันกินจนอิ่มได้

เดิมทีเหยาเหนียงก็เป็นคนที่ชอบสัตว์ตัวเล็กๆ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว นางจึงคอยดูแลลูกจิ้งจอกประหนึ่งเป็นลูกในไส้ก็มีปาน นางมีฝีมือการทำครัวเป็นเลิศ ในแต่ละวันล้วนทำลูกขึ้นเนื้อชนิดต่างๆ ไปขายที่ตลาดในตัวเมืองหาเงินประทังชีวิต เป็นที่ชื่นชอบของลูกค้าไม่น้อย ลูกขึ้นปลานี้นางเหลือเอาไว้กินเป็นอาหารกลางวัน แต่ยามนี้กลับถูกป้อนลงท้องของลูกจิ้งจอกจนหมด เหยาเหนียงนำเศษเงินที่ได้จากการขายลูกขึ้นไปซื้อสมุนไพรที่ร้านยา ต่อมาก็ไปซื้อไก่มาหนึ่งตัว จากนั้นก็ตุ๋นสมุนไพรกับน้ำแกงไก่เข้าด้วยกันแล้วป้อนให้ลูกจิ้งจอกน้อยกิน

ปีสาวจิ้งจอกเก่าทางไหนเลยจะคาดคิดว่าจะได้รับการปรณิบัติดูแลอย่างดีเพียงนี้ เดิมทีมันแค่คิดว่าหลังจากติดตามสตรีผู้นี้ก็กลับมาแล้ว รอจนภัยร้ายผ่านพ้นไปค่อยหาโอกาสไปจากที่นี่ แต่นึกไม่ถึงว่าสตรีผู้นี้ไม่เพียงแต่ป้อนอาหารให้มันกิน ยังเช็ดถูคราบสกปรกบนขนให้มัน ใช้หวีหวีขนทั้งร่างให้มันอย่างพิถีพิถันเอาใจใส่

ปีศาจจึงจอกเก้าหางรู้สึกสบายจนซุกอยู่ในอ้อมอกของนาง ปล่อยให้นางปรนนิบัติไปตามใจชอบ มันคิดในใจว่าอยู่ที่นี้ต่ออีกสักสองสามวันก็แล้วกัน มันบิตขี้เกียจอดอ่อนรากับแมว ทำเอาหัวใจทั้งดวงของเหยาเหนียงแทบหลอมละลาย ยิ่งรักใคร่ทะนุถนอมมันมากกว่าเดิม

"เรียกเจ้าว่าอาเจียวดีหรือไม่" เหยาเหนียงตั้งชื่อให้มัน

ซี เจ้าเห็นข้าเป็นสัตว์เลื้อยอย่างแมวหมาหรืออย่างไร รู้หรือไม่ข้าเป็นปีศาจจิ้งจอกผู้มีชื่อเสียงเลื่องระบือเสียวนะ!

'อาเจียว' จ้องมองเหยาเหนียงแวบหนึ่ง ครั้นเห็นนางมีสายตาอ่อนโยนในดวงตาเต็มไปด้วยความรักใคร่เอ็นดู มือที่อยู่บนท้องก็ลืบลำไส้จนทำให้มันรู้สึกสุขสบายไปทั้งกายา ขนทุกเส้นรู้สึกสบายจนอยากจะร้องครางออกมา จึ่งเลิกคิดเล็กคิดน้อยกับนาง

อาเจียวก็อาเจียว เห็นแก่ที่เจ้าปรนนิบัติข้าอย่างแข็งขัน ข้ายอมอนุญาตก็แล้วกัน

ด้วยเหตุฉะนั้นหนึ่งมนุษย์หนึ่งจิ้งจอกจึงเริ่มใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน

ในยามกลางวันเหยาเหนียงจะวางอาเจียวไว้ในลานเรือนให้มันนอนอาบแดด ส่วนตนเองก็ทำงานสาละวน นางอาศัยอยู่ในกระท่อมอันรกร้างห่างไกลแห่งนี้เพียงคนเดียว จำเป็นต้องอาศัยทักษะฝีมือเพื่อเลี้ยงตัวเองให้อยู่รอด

ยามนางทำงานอยู่ บางครั้งบางครั้งที่หันกลับไปมองก็จะเห็นอาเจียวลืมหูลืมตากลมโตจับจ้องนาง ศีรษะจิ้งจอกน้อยๆ นั้นหันซ้ายหันขวาไปตามเงาว่างของนาง อีกทั้งยังส่ายหางน้อยๆ ไปมา ทำให้นางชอบอกชอบใจเป็นหนักหนา

เดิมทีเหยาเหนียงคิดว่าวันคืนที่ได้อยู่ร่วมกันเช่นนี้จะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แต่นึกไม่ถึงว่าอยู่มาวันหนึ่งอาเจียวกลับหายตัวไป ทำให้นางร้อนใจออกตามหาไปทั่วทุกแห่งในละแวกใกล้เคียง แต่ก็หาเงาร่างของอาเจียวไม่เจอ

ถึงอย่างไรจิ้งจอกก็ยังมีสัญชาตญาณของสัตว์ป่า มันอาจจะคิดถึงบ้าน ก็เลยกลับขึ้นมาไปด้วยตนเองแล้ว

แม้ว่าเหยาเหนียงจะรู้สึกผิดหวัง แต่นางก็รู้สึกสบายใจ บาดแผลของลูกจิ้งจอกใกล้จะหายสนิทแล้ว คงจะสามารถดูแลตัวเองได้

นางพยายามทำจิตใจให้รื่นเริง เริ่มต้นชีวิตที่ต้องพึ่งพาตนเองเพียงลำพังอีกครั้ง

ราตรีนั้นลมแรงเป็นพิเศษ พัดโหมส่งเสียงดังพื๊พพื๊ พัดพาจนหัวใจคนประหวัดฝันพรึง ทำใหเหยาเหนียงมีอาการสงบจิตใจได้

เหยาเหนียงสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากนิทราอย่างฉับพลัน ทันใดนั้นก็เห็นคนชุดดำปิดหน้าปิดตาผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าเตียง นางจึงตกใจลุกพรวดขึ้นมา

คมดาบเย็นเยียบสะท้อนแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาจากนอกหน้าต่าง ฉายประกายวาววับหนาวสะท้าน

ประกายดาบบูบผ่านอย่างรวดเร็ว พาดฟันผ่านความมืดมิด เหยาเหนียงล้มลงบนเตียงกลางกองโลหิต สิ้นชีพในดาบเดียว

คนชุดดำยื่นมือออกไปอังจมูกนาง เมื่อแน่ใจว่านางตายแล้ว จึงเอ่ยกับสหายที่เฝ้าอยู่นอกเรือนว่า "นางตายแล้ว กลับไปรายงานภารกิจกันเถิด"

เงาดำหายวับไป ประตูเรือนถูกลมพัดดังกึกๆ เหยาเหนียงที่อยู่บนเตียง ลื่นชีวาในวัยสาว ลื่นสู่การหลบหนีตลอดระยะเวลาหนึ่งปีกับอีกสามเดือน ยามเสียชีวิตนางพึงจะอายุได้เพียงสิบแปดปีเท่านั้น

หลังจากคนชุดดำจากไปแล้ว เพียงแค่หนึ่งถ้วยชา* ผ่านไปเงาดำ เงามหนึ่งก็แอบลอดเข้ามาในเรือน ครั้นเห็นเหยาเหนียงที่นอนจมกองเลือด อยู่บนเตียงก็ทำให้มันโกรธจัดจนสบถคำหยาบคายออกมา

"มารดา มันเถอะ! ฝีมือใครกัน ใครมันกล้าแตะต้องคนของข้า!"

เพลิงโทสะของอาเจียวพุ่งสูงเทียมฟ้า โกรธแค้นจนขนพองฟู กรงเล็บ ที่ทั้งแหลมคมทั้งยาวกับเงาดำเกี้ยวหวนสะท้อนลงบนผนัง ใหญ่ยักษ์และ น่าครั่นคร้าม

ภายใต้การดูแลอย่างพิถีพิถันเอาใจใส่ของเหยาเหนียง อาเจียวซึ่ง พลังปีศาจฟื้นฟูกลับมาหกส่วนมิได้อยู่ในร่างของลูกจึงจอกอีกต่อไป แต่ว่า เป็นปีศาจจิ้งจอกตัวโตเต็มวัยซึ่งมีขนาดสูงเท่ากับตัวมนุษย์

มันจากไปแค่ครั้งวันเท่านั้น กลับไปกำชับธูระที่เผ่าปีศาจ เนื่องจาก มันตะกละอยากกินอาหารฝีมือเหยาเหนียง จำได้ว่านางบอกว่าคืบนี้ จะตุนน้ำแกงปลาหนึ่งหม้อ พอจัดการธูระที่เผ่าปีศาจเรียบร้อยแล้วก็รีบเร่ง เดินทางกลับมา แต่ใครเล่าจะรู้ว่ากลับเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

ศพยังคงอุ่นๆ อยู่ แสดงว่าคนพึงจะตายไปได้ไม่เกินหนึ่งเค่อ

"สมควรตายนัก อย่าให้ข้ารู้ว่าเป็นฝีมือใคร มิเช่นนั้นข้าจะถลกหนัง หักกระดูกมัน ช่างมันให้วิญญาณแหลกมลายเสีย!"

ปีศาจจิ้งจอกมีความรักความแค้นแบ่งแยกชัดเจน มีแค้นต้องชำระ

* หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบหมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำราเทียบว่าหมายถึงเวลาประมาณ 10-15 นาที

มีบุญคุณต้องทดแทน เหยาเหินยังมีบุญคุณต่อมัน มันมีอาจปล่อยให้
เหยาเหินตายไปเช่นนี้ได้

ผู้คนรู้แค่เพียงว่าปีศาจจิ้งจอกเก้าหางมีเก้าชีวิต แต่ไม่รู้ว่าพวกมัน
สามารถต่อชีวิตให้ผู้อื่นได้

อาเจียวกระดกกันขึ้น ตั้งหางทั้งเก้าขึ้นสูงราวกับพัดอันเลอค่า
งามตระการ มันเงื่อกรงเล็บอันแหลมคมขึ้นมา ก่อนจะออกแรงฟันฉับ
ตัดหางเส้นหนึ่งของตนเองจนหลุดออก...

เหยาเหินยี้ ชีวิตนี้ของข้าขอมอบให้เจ้าก็แล้วกัน!

แสงแรกอรุณในยามเช้าตรู่ส่องกระทบลงบนประตูเรือน ภายในห้อง
อันเงียบสงบปรากฏเศษเสี้ยวแห่งพลังชีวิตขึ้นมา

ขนตาของเหยาเหินยี้ขยับไหวแผ่วเบา ลืมดวงตาคู้งามขึ้นมา
อย่างช้าๆ นัยน์ตาขุ่นมัวค่อยๆ มีประกายของควมมีชีวิตชีวา

นางจ้องมองหลังคาเตียง สติสัมปชัญญะยังคงเลือนรางอยู่เล็กน้อย
เมื่อสติของนางค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น ภาพเหตุการณ์สยดสยองเมื่อคืนที่ผ่านมา
ก็ปรากฏวาบเข้ามาในสมองปานอสุนีบาต ทำให้นางตัวสั่นสะท้านโดยพลัน
ลูกพรอดขึ้นมาทันที

ข้าคงจะตายไปแล้วสินะ ไม่สิ ถ้าตายแล้วเหตุใดจึงไม่อยู่ในปรโลก
เล่า

นางบีบตัวเองเล็กน้อย แล้วก็พบว่าเจ็บจริงๆ ด้วย

ทันใดนั้นบางสิ่งซึ่งมีขนปุกปุยก้อนหนึ่งก็กระโดดขึ้นมาบนเตียง
ทำเอานางแตกตื่นตกใจจนตัวสั่นเต็มไปด้วยเหงื่อ

อาเจียวใช้ศีรษะถูไถร่างกายของนาง ความรู้สึกนุ่มนิ่มปุกปุยทำให้จิตใจที่หวาดผวามองนางค่อยๆ ฤกษ์กลับมามี

"อาเจียว? เจ้ากลับมาแล้วหรือ..." สัมผัสนุ่มละมุนบอกให้รู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน นางยังคงมีชีวิตอยู่ แต่ว่าโลหิตบนเสื้อผ้ากลับทำให้นางออกสั่นขวัญหายขึ้นมาอีกครั้ง

นางไม่เข้าใจว่าเกิดอันใดขึ้นกับตนเอง แต่นางรู้ว่าเรือนหลังนี้อยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว นางรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เปื้อนเลือดทิ้ง เช็ดคราบโลหิตบนร่างออก หลังจากจัดการตนเองเรียบร้อยแล้วก็หิ้วห่อสัมภาระเดินออกจากเรือน

หลังเดินออกจากเรือนนางก็พบว่าอาเจียวหายตัวไปอีกแล้วตามหาที่ใดก็ไม่เจอ นางจึงทิ้งลูกชิ้นปลาจานหนึ่งเอาไว้บนโต๊ะ ถือว่าเป็นของกำนัลในโอกาสที่ต้องจากลากัน

นางออกเดินทางอย่างเร่งรีบ เส้นทางบนภูเขาสายนี้ที่เคยเดินมาไม่รู้กี่ร้อยรอบ วันนี้กลับดูเหมือนไม่มีจุดสิ้นสุด ทิวทัศน์งามดั่งอันเจริญูเจริญูตาสองข้างทาง บัดนี้แค่ลมพัดโชยหญ้าไหวเพียงน้อยนิดก็ทำให้นางประหวั่นพรั่นพรึง มิกล้าหยุดฝีเท้าลง

ทันใดนั้นเองตรงหน้าพลันมีสายลมพัดโหม เงามดำเคลื่อนรูดผ่านเศษใบไม้ที่ปลิวลอยขึ้นมาบดบังสายตางานาง ในช่วงพริบตาถัดมานางก็ถูกผลักลงกับพื้นอย่างแรง

"ปีศาจร้าย" สัมผัสเย็นชาทำให้หัวใจของนางสะท้อนวาบ

นางถูกกดตัวลงกับพื้น เงามดำสูงใหญ่ปกคลุมทาบทับนางเอาไว้บดบังแสงตะวันจากขอบนภา ทำให้นางมองเห็นรูปร่างหน้าตาของผู้มาใหม่

ไม่ชัดเจน ทว่าฝ่ามือที่บีบคอนางอยู่อย่างรุนแรงทรงพลังบ่งบอกถึงจิตสังหารอันเยียบเย็นของอีกฝ่ายออกมาอย่างชัดเจน

เหยาเหนียงหวาดกลัวและสิ้นหวัง คิดว่าคราวนี้คงตายเป็นแน่แท้ แต่กลับได้ยินเสียงดัง 'เพียะ' อีกฝ่ายขีดฝ่ามือลงบนหน้าผากนาง ครั้นแล้วก็มีบางสิ่งบางอย่างปะลงด้านบน บดบังดวงตาซึ่งเต็มไปด้วยความหวาดผวาของนางเอาไว้ และปิดบังรูปโฉมของอีกฝ่ายเอาไว้ด้วยเช่นกัน

"ปีศาจจิ้งจอกจอมเจ้าเล่ห์ ตกอยู่ใต้เงื้อมมือข้าแล้วยังจะคิดหนีอีกหรื"

จิ้นเสวียนเป่าปากหนึ่งครั้ง ครั้นอาซาได้ยินเสียงร้องเรียกของเจ้านายก็รีบวิ่งปรีมาอยู่ข้างกายผู้เป็นนายอย่างรวดเร็ว

จิ้นเสวียนใช้มือข้างเดียวโยนเหยาเหนียงขึ้นไปบนหลังอาซา ก่อนจะทะยานร่วงขึ้นตามมา จากนั้นก็ดึงเชือกบังเหียนควบอาซาห้อยตะบึงออกไป

อาซาวิ่งห้อยเหี่ยวดไปเนิ่นนานเท่าไร เหยาเหนียงที่อยู่บนหลังอาซาก็กระเดิงกระดอนไปนานเท่านั้น นางมิกล้าขยับเขยื้อน ปล่อยให้บุรุษผู้นี้พานางวิ่งตะบึงไปตลอดทาง จนกระทั่งนางใกล้จะถูกกระเทือนจนเวียนหัวในที่สุดอาซาก็หยุดนิ่งลง

"อาจารย์"

"เอาไปซัง"

"ขอรับ"

เหยาเหนียงรู้สึกได้ว่าร่างกายพลันถูกรัดแน่น ร่างของนางโดนเชือกมัดเอาไว้ ต่อมานางก็ถูกลากลงจากหลังอาซา ก่อนจะถูกคนจูงเดินออกไป

นางมองไม่เห็นทาง ทำได้เพียงเดินตามไปอย่างสะเปะสะปะ หูก็คอยฟังทั้งสองคนสนทนากัน

"ปีศาจจิ้งจอกรูปร่างไม่เลวเลยนี่นา"

"ก็แน่นอนสิ ดังนั้นถึงได้เป็นปีศาจจิ้งจอกอย่างไรเล่า!"

"ดูเจ้าสิ ไยจึงเอาแต่มองกันผู้อื่น ห้ามหมกมุ่นในกาม ห้ามหมกมุ่นในกาม"

เหยาเหยิงเฝ้าริมฝีปากที่ขาวซีดแน่น ในใจหวาดกลัวยิ่งนัก

โชคดีที่ระหว่างทางที่เดินมาสองคนนี้เพียงแค่พูดหยอกเย้าติดตลกเท่านั้น มิได้แตะต้องนางแม้แต่ปลายเล็บ นางถูกพาเข้ามาในเรือนหลังหนึ่ง เรือนหลังนี้ดูเหมือนจะสูงยิ่ง นางเดินตามชั้นบันไดขึ้นไปเรื่อยๆ ก่อนจะถูกลักเข้าไปในห้องห้องหนึ่งแล้วล้มคว่ำลงกับพื้น จากนั้นนางก็ได้ยินเสียงปิดประตูลวมถึงเสียงฝีเท้าที่เดินห่างไกลออกไป

นางมิกล้าขยับเขยื้อนอยู่เป็นนาน จนกระทั่งรอบด้านไม่ได้ยินเสียงใดๆ อีกแล้ว ถึงค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้า เชือกยังคงมัดอยู่บนร่าง ทว่ากลับมิได้มัดแขนมัดขาของนางเอาไว้ ทำให้นางสามารถดึงวัตถุที่อยู่บนหน้าผากออกได้

นี่คือยันต์กระดาษ์แผ่นหนึ่ง ด้านบนมีอักขระที่นางอ่านไม่ออก เขียนอยู่ ในยามนั้นนางนึกว่าตนเองจะถูกอีกฝ่ายขัดฝ่ามือใส่จนโลหิตออกทางทวารทั้งเจ็ดตายแล้วเสียอีก ไหนเลยจะรู้ว่าอีกฝ่ายกลับมิได้สังหารนางในทันทีทันใด เพียงแค่แปะยันต์พิลึกพิลั่นใบหนึ่งลงบนหน้าผากนางเท่านั้น

ครั้นเห็นวารอบด้านไร้ซึ่งผู้คน นางก็ลองสลัดเชือกบนร่างออก ที่แรกคิดว่าจะต้องลงแรงมากมาย แต่มีคาดคิดว่าเชือกที่ดูเหมือนรัดแน่นยิ่งเส้นนี้แค่กระชากเบาๆ ก็หลุดออกมาได้แล้ว...

นางรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก ทว่าที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือนางแค่

ผลึกประตูห้องซังบานนี้เบาๆ ก็เปิดออกได้แล้ว?

เหยาเหนียงตะลึงลานไปแค่ชั่วขณะ จากนั้นก็รีบวิ่งหนีออกไป ทว่านางเฟิงจะก้าวเท้าออกจากประตูห้องซังได้เพียงก้าวเดียวก็มีบางสิ่งบางอย่างรัดขาของนางเอาไว้ ทำให้นางตกใจกลัวจนเหงื่ออาฟเย็นๆ แตกพลั่กไปทั่วสรรพางค์กาย แต่เมื่อก้มหน้าลงดูนางก็ผอนลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ที่แท้ก็แค่ถูกเชือกพันเอาไว้นี่เอง สงสัยเท้าคงจะเผลอเกี่ยวเข้ากระมัง นางแกะเชือกออกแล้วโยนทิ้งไปอีกด้านอย่างสงๆ ก่อนหันกายหมายจะเดินจากไป ทว่านางกลับต้องตัวค้างแข็งไปอีกครา...

เชือกที่เห็นชัดๆ ว่าเมื่อครูเฟิงจะถูกโยนทิ้งไปอีกทางไม่รู้กลับมาพันขานางเอาไว้อีกครั้งได้อย่างไร

นางเฟิงจ้องอยู่พักใหญ่ ก่อนจะยื่นมือไปแกะออกอย่างช้าๆ โยนออกไปไกลๆ แล้วก็จับตามองดู

เชือกเส้นนี้ราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต มันคืบคลานกลับมาได้ด้วยตนเอง จากนั้นก็รัดขานางเอาไว้อีกครั้ง ทำให้นางตกใจหวาดผวาค้นแทบจะหวิดร้องออกมา โชคดีที่นางกลั้นเสียงเอาไว้ได้ทันกาล ถึงสามารถกลั้นเสียงกรีดร้องลงท้องไปได้ และเคราะห์ดีที่ประสพการณ์นี้ตายตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาได้ฝึกฝนให้นางมีความใจกล้ามากขึ้น จึงไม่ถึงกับตกใจเสียขวัญจนเป็นลมล้มพับไป

หลังจากสงบจิตสงบใจได้แล้วนางก็สำรวจมองเชือกเส้นนี้อย่างละเอียดลออ พอแกะออกแล้วโยนทิ้งไป เชือกเส้นนั้นก็คืบคลานมาใหม่อย่างที่คาดคิดไว้จริงๆ ก่อนจะพันแข่งพันขาของนางอีก

เป็นเช่นนั้นซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง ในที่สุดเหยาเหนียงก็รู้สึกเฉยชา

หมดความรู้สึกใดๆ เชือกเส้นนั้นนอกจากรัดพันนางแล้ว มันหาได้มีพื้นมีปากไม่
ทำอันตรายนางมิได้แม้แต่น้อย แต่นางกลับรู้สึกแปลกใจยิ่งว่าเชือกเส้นนี้
สามารถขยับเขยื้อนได้อย่างไรหนอ

"เอ? นางไม่กลัวอาคม?"

เหยาเหนียงตื่นตระหนกตกใจในทันใด ใครกำลังเอ่ยพูดกัน

"นางไม่กลัวเชือกสะกดมารด้วย"

"แปลกแท้ นางเป็นปีศาจอันใดกัน"

ห้องซังที่มีดสนิทค่อยๆ ปรากฏดวงตาที่ฉายประกายวาววับขึ้นมา
หลายคู่ บ้างก็สีแดง บ้างก็สีน้ำเงิน บ้างก็สีเขียว ดวงตาเหล่านี้มีทั้งใหญ่
มีทั้งเล็ก มีทั้งกลมมีทั้งเรียว ทั้งหมดล้วนกำลังจับจ้องมาที่นางทั้งสิ้น

ห้องซังมีดสนิทไม่เห็นดวงตะวันตลอดทั้งปี มีเพียงแสงเทียน
อันแผ่วอ่อนที่วูบไหวอยู่ท่ามกลางความมืดมิด บริเวณที่แสงไฟสาดส่องไป
ไม่ถึงล้วนแต่ดำมืดจนไม่เห็นกันบึงทั้งสิ้น ทว่าในยามนี้ดวงตาเหล่านั้น
กลับลูกวาวขึ้นมาทีละดวงๆ ดุจดั่งดวงดาราในท้องนภายามราตรี

เหยาเหนียงมองดูดวงตาทั้งใหญ่ทั้งเล็กเหล่านี้ด้วยความแตกตื่น
ตกใจ ตระหนกเสียขวัญจนเหงื่อกาฬเย็นเยียบผุดซุ่มออกมาทั่วกายอีกครั้ง
เสียงพูดคุ้ยดังขึ้นตรงนูนที่ตรงนี้ที เป็นเสียงกระซิบในความมืดมิดที่ฟังดู
ราวกับอยู่ใกล้แต่ก็เหมือนอยู่ไกล

"ไม่ถูก นางเป็นมนุษย์ เข้าได้กลิ่นมนุษย์"

"ไม่ นางเป็นปีศาจ บนร่างของนางมีไอปีศาจอยู่"

"เฮอะ นางเป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งปีศาจ มีทั้งกลิ่นมนุษย์และก็มีไอปีศาจ
ด้วยเช่นกัน"

"หรือว่านางเป็นบุตรที่เกิดจากมนุษย์กับปีศาจ?"

"ซี ครึ่งปีศาจก็เป็นปีศาจเช่นกัน ขอเพียงเป็นปีศาจ ก็จะถูกอาคม
พันธนาการเอาไว้! แต่ดูเหมือนว่าอาคมจะใช้ไม่ได้ผลกับนาง น่าประหลาด
น่าประหลาดแท้!"

เหยาเหนียงถูกจี้จ้องจนขนลุกซู่ไปทั้งร่าง นางคิดแค่อยากจะรีบหนี
ไปจากที่นี่โดยเร็ว แต่ดันติดที่เชือกอันน่าเกะกะเส้นนั้นไม่ยอมให้นางหนีไป
ปลายข้างหนึ่งของมันรัดขานางไว้ ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งก็พันกับประตูห้องซึ่ง
พยายามอุดกระชากลากถูนางกลับเข้าไปในห้องซึ่งอย่างสุดชีวิต

ด้วยอารามร้อนใจเหยาเหนียงจึงหยิบเชือกชิ้นมาเสีย จากนั้นก็ผูกเป็น
เงื่อนตาย ก่อนจะโยนมันออกไปอีกด้าน แล้วรีบหนีออกไปจากสถานที่บัดซบ
แห่งนี้อย่างรีบร้อน

"ฮ่า นางไม่กลัวเชือกสะกดมาร?"

"หอมณีมารก็ยังไม่อยู่?"

"นางเป็นเทพปีศาจมาจากแห่งไหนใดกันแน่"

พวกปีศาจเริ่มส่งเสียงดังเซ็งแซ่ขึ้นมา ในจำนวนนั้นมีปีศาจตนหนึ่ง
พลันหัวเราะคิกคักออกมา

"นางเป็นปีศาจอันใดไม่สำคัญ ที่สำคัญคือนางหนีออกจากคุกไปแล้ว
ข้าอดใจรอคุณภพตจันเสวียนโกรธจัดจนเต้นร่ำๆ ไม่ไหวแล้ว!"

ครั้นวาทานี้ถูกเปล่งออกมา ปีศาจทุกคนก็พากันหัวเราะหึๆ

บนโลกนี้มีปีศาจที่นักพรตจันเสวียนยังไม่อยู่ด้วยหรื๋ ซ่างสาแก่ใจปีศาจ
เหลือเกิน ทวงคืนศักดิ์ศรีให้เผ่าปีศาจได้อย่างใหญ่หลวงจริงๆ!

2

ตั้งแต่สำนักจื่อวินก่อตั้งมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ได้ผ่านความพยายามของอาจารย์เจ้าสำนักมาถึงสามรุ่น พอถึงปีนี้ก็ครบรอบหนึ่งร้อยปีแห่งการก่อตั้งสำนักพอดิบพอดี แต่ละสำนักในยุทธภพล้วนมีเอกลักษณ์อันเป็นจุดเด่นที่น่าภาคภูมิใจของตนเอง บ้างก็มีชื่อเสียงเลื่องลือในด้านยาพิษ บ้างก็มีชื่อเสียงในด้านวรยุทธ์วิชาลับ บ้างก็เป็นทีลือชื่อในด้านมีศิษย์ผู้สืบทอดเป็นชายหญิงรูปงามเลอโฉม

สรุปแล้วก็คือสำนักวิชาที่มีที่ยืนในยุทธภพล้วนแต่มีไม่เค็ดที่สามารถจัดออกมาแสดงให้ผู้อื่นดูได้ และใช้สิ่งนี้ดึงดูดศิษย์ใหม่ๆ เข้าสำนัก สร้างชื่อเสียงและบารมีให้แก่ไพศาลขจรขยายได้

เมื่อปีนั้นก่อนที่เจ้าสำนักจื่อวินคนก่อนจะถึงแก่กรรม เขาได้กุมมือจิ้นเสวียนเอาไว้ด้วยน้ำตาเอ่อคลอ

'ศิษย์รัก อาจารย์ขอมอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้เจ้าเป็นผู้สืบทอด

ต่อไปก็ขอฝากให้เจ้าจงนำพาสำนักให้ยิ่งใหญ่รุ่งโรจน์ด้วยเถิด'

จิ้นเสวียนในฐานะที่เป็นศิษย์เอกสายตรงของเจ้าสำนัก เมื่อมาถึงรุ่นเขาก็เป็นรุ่นอักษร* คำว่า 'จิ้น' พอดี มีชื่อพยางค์เดียวว่า 'เสวียน' เป็นฉายาทางธรรมที่อาจารย์เจ้าสำนักตั้งให้แก่เขา

เมื่อจิ้นเสวียนได้ยินถ้อยคำของอาจารย์ ใบหน้าเขาหาได้มีความแตกตื่นยินดีไม่ แต่กลับแสดงสีหน้าหนักอึ้งออกมา

'อาจารย์ ในสำนักเหลือแค่ข้าเพียงคนเดียว จะให้สร้างควมยิ่งใหญ่รุ่งโรจน์อย่างไรกัน'

ที่เขาได้รับสืบทอดตำแหน่งเจ้าสำนักมิใช่เพราะเขามีพรสวรรค์เหนือผู้อื่น และมีใช่เพราะผ่านการเลือกเฟ้นอย่างเข้มงวดกวดขัน แต่เป็นเพราะว่าไม่มีใครให้เลือกต่างหาก เนื่องจากอาจารย์มีเขาเป็นลูกศิษย์เพียงคนเดียวเท่านั้น พูดยังให้เพราะหนอยก็คือมีผู้สืบทอดแค่เพียงสายเดียว พูดยังให้ไม่น่าพึงหนอยก็คือหาศิษย์ใหม่ๆ เข้าสำนักไม่ได้

'เจ้าศิษย์ยัง ก็เพราะว่าเหลือเจ้าแค่คนเดียว เลยต้องให้เจ้านำพาสำนักให้ยิ่งใหญ่รุ่งโรจน์อย่างไรเล่า'

จิ้นเสวียนเอ่ยเตือนเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม 'อาจารย์ ข้าเพียงจะสืบเอ็ดชวบเองนะขอรับ'

ในยุทธภพมีเจ้าสำนักที่ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ด้วยหรือ
ทว่าสีหน้าของอาจารย์กลับเคร่งขรึมกว่าเขาเสียอีก 'ศิษย์รัก เจ้าหาวิธีรับลูกศิษย์ที่อายุต่ำกว่าสิบเอ็ดชวบก็ได้느냐'

มีอาจารย์ที่ไร้ความรับผิดชอบเช่นนี้ด้วยหรือ

* ธรรมเนียมการตั้งชื่อของชาวจีน หากเป็นพี่น้องรุ่นเดียวกันมักตั้งให้พยางค์หน้าใช้อักษรตัวเดียวกัน โดยแยกเพศชายและหญิง เพื่อบ่งบอกลำดับรุ่นในวงศ์ตระกูล

จิ้นเสวียนจตจ้องผู้เป็นอาจารย์ด้วยสายตามปลาบ 'อาจารย์ ท่าน
ใกล้จะตายจริงๆ หรือขอรับ' ไฉนถึงสามารถคิดวิธีการบดขบที่แม้กระทั่ง
คนตายก็ยังคิดไม่ออกเช่นนี้ได้ อาจารย์คงจะงงใจหลอกลวงเขากระมัง

'ศิษย์เณรคุณ! เจ้าถามคำถามซ้ำซ้ำอันใดของเจ้า ถ้าหากอาจารย์
ไม่ได้ใกล้จะตาย แล้วเหตุใดต้องมอบภาระอันหนักอึ้งนี้ให้เจ้าด้วยเล่า'

'เพราะว่าท่านกลัวสำนักจื่อวินจะล่มสลายในยุคของท่านมากกว่า
กระมัง'

เข้มเดียวเห็นเลือด* จูโจมตรงเข้าจุดสำคัญ

อาจารย์จอมองลูกศิษย์ด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ ตัดสินใจทุ่มไฟหมดหน้าตัก
'ถูกต้อง อาจารย์กลัวว่าเจ้าจะหนีไปนะสิ เพราะฉะนั้นวันนี้เรามาเปิดอก
พูดกันให้ชัดๆ ไปเลย! เจ้าอยากจะหนีใช่หรือไม่'

แน่นอน สำนักที่ยากจนข้นแค้นกระทั่งไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ ถ้า
เขาไม่หนีแล้วจะให้เขาอยู่รอวันอดอยากตายหรือ

ตอนที่ตาเฒ่าลากตัวเขาเข้าสำนักเมื่อครั้งโน้นได้พูดกับเขาเสียสยหยูว่า
สำนักจื่อวินมีชื่อเสียงเลื่องระบือ ผู้คนได้ยินชื่อแล้วต่างก็ต้องหลีกห่าง
สามเซ่อ** ปีศาจได้ยินแล้วก็ต้องขวัญหนีดีฝ่อ

ต่อมาจิ้นเสวียนถึงรู้ว่าที่ผู้คนต่างหวาดกลัวสำนักจื่อวิน เพราะ
สำนักนี้ขับไล่ผีสามตามจับปีศาจโดยเฉพาะ มนุษย์ต่างก็กลัวภูตผี หวาดกลัว
ปีศาจ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดอยากจะเข้าร่วมสำนักนี้

แน่นอนว่าภูตผีปีศาจย่อมหวาดกลัวสำนักจื่อวิน ภูตผีปีศาจตนใด

* เข้มเดียวเห็นเลือด เป็นสำนวน หมายถึงพูดตรงประเด็น กระชับฉับไว

** การเดินทัพในสมัยโบราณทหารจะพักค้างแรมทุกๆ 1 เซอ โดยเซอคือระยะทาง 30 ลี้ หรือประมาณ
15 กิโลเมตร ปัจจุบันใช้ในสำนวน 'หลีกห่างสามเซ่อ' ในความหมายว่าหลบให้ไกลเท่าที่จะไกลได้

เห็นนักพรตแล้วไม่ตกใจกลัวจนรีบหนีอุตุลุดบ้างเล่า

เมื่อปีนั้นเขาเพิ่งจะอายุได้แปดขวบ แม้จะตัวเล็กแต่กลับมีปณิธานยิ่งใหญ่ ได้ยินแล้วก็เกิดความเลื่อมใส จึงถูกกวาดจากไพร่พลสวญหมู่ไม่กี่ประโยคของอาจารย์หลอกเข้าสำนักด้วยประการฉะนี้

หลังจากเข้ามาอยู่ในสำนักแล้ว เขาก็สงสัยว่าเหตุใดถึงไม่มีศิษย์พี่ศิษย์น้องคนอื่นๆ เลยเล่า แต่อาจารย์กลับตอบอย่างหยิ่งยโสว่าผู้ที่เข้าสำนักนี้ได้ หากมิใช่ยอดอัจฉริยะผู้มีคุณสมบัติที่จะบำเพ็ญเพียรจนเป็นเซียนได้ก็จะไม่รับเข้าสำนักเด็ดขาด ด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นคนพิเศษกว่าใครๆ

ใครเล่าไม่วาดหวังให้ตนเองเป็นอัจฉริยะผู้เก่งกาจไม่เป็นสองรองใคร จินเสวียนน้อยได้ยินแล้วก็ปลื้มยินดียิ่ง ไม่หวาดระแวงสงสัยใดๆ กลับยิ่งคึกคักตื่นเต้นมากกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

แต่ไหนเลยจะรู้ว่าหลังจากเข้าสำนักมาได้สามปี ในที่สุดเขาก็ค้นพบว่าตนเองถูกหลอกเสียแล้ว

สำนักจี้วีนยากจนข้นแค้นขึ้นทุกวันนี้ ไม่มีลูกศิษย์ก็ไม่มีรายได้ ไม่มีรายได้ก็เลี้ยงดูลูกศิษย์ไม่ได้ วงจรอุบาทว์เช่นนี้หากสำนักไม่ล่มสลายจะแปลก

แต่น่าเสียดายที่เขายังไม่ทันได้หนีก็โดนอาจารย์สังเกตเห็นแผนการของเขาเสียก่อน อาจารย์ถึงได้แกล้งป่วยหนักหลอกให้เขาตกปากกับคำต้อรันดิงตันสุดชีวิตเพื่อจะ让他เอ่ยคำสาบานร้ายแรงว่าจะรับเผื่อกร้อนอย่างสำนักจี้วีนนี้ไป หาไม่แล้วขอให้อนตายตาไม่หลับ

พูดกันตามจริงก็คือตาเฒ่าหน้าเหมีนนี่ไม่กล้าแบกความรับผิดชอบในฐานะที่ทำให้สำนักต้องล่มสลาย ต่อมาจินเสวียนคาดเดาว่าแปดส่วน

คงเป็นเพราะอาจารย์เองก็ถูกอาจารย์ของตนเองบังคับให้เอ่ยคำสาบานร้ายแรงออกมาเช่นกัน เพราะกลัวว่าหากผิดคำสาบานแล้วจะถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ จึงรีบร้อนยกตำแหน่งเจ้าสำนักให้เขา หลังจากนั้นก็บีบบังคับให้เขาเอ่ยคำสาบานออกมาเช่นเดียวกันกับธรรมเนียมรุ่นก่อน

ในตอนนั้นอาจารย์หาได้ใกล้สิ้นชีวิตไม่ ทว่าผ่านไปถึงสามปีก็จะเสียชีวิตลงอย่างช้าๆ

เมื่ออาจารย์ตายไปแล้ว จิ้นเสวียนกลับมิกำลังผิดคำสาบาน ถึงอย่างไร เขาก็รำเรียนวิชาเหมาซาน* มา ยังคงเชื่อถือในพลังการพันนาการผีสิงเทวดาอยู่ จึงมิกำลังฝ่าฝืนวิถีสวรรค์ ยิ่งไปกว่านั้นหากเขาทิ้งสำนักเอาไว้แล้วหนีไป ถ้าเกิดอาจารย์ตายโดยไม่หลับแล้วกลายเป็นผีมาหลอกหลอนเขาละก็ เช่นนั้นเขาควรจะขับไล่ผีหรือไม่ขับไล่ผีดีเล่า

ถ้าไม่ขับไล่ผีก็จะผิดต่อตนเอง แต่ขับไล่ผีก็เป็นการทำผิดต่ออาจารย์ อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับคุณธรรมน้ำมิตรยิ่ง

สุดท้ายเขาก็ยอมรับชะตากรรมรับช่วงสืบทอดสำนักต่อ กลายเป็นเจ้าสำนักที่มีคนอยู่แค่เพียงคนเดียวในสำนัก ต่อมาตอนอายุสิบสี่ก็ได้รับลูกศิษย์เข้ามาสองคน

ศิษย์คนโตเป็นขอทานตัวน้อยอายุแปดขวบที่เขาใช้อาหารหลอกล่อมา แคบอกว่า 'มีอาหารให้กิน มีที่ให้อยู่' ก็ซื้อวิญญาณของอีกฝ่ายเอาไว้ได้แล้ว จากนั้นก็ตั้งฉายาทางธรรมให้ว่า 'จิ้งเพิง'

ศิษย์คนรองเป็นหัวขโมยตัวน้อยอายุเจ็ดขวบที่มาชนตนเองเข้า

* วิชาเหมาซาน เป็นศาสตร์หนึ่งของลัทธิเต๋าที่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ ค่ายกล คณิตศาสตร์ และกลศึก ซึ่งอาจเรียกได้ว่าวิทยาศาสตร์โบราณ โดยคำว่าเหมาซานนั้นเป็นชื่อของภูเขาแห่งหนึ่งในหนานจิง ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักเหมาซานนั่นเอง

กล้าขโมยเงินเขาก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม ค่าตอบแทนที่ว่าก็คือ ถ้าไม่ยอมมาเป็นลูกศิษย์ของเขา ก็ต้องเข้าไปอยู่ในคุกของทางการ ให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง คำตอบนั้นเห็นกันชัดเจนอยู่แล้ว ศิษย์คนรองเลือกอย่างแรก ต่อมาจึงได้ตั้งฉายาทางธรรมให้ว่า 'จิ้งเหลน'

ในเมื่อทั้งสองขึ้นมabanเรือโจรของเขาแล้วก็ต้องลงนามในสัญญาขายตัว ไม่จำเป็นต้องใช้แค่เดียวกับเขาก็ได้ แต่ว่าจากนี้มีชีวิตอยู่ก็ถือเป็นลูกศิษย์ของเขา ตายไปก็เป็นลูกศิษย์ของเขา หยดโลหิตประทับตรา สัญญาสัมฤทธิ์ผล!

จิ้นเสวียนหลอกมาแค่ลูกศิษย์ตัวน้อยสองคนนี่เท่านั้น ถ้ามากกว่านี้คงจะเลี้ยงไม่ไหว

อาจารย์ของเขาพูดถูกอยู่เรื่องหนึ่ง จิ้นเสวียนนั้นมีพรสวรรค์จริงๆ สมongของเขาฉลาดปราดเปรื่อง มีความคิดต่างๆ เยอะแยะ ไม่ว่าจะร่ำเรียนศาสตร์ใดก็เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วยิ่ง สามารถพลิกแพลงวิชาความรู้ได้มากมาย

หากจะนำพาให้สำนักเจริญรุ่งเรืองได้ อันดับแรกก็ต้องเลี้ยงตัวเองให้รอดก่อน ถ้าไม่มีเงินทองก็หิว ทำเรื่องอันใดก็ไม่สำเร็จลุล่วง ด้วยเหตุนี้เขาจึงเริ่มเสาะหาวิธีหาเงินทองเสียก่อน

พอมีชื่อเสียงก็จะมีเงินทอง แม้นสำนักวิชาต้องคอยบริหารดูแล ทว่าชื่อเสียงเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญยิ่งกว่า ต้องสร้างชื่อเสียงให้โด่งดังถึงจะดึงดูดให้ผู้คนถือเงินมามอบให้ถึงที่ได้

แปดปีผ่านไปเขาเติบโตจากเด็กหนุ่มอายุสิบสี่ปีกลายเป็นบุรุษผู้องอาจสง่างามวัยยี่สิบสองปี

เขารูปลักษณ์หล่อเหลางามสง่า เข้าใจหลักการที่ว่าพระต้องมีทองหุ้ม
คนต้องมีเสื้อผ้า* เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ชุดคลุมตัวหลวมโพกที่นักพรต
สำนักอื่นสวมใส่ ที่สำนักของเขากลับเปลี่ยนเป็นชุดคลุมยาวทะมัดทะแมง
ช่วงบนแขนเสื้อแคบ สบเสื้อทับไปทางซ้าย ผูกผ้าคาดเอว ทั้งคล่องแคล่ว
และดูอาญา เมื่อเดินออกไปยืนข้างนอกดูมีลักษณะท่าทางเหมือนกับ
จอมยุทธ์ในยุทธภพมากทีเดียว

บนหลังของเขาสะพายกระบี่เอาไว้หนึ่งเล่ม ตั้งชื่อให้ย่น่าเกรงขาม
ว่า...กระบี่สยบมาร

เขาบอกกล่าวกับคนนอกว่ากระบี่สยบมารเล่มนี้เป็นสมบัติตกทอด
มาจากปรมาจารย์แต่ละรุ่น สามารถสังหารปีศาจจัดมารร้ายได้ มีพลัง
น่าครันคร้ามยำเกรง หากได้ออกจากฝักเมื่อใดเป็นอันต้องได้เห็นโลหิต
ทุกคราไป แต่ในความเป็นจริงแล้ว กระบี่เล่มนี้เขาซื้อมาจากช่างตีเหล็ก
ที่ตลาดในราคาถูก จ่ายไปแค่เพียงห้าสิบบ๊อง** เท่านั้น ชื่อกระบี่สยบมาร
เขาเป็นคนตั้งเอง เรื่องเล่าเขาก็เป็นคนแต่ง ไม่ได้มีเหตุผลอันใดเป็นพิเศษ
ก็แค่เพื่อหลอกล่อตาผู้อื่นเท่านั้น

เมื่อทำแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ชื่อเสียงเรียงนามของนักพรตจีนเสียน
ผู้หนุ่มแน่นอาญาญาก็ค่อยๆ ขจรขยายไปในหมู่ชาวบ้าน จนในที่สุด
สำนักจี้วี่นก็มีลูกศิษย์รุ่นใหม่

ในที่สุดจีนเสียนก็มีใจเจ้าสำนักที่มีลูกศิษย์แค่เพียงสองคนอีกต่อไป
ลูกศิษย์ที่ถูกหลอกเข้าสำนักอย่างจิ้งเพิงกับจิ้งเหลยทั้งสองคนในที่สุดก็ได้

* 'พระต้องมีทองหุ้ม คนต้องมีเสื้อผ้า' เป็นสำนวน หมายถึงคนจะดูดีได้ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะภายนอก คล้ายกับ
สำนวนไทยว่า 'ไ่งามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง'

** อีแปะ คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าน้อยที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

เล่นซันเป็นศิษย์พี่ใหญ่และศิษย์พี่รองเช่นเดียวกัน บัดนี้สำนักจ้าววันถึงได้
ดูเหมือนสำนักวิชากับเขาเสียที

แต่ทว่าในยามนี้เวลานี้หอฉนิกรมารซึ่งเรียกได้ว่าเป็นหอคอยที่ใช้กักขัง
ภูตผีปีศาจของสำนักจ้าววันกลับมีปีศาจจิ้งจอกสาวหลบหนีออกไปได้
หากเรื่องนี้แพร่ลือออกไป ไม่เพียงแต่จินเสวียนจะชื่อเสียงย้อยยับป่นปี้
สำนักจ้าววันซึ่งก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาอย่างยากลำบากก็จะถูกผู้คนดูหมิ่น
ดูแคลน ยิ่งไปกว่านั้นแผนการสร้างความรุ่งเรืองให้สำนักของเขาก็จะพัง
ไม่เป็นท่าเช่นเดียวกัน

จินเสวียนจ้องมองยันต์ที่ฉีกขาดบนประตูห้องขัง สีหน้าของเขาย่ำแย่
เป็นอย่างมาก นางปีศาจหนีออกไปนานถึงสามวันแล้วกว่าพวกเขาจะรู้เรื่อง

สีหน้าแววตาของเขามืดครึ้มขุ่นมัว หัวทั้งกายปากคลุมด้วยไอหนาว
ยะเยือก จิ้งพึกับจิ้งเหลยซึ่งยืนอยู่ด้านหลังก็มีสีหน้าหนักอึ้งเช่นกัน พวกเขา
ติดตามอาจารย์มาตั้งแต่ตอนที่ยากจนข้นแค้นไม่มีแม้แต่ข้าวสารรอกหม้อ
หยาดเหงื่อแรงกายและความพยายามที่อาจารย์ทุ่มเทลงไปนั้นยากลำบาก
เพียงใด พวกเขาารู้ดีแก่ใจที่สุด

หอฉนิกรมารสามารถยับยั้งพลังปีศาจได้ นอกจากนั้นบริเวณโดยรอบ
ยังวางค่ายกลเก้าวางแหวนเอาไว้ ค่ายกลวางติดต่อกันด้านแล้วด้านเล่า
ทุกด้านเชื่อมต่อกัน จนถึงบัดนี้ยังไม่มีปีศาจตนใดสามารถทำลายค่ายกลนี้
ได้ นี่เป็นผลงานชิ้นเอกชิ้นแรกนับตั้งแต่อาจารย์เริ่มออกท่องยุทธภพมา แต่
คิดไม่ถึงว่าวันนี้นักลับถูกปีศาจจิ้งจอกสาวตนหนึ่งทำลายลงได้

หลังจากจินเสวียนนั่งเฝ้าอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายก็ถอนหายใจออกมา
ทีหนึ่ง

"เป็นเพราะความประมาทเลินเล่อของอาจารย์เอง อาจารย์ประเมินนางปีศาจตนนั้นต่ำไป คิดไม่ถึงว่านางจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ ทำลายค่ายกลได้ด้วยเวลาเพียงแค่สามวัน"

จิ้งเพิงเอ่ยแก้ไขด้วยความปรารถนาดี "ไม่ใช่ขอรับ อาจารย์ พวกปีศาจบอกว่านางปีศาจตนนั้นทำลายค่ายกลในเวลาเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น"

จิ้งเหลยสังเกตเห็นว่าไอเย็นชาบนร่างของผู้เป็นอาจารย์เย็นเยียบลงอย่างฉับพลันหลายส่วน จิ้งเอ่ยร้องในใจว่าแย่แล้ว ก่อนจะเอ่ยรับต่อว่า "คำพูดของปีศาจถือเป็นจริงเป็นจังได้ที่ใดกัน คงจะมีคนเล่นงานในใจกลางค่ายกล ทำลายค่ายกลจากข้างนอกเป็นแน่ นางปีศาจตนนั้นถึงสบโอกาสหนีไปได้" เจ้าโง่! อาจารย์เป็นคนวางค่ายกลด้วยตนเอง เรื่องน่าขายหน้าเช่นนี้พูดออกมาได้ที่ไหนกันเล่า

จิ้งเพิงเอ่ยด้วยความประหลาดใจ "นี่ยังเป็นไปได้ไม่ได้เข้าไปใหญ่ ถ้าหากค่ายกลลึ้นฤทธิ์ ป่านนี้พวกปีศาจคงหนีกันไปหมดแล้วสิ ไหนเลยจะอยู่รอให้พวกเรามาสอบสวนได้เล่า"

หางตาของจิ้งเหลยกระตุกเล็กน้อย มองศิษย์พี่ใหญ่เสียบๆ

จิ้นเสวียนพลันหัวเราะเสียงเย็น "หอมนึกมารคุมขังปีศาจเอาไว้ไม่อยู่ ถ้าหากเรื่องนี้แพร่ลือออกไป ต่อไปใครจะมาขอให้พวกเราไปปราบปีศาจอีกเล่า เกรกว่าคงต้องกินน้ำเย็นประทังหิวอีกแล้วกระมัง"

พอทั้งสองคนได้ยินเช่นนั้นก็สะดุ้งเฮือก จิ้งเพิงรีบเปลี่ยนคำพูดในทันใด "อาจารย์ ศิษย์ว่าคงจะมีคนเล่นงานในใจกลางค่ายกลเป็นแน่เลยขอรับ ถึงได้ทำให้ค่ายกลมีช่องโหว่ ทำให้นางปีศาจตนนั้นหนีไปได้ เรื่องนี้จะต้องเก็บเป็นความลับแล้วดำเนินการตรวจสอบอย่างลับๆ ถึงจะถูกต้อง"

ในที่สุดก็เริ่มมีสมองได้เสียที่ จิ้นเสวียนกับจิ้งเหลยต่างปรายตามองเขาด้วยความชื่นชม

จิ้นเสวียนพยักหน้า "ถูกต้องตามนั้น พวกเจ้าทั้งสองจงถ่ายทอดคำสั่งลงไป นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้ ห้ามลูกศิษย์ทุกคนเข้าใกล้หอฉนิคมารเด็ดขาด ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งจะต้องถูกขับไล่ออกจากสำนัก"

"ขอรับอาจารย์"

"จิ้งเหลย ตามเข้ามา" จิ้นเสวียนทิ้งวาทะเอาไว้หนึ่งประโยคแล้วหันกายเดินออกจากหอคอยไป

จิ้งเหลยเดินตามไล่หลังเขาไปตืดๆ

"อาจารย์ ตอนนี้ควรทำอะไรดีเล่าขอรับ" จิ้งเหลยเอ่ยถามเสียงเบา ยามนี้รอบด้านไร้ผู้คน อาจารย์เรียกให้เขาตามมา แสดงว่าคงมีเรื่องจะกำชับสั่งเขาแน่นอน

"เพื่อความสะดวกมารхайไป คงจะไล่ตามนางปีศาจตนนั้นไปแน่ๆ"

"อาจารย์มีวิธีเกาะรอยตามนางปีศาจหรือขอรับ"

จิ้นเสวียนพลันยกยิ้ม ศิษย์คนรองหัวไวฉลาดเฉลียว มิได้หัวทื่อเหมือนกับศิษย์คนโต แต่ชี้แนะประโยคเดียวก็เข้าใจความนัยที่แอบแฝงอยู่ได้แล้ว

"ถูกต้อง ข้ามีวิธีจับตัวนางปีศาจกลับมา ตอนที่ข้าไม่อยู่ เจ้าคอยเฝ้าที่นี้เอาไว้ให้ดี"

จิ้งเหลยฉลาดปราดเปรื่อง จัดการเรื่องต่างๆ ได้อย่างมีไหวพริบ มีอีกฝ่ายอยู่ที่นี้จิ้นเสวียนก็สามารถออกไปจากสำนักได้อย่างวางใจ คราวนี้หลังจากที่นางปีศาจหนีไป จิ้งเหลยก็กั้นลูกศิษย์คนอื่นๆ ออกไปตั้งแต่แรก

โดยไม่ต้องให้เขาออกปากสั่ง ไม่ปล่อยให้ข้าวรั่วไหลออกไปภายนอก ปิดหู ปิดตาผู้อื่นได้อย่างมิดชิด

"อาจารย์โปรดวางใจ เรื่องนี้หนักหนาใหญ่หลวง ศิษย์รู้จักหนักเบาดี ขอรับ"

จิ้นเสวียนพยักหน้า "ไปเถิด"

พอจิ้นเหลยออกไปแล้ว จิ้นเสวียนก็เดินเข้าไปในเรือนตามลำพัง ที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่เอาไว้อเปิดแท่นทำพิธีร้ายคาถาอาคมโดยเฉพาะ

เขาหยิบกล่องสีดำบนแท่นขึ้นมา จากนั้นเปิดฝาออก ด้านในมีเชือกอีกเส้นหนึ่งวางอยู่ เชือกเส้นนี้เป็นสีดำ ลักษณะแตกต่างจากเชือกสะกดมารสีแดง มันเส้นใหญ่ยิ่งกว่าและมีความยาวมากกว่า

จิ้นเสวียนหยิบพู่กันออกมา ตะโloodิตสุนัขดำ วาดอักขระลงบนยันต์เผาไฟจนไหม้เป็นถ้ำรูลึก ครั้นแล้วก็โปรยเศษขี้เถ้าลงบนเชือกสีดำ จากนั้นก็ส่งเสียงคำรามร้องหนึ่งคำรบ

"ลูก!"

เชือกสีดำซึ่งเดิมทีนอนอยู่ในกล่องยังคงนอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ไม่มีทีท่าว่าจะลุกขึ้นมาเลยแม้แต่น้อย

จิ้นเสวียนพูดขึ้นด้วยเสียงต่ำลึก "ลุกขึ้นมา เลิกแก้งตายได้แล้ว"

เชือกดำแน่นิ่งไม่กระดิกกระเดี้ย ยังคงนอนตายอยู่ในกล่องสีดำต่อไป

จิ้นเสวียนจุนจุนหัวเราะออกมา อารูธเวทของสำนักจื่อวันแต่ละชั้นช่างนิสัยเอาแต่ใจเสียจริงๆ ในบรรดาอารูธทั้งหลายก็มีเหตุผลมารปากนี้แหละ ที่เอาแต่ใจตนเองเป็นที่สุด

"ไม่ลูกรี ได้ ภรรยาเจ้าหนีตามคนอื่นไปแล้ว เจ้าไม่ยอมไปตามกลับมา

ก็เรื่องของเจ้า"

ครั้นวจากนี้โผล่ออกมา แห่สีดำซึ่งเดิมนอนแน่นิ่งอยู่ก็ลุกพื้ขึ้นมา รวกับขีดเลือดไก่* เข้าไป ลักษณะของมันดูคล้ายกับลำตัวงู กำลังขยับตัว ยุกยิกด้วยความเกรี้ยวโกรธ

"นางหนีตามนางปีศาจไปแล้ว ถ้าไม่อยากจะเห็นนางถูกนางปีศาจ ตัดสะบั้นกริบตามไปเร็วๆ เข้า!"

ปลายด้านบนของแฮสยบมารพองขยายขึ้นอย่างฉับพลันจนดูเหมือน งูเห่า มันกระโดดลงจากแท่นพิธี จากนั้นก็พุ่งออกนอกประตูไป จิ้งเสวียน แค้นหัวเราะเสียงเย็น ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อแล้วทะยานร่างไล่ตามไป

เดิมทีเหยาเหนียงเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ นางรูปโฉมงดงามเจิดจ้าน อุบิสัยสุภาพนุ่มนวล ยามออกไปนอกจวนมักจะมีสาวใช้และแม่นม คอยติดตามไปด้วยเสมอ ในปีที่ได้รู้จักกับสามีนางเพิ่งจะอายุครบสิบห้าปีเต็ม เท่านั้น ในตอนนั้นเขาเป็นเพียงเด็กหนุ่มอยากจนคนหนึ่ง หนึ่งไม่มีตำแหน่ง ฐานะใดๆ สองไม่มีทรัพย์สินไม่มีอำนาจ เดิมทีทั้งสองคนไม่น่าจะมาเกี่ยวข้อง อันใดกันได้ แต่เพราะอุบัติเหตุบนท้องถนนครั้งหนึ่งทำให้ก่อเกิดวาสนาต่อกัน ขึ้นมา

เขาออกนางกระโดดลงจากรถม้าที่สูญเสียการควบคุม ร่วงลงพื้น กลิ้งหลุนๆ ไปหลายตลบ นอกจากตกใจเสียขวัญแล้ว บนร่างนางหาได้ มีบาดแผลแม้แต่เศษเสี้ยว แต่ว่าเขานั้นมิใช่ เขาใช้กายเนื้อคุ้มกันนาง เอาไว้ ก่อนหินแหลมคมและหนามตามพุ่มไม้ขีดข่วนผิวจนถลอกปอกเปิก

* ขีดเลือดไก่ เป็นความเชื่อทางการแพทย์ในสมัยก่อน เชื่อว่าหากขีดเลือดไก่เข้าสู่ร่างกายจะสามารถรักษา สารพัดโรคได้ ทำให้มีอาการคึกคัก เลือดลมสูบฉีด

ชุดจนทั่วสรรพางค์กายของเขาชุ่มโชกไปด้วยโลหิต บาดแผลเหวอะหวะ
 เขาช่วยชีวิตนางเอาไว้ แต่กลับไม่ปรึกษาพูดอันใดแม้แต่คำเดียว
 หลังจากแน่นมกับสาวใช้ประคองนางขึ้นมาแล้ว เขาก็หลบถอยไปอย่างเงียบๆ
 รีบไปตามอาสาทึ้นเตลิดกลับมาโดยไม่สนใจบาดแผลบนหลังของตนเอง
 เพราะเหตุการณ์ในคราวนี้นางจึงจดจำเขาได้นับตั้งแต่บัดนั้น เขาคือ
 บุตรชายของลุงเหลียงที่เป็นคนเลี้ยงม้า

ในห้องโถงท่านพ่อเคียดดาลจนมิอาจระงับโทสะได้ ส่วนลุงเหลียง
 คนเลี้ยงม้านั้นคุกเข่าอยู่กับพื้น เดิมทีเด็กหนุ่มควรจะต้องถูกลงโทษ ทว่า
 เหยาเหนียงกลับร้องขอความเมตตาจากบิดาอย่างสุดความสามารถ สุดท้าย
 ก็ใช้คุณงามความชอบหักล้างกับความผิด จัดการเรื่องนี้จนจบไปได้ในที่สุด
 นับตั้งแต่นั้นมาในสายตาของเด็กหนุ่มก็มีนางอยู่เช่นกัน ในใจของ
 คนทั้งสองต่างก็มีเมล็ดพันธุ์แห่งรักค่อยๆ แตกหน่อขึ้นมา

พวกเขารักกัน แต่ยังไม่เหมาะสมคู่ควรกัน นี่เป็นความรักที่ถูกลิขิต
 มิให้ได้รับคำอวยพรยินดีใดๆ

เหยาเหนียงไม่สนใจชาติกำเนิดของเขา นางเข้าพิธีกราบไหว้ฟ้าดิน
 กับเขาโดยแบกรับความกดดันที่ถูกบิดาตัดพ้อตัดลูก นางยินดีร่วมทุกข์
 ร่วมสุขกับเขา เป็นสามีภรรยาธรรมดาๆ ที่รักใคร่กลมเกลียวกัน อยู่ครองคู่
 ไม่ทอดทิ้งกันไปชั่วชีวิต

'เหยาเหนียง เพื่อเจ้าแล้ว ข้าจะต้องประสบความสำเร็จมีชื่อเสียง
 ให้ได้ เจ้าจะได้มีชีวิตอยู่อย่างร่ำรวยสุขสบายไปชั่วชีวิต ไม่ต้องทนถูกผู้คน
 หัวเราะเยาะอีก' เหยาเหนียงถูกวงศ์ตระกูลตัดขาดเพราะมาแต่งงานกับเขา
 เขาเจ็บใจยิ่งนัก หมายถึงมันจะต้องสร้างอนาคตที่ดีเพื่อนาง ให้ผู้คนต่างต้อง

อัจฉริยาพวกเขา

'ข้าไม่สนใจหรอกว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไร ข้าสนใจแค่ท่านเท่านั้น' เหยาเหินยงดูภายนอกเหมือนคนอ่อนแอเปราะบาง แต่จิตใจภายในนั้นมีความคิดเป็นของตนเอง แต่ไหนแต่ไรมาสิ่งที่นางต้องการมีเพียงแค่ว่าคนเดียวเท่านั้น

ทว่าสิ่งที่ชายหนุ่มต้องการนั้นมีมากกว่านางเสียอีก เขาไม่เพียงแต่ต้องการเหยาเหินยง แต่ยังต้องการลภษศสตร์ลึกลับอีกด้วย เมื่อมีประกาศรับสมัครทหารลงมาเขาก็ตัดสินใจแน่วแน่ที่จะเข้าร่วมกองทัพ

'รอช้านะ' เขาเอ่ยกับเหยาเหินยง ก่อนจะหันกายจากไปอย่างมุ่งมั่น พุ่มเทจิตใจให้กับการสู้รบ

สองปีผ่านไปเหยาเหินยงเฝ้าตั้งตารอทุกทิวาราตรี ในที่สุดก็รอจนสามีกลับมา เขาไม่เพียงแต่นำพาเกียรติยศชื่อเสียงกลับมาเท่านั้น ในขณะเดียวกันเขาก็พาสตรีผู้หนึ่งกลับมาด้วย

สตรีผู้นั้นผิวพรรณขาวผ่องปานหิมะ รูปร่างงามล้ำราวบุปผา อีกทั้งนางยังเป็นบุตรสาวของขุนนางใหญ่ มีตำแหน่งฐานะสูงศักดิ์

'เหยาเหินยง นางช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ข้ามีอาจติดค้างนาง เจ้าเข้าใจใช่หรือไม่' สามีคว้าไหล่ของนางเอาไว้ สายตาเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น คาดหวัง ขอร้องให้นางเข้าอกเข้าใจ

เหยาเหินยงมิได้ร้องไห้ว้าวาย นางเพียงแค่มองดูเขาอย่างนิ่งเงียบ และเฉยชา ในทรวงอกปวดหนึบๆ รวกับมีบางสิ่งบางอย่างกำลังค่อยๆ สูญหายไป

ท่านติดค้างนางไม่ได้ แต่ว่าท่านกลับติดค้างข้าได้ ถ้อยคำประโยคนี้

เหยาเหนียงหาได้เอ่ยออกมาไม่

วิธีตอบแทนบุญคุณมีตั้งมากมาย แต่สามีกลับเลือกที่จะตอบแทนด้วยร่างกาย เหยาเหนียงมิใช่คนโง่เขลา นางรู้ว่าที่สามีแต่งสตรีผู้นี้เข้ามาเป็นเพราะสตรีผู้นี้มีเสน่ห์หลี้ยมกลอุบาย สามารถช่วยให้เขาไต่เต้าขึ้นสู่ตำแหน่งสูงๆ ได้ นางยังรู้ว่าสตรีเช่นนี้ไม่มีทางยอมเป็นแค่เพียงอู่เหนียง* อย่างแน่นอน

ครึ่งปีผ่านไปเหยาเหนียงหอบหนังสือหย่าเล่มหนึ่งออกมาจากบ้านสามี แล้วก็เริ่มใช้ชีวิตหลบหนีเอาตัวรอดมาตั้งแต่บัดนั้น

นางดูเหมือนอ่อนแออบบาง แต่จริงๆ แล้วมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวแกร่งกล้ายิ่ง มิใช่ว่าพอจากสามีมาแล้วนางก็จะใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้

ในทางกลับกันพอมีประสบการณ์หลบหนีเอาตัวรอดมากขึ้น นางก็รู้จักเย็บถักเสื้อผ้าไว้ในเสื้อในกางเกง พกเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางติดตัวเอาไว้ตลอดเวลา

นางเรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่ง เรียนรู้ที่จะต้องรองราคากับร้านหาบเร่ในตลาด เรียนรู้ว่าทุกคราเมื่อไปถึงที่ใดแล้วต้องสำรวจสถานการณ์เสียก่อนแล้วค่อยวางแผน เรียนรู้ที่จะไม่ทำตัวให้โดดเด่นสะดุดตาผู้อื่น รู้จักทำตัวไม่ให้เด่นชัด และยิ่งเรียนรู้ที่จะหาเงินทองมาเลี้ยงดูตัวเอง

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมานี้นางถือว่าได้พบเจอประสบการณ์ใหม่ๆ มากมาย ได้เปิดโลกทัศน์ไม่น้อย หากมิใช่เพราะสตรีผู้นั้นส่งมือสังหารมาตามไล่ล่านางละก็ ป่านนี้นางคงหาสถานที่ที่หลบสักแห่งเพื่อตั้งตัวลงหลักปักฐานใช้ชีวิตอย่างมั่นคงไปนานแล้ว

* อู่เหนียง เป็นคำเรียกอนุภรรยา

หลังเหยาเหียงหนีออกจากหอฝึกมารเข้ามาในตัวเมือง นางก็นำทองคำแผ่นในกระเป๋าลับไปแลกเป็นเศษเงิน จากนั้นเข้าพักในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง

ระหว่างทางมานี้ไม่มีใครไล่ตามมา นอกเสียจากเชือกแดงจอมตื้อที่เฝ้าแต่ตามติดนางมาไม่หยุดเส้นนั้น ไส้ก็ไล่ไม่ไป สม่กัม่มาไม่ตาย นางจึงต้องพามันมาด้วยกันอย่างจำใจ

หลังจากกินดื่มจนอึ้มอ่อม อาบน้ำจนสดชื่นในโรงเตี๊ยม นางก็นอนหลับอย่างเต็มอึ้มอีกหนึ่งตื่น เช้าวันถัดมาพอตื่นจากนิทรานางอำปากหาหวอดลุกขึ้นนั่งอย่างเชื่องช้า ขณะที่กำลังจะขยับดวงตาอันง่วงงุนสะลึมสะลือ บุรุษที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะก็ส่งเสียงทักทายนางขึ้นมา...

"สุขสวัสดิ์ยามเช้า"

"สุขชะ..." เอ๊ย!

หนึ่นางตื่นตระหนกตกใจอย่างรุนแรง นางตกใจเสียจนอวัยวะหักลั่นหกกรอง* สั่นสะท้าน วิญญาณหวิดจะหลุดออกมาจากร่าง

จึ้นเสวียนนั่งอยู่ข้างๆ โต๊ะ กำลังจับเชือกสะกดมารเล่นอย่างสบายใจเฉิบ

"ข้าสงสัยยิ่งนัก..." เขาเอ่ยปากอย่างแถมซ้ำ เขานั่งขบคิดอยู่ตรงนั้นมาเนิ่นนานแล้วแต่ก็ยังไม่เข้าใจ "เจ้าผู้มันเป็นเงื่อนมงคฺลได้อย่างไรกัน"

เชือกสะกดมารซึ่งถูกผูกเป็นเงื่อนมงคฺลแกว่งไกวไปมาอยู่ในมือเขา ลักษณะท่าทางราวกับโมโหเป็นอย่างมาก แต่น่าเสียดายที่พอมันถูกมัดเป็น

* อวัยวะหักลั่นหกกรอง หรือหัวตันหกกลวง เป็นคำเรียกรวมอวัยวะภายในตามตำราแพทย์แผนจีนหักลั่น ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต ทำหน้าที่ผลิตสร้าง กลั่นฟอก และหล่อเลี้ยง ส่วนหกกรอง ได้แก่ ฤงน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และท่อลำเลียง (ซานเจียว) ทำหน้าที่ย่อยดูดซึม และเก็บสะสม

เงื่อนก็ไร้สิ้นความน่าเกรงขามใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งยังดูน่าชมชอบขึ้นมามากกว่า
เขาจับปีศาจมาเนิ่นนานหลายปียังไม่เคยเจอปีศาจตนใดที่มีฝีมือ
แกร่งกล้าเช่นนี้มาก่อน ถึงกับสยบเชือกสะกดมารจนอยู่ในสภาพนี้ได้

"แต่ที่ว่าข้าสงสัยที่สุดคือเจ้าเดินออกมาจากค่ายกลแก้วแหวน
ได้อย่างสบายๆ โดยที่มิได้ทำลายมันได้อย่างไรกัน" ในขณะที่เขาเอ่ยวาจา
นี้ สายตาลุ่มลึกทว่ากดดันของเขาก็จ้องตรึงแน่นอยู่ที่นาง

หลังจากความแตกตื่นตกใจผ่านพ้นไป เหยาเหียนยิ้งก็ค่อยๆ กลับคืนสู่
ความสงบนิ่งอย่างช้าๆ ก่อนจะดำจิตใจให้สงบเยือกเย็นลง

"ท่านเป็นคนที่ผู้เฟิงส่งมาอย่างนั้นหรือ"

"ผู้เฟิงคือใครกัน"

"ท่านเป็นคนของจวนก่วงหลิง?"

"แล้วจวนก่วงหลิงมันที่ใดกัน"

เหยาเหียนยิ้งจะอิงไป ในที่สุดก็สังเกตได้ว่าเหมือนจะมีบางอย่าง
ไม่ถูกต้อง

"ท่านมาสังหารข้าหรือ"

"ถ้าเจ้าตามข้ากลับไปแต่โดยดี ข้าก็จะพิจารณาไว้ชีวิตเจ้า ไม่ฆ่าเจ้า
ให้ตาย"

"กลับไปทีใด"

"สำนักจื้อวิน"

เหยาเหียนยิ้งตะลึงลานไปอีกครั้ง นางเคยได้ยินชื่อคำว่าสำนักจื้อวิน
มาก่อน "สำนักที่ไล่ผีส่งศพนั้นนะหรือ"

จินเสวียนหางตากระตุกเล็กน้อย "ปราบปีศาจขจัดมารต่างหาก!"

เหยาเหนียงอึ้งงันไปเป็นครั้งที่สาม มิน่านางถึงรู้สึกว่ามีตรงไหนตึงๆ
บุรุษผู้นี้เพียงแค่จับตัวนาง แต่ก็ได้สั่งหารนาง ช้ายังใช้เชือกประหลาดๆ นี่
มัดนางเอาไว้อีก นอกจากนั้นสถานที่ที่กักขังนางไว้ก็ยังเต็มไปด้วยของ
พิลึกพิลั่นอีกด้วย

เข้าใจผิดอยู่ตั้งนาน ที่แท้เขาเป็นนักพรต มิใช่มีมือสังหาร
ในเมื่อมิได้มาสังหารนาง นางก็ไม่มีอันใดต้องกลัวแล้ว
นางขมวดคิ้วจ้องเขาเขม็ง "เหตุใดท่านไม่ไปปราบปีศาจขจัดมารเล่า
มาหาข้าด้วยเหตุใดกัน"

จิ้นเสวียนได้ยินแล้วก็ไมโกรธแต่กลับยิ้มออกมาแทน พานให้นางยิ่ง
รู้สึกประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม

"ข้านักพรตก็ต้องมาจับปีศาจนะสิ"

เหยาเหนียงพลันหน้าเปลี่ยนสี มองซ้ายมองขวาเล็กน้อย "ปีศาจอยู่ที่ใด
หรือ"

ทันใดนั้นร่างกายก็พลันถูกรัดแน่น ครั้นนางก้มหน้าลงมองก็เห็นว่า
แหสิดำที่โผล่มาจากที่ใดไม่รู้กำลังพันรัดนางไว้

"ลูก!"

จิ้นเสวียนเปล่งเสียงออกคำสั่ง แหสยบมารจึงกระซากตัวของ
เหยาเหนียงขึ้นมาพร้อมกัน

จิ้นเสวียนพินิจพิจารณานางตั้งแต่หัวจรดเท้า ท่าทางดูพอกพองใจยิ่ง
เขาไม่พูดพร่ำทำเพลง หันกายขวบแล้วเดินออกไปทันที

เหยาเหนียงสัมผัสได้ว่ามีพลังงานสายหนึ่งลากนางไปยังหน้าประตู
ดึงตัวนางให้เดินไปข้างหน้า ไหลตามฝีเท้าของชายหนุ่มไปเหมือนกับเชือกวิเศษ

เส้นนั้น

จิ้นเสวียนเดินออกมาจากห้องรับรอง ทอดมองลงไปจากเฉลียงทางเดินบนชั้นสอง ตอนนี้เป็นช่วงเที่ยงพอดี ลูกค้าแขกหรือกำลังเกาะกลุ่มรวมตัวกัน ครั้นเขาปรากฏกายขึ้น สายตาของทุกคนที่ด้านล่างก็พากันมองมาที่เขาเป็นจุดเดียว

"ดูสิ นั้่นักพรตจิ้นเสวียน"

"ปรมาจารย์ปราบปีศาจผู้นั้น?"

"ถูกต้อง เป็นเขา ได้ยินว่าเขาเก่งกาจยิ่งนัก!"

ผู้คนพากันส่งเสียงกระซิบกระซาบ สายตาที่มองดูเขามีทั้งเคารพเลื่อมใส และสนใจใคร่รู้

หลงจู๋เร่งรีบเดินตรงเข้ามาต้อนรับจับส้อม ในใจนึกสงสัยว่าปรมาจารย์ผู้นี้เข้ามาที่นี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน แต่ก็ติดที่ความโด่งดังน่าเกรงขามของเขา หลงจู๋จึงมิกล้าทำตัวเสียมารยาท สีหน้าเต็มไปด้วยความเคารพยำเกรง

"ไม่ทราบที่ท่านปรมาจารย์มาเยือนโรงเตี๊ยมของผู้น้อย ต้องการจะกินอาหารหรือพักค้างคืนดีขอรับ"

เขาไม่ได้มากินอาหารและมีได้มาพักค้างแรมด้วย แต่มาปราบปีศาจต่างหาก หลงจู๋ผู้นี้ดูไม่ออกหรือไร

จิ้นเสวียนบุคลิกท่วงท่าสูงส่งประหนึ่งผู้วิเศษ เขาเหลือบตามองหลงจู๋แวบหนึ่ง จากนั้นจึงตอบกลับไปอย่างกระชับได้ใจความว่า "คนผู้นี้อันตรายเป็นอย่างยิ่ง จะต้องพากลับไปให้เร็วที่สุด ไม่จำเป็นต้องยุ่งยาก"

หลงจู๋เผยสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย ข้าเลื่องมองไปด้านหลังของเขาครู่หนึ่ง

"เอ่อ...ด้านหลังไม่เห็นมีใครเลยนี่ขอรับ"

จิ้นเสวียนผั่งอิงไปโดยพลัน ก่อนจะหันหน้ากลับไป ข้างหลังเขามีคนอยู่ที่ใดกัน นางหายไปไม่เห็นแม้แต่เงาตั้งนานแล้ว?!

สมควรตายนัก!

จิ้นเสวียนไม่อยากจะเชื่อสายตา เพียงแค่ชั่วขณะเดียวนางปีศาจกลับหลบหนีไปได้ภายใต้เปลือกตาเขา!

สีหน้าเขาย่ำแย่ยิ่ง ครั้นเหลือบไปเห็นสายตาสืบเสาะของหลงจู๋ เขาก็พยายามข่มกั้นเพลิงโทสะในใจเอาไว้ ตอนนี้มีสายตามากมายกำลังจับจ้องอยู่ ดังนั้นจะปล่อยให้ผู้อื่นล่วงรู้มิได้เด็ดขาดว่าเจ้าสำนักจิ้งจอกผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขาอุตสาห์ลงแรงออกมาจับปีศาจด้วยตนเอง แต่กลับปล่อยให้ปีศาจหนีรอดไปได้

เขาผ่อนสีหน้าลงเล็กน้อย เผยรอยยิ้มออกมา "ข้านักพรตออกมาตามหาคน คนผู้นี้ไม่ค่อยสบาย กลัวว่าออกเดินทางแล้วจะมีอันตราย ตอนนี้ยังนอนพักผ่อนอยู่ในห้อง คาดว่าวันนี้จะดั่งตออีกสักคืน"

หลงจู๋เข้าใจแจ่มแจ้งขึ้นมาในบัดดล ในเมื่อมีลูกค้ำมาเยือนถึงที่ จึงรีบทักทายปราศรัยอย่างประจบเอาใจทันที

"ได้ขอรับ ได้ขอรับ! ผู้น้อยเข้าใจแล้ว" หลงจู๋เอ่ยกำชับสั่งกับลูกจ้างที่อยู่ข้างหลังว่า "ยกขาใหม่ๆ ให้ท่านปรมาจารย์หนึ่งกา"

"ส่งไปที่ห้องเกิด" พอจิ้นเสวียนพูดจบก็หันกายเดินขึ้นชั้นสองไป กิริยาท่าทางสุขุมเยือกเย็น ไม่รีบร้อนไม่เนิบช้า เดินกลับเข้าไปในห้องพักรับรองบนชั้นสองอีกคราภายใต้สายตาดจ้องของผู้คน

ครั้นประตูปิดลงสีหน้าแววตาของเขาก็พลันเย็นเยียบขึ้นมาทันใด

หยิบเงื่อนมงคลตรงข้างเว...ไม่ดี หยิบเชือกสะกดมารขึ้นมา ก่อนจะ
ออกคำสั่งด้วยส้อมเสียงโครกเกรียว "ไปตามตัวสามีไม่ได้เรื่องของเจ้ากลับมา
เดี๋ยวนี้!"

3

เหยาเหนียงหนีออกมาจากโรงเตี๊ยมอย่างเร่งร้อน นางงจใจมุ่งหน้าเดินเข้าไปในบริเวณที่มีคนอยู่ค่อนข้างเยอะ เพราะว่าการปะปนเข้าไปอยู่ในฝูงชนถึงจะเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด จะติดก็แต่แหปากนี้ที่ตดหนีบไม่ยอมปล่อยขยับเคลื่อนไหวได้เหมือนกับเชือกเส้นนั้นไม่มีผิด

แต่ว่านางไม่กลัวหรอก เพราะแหปากนี้ไม่มีพลังทำลายล้างอันใด แม้แต่น้อย ถูกนางจับมัดเป็นเงื่อนได้อย่างง่ายดาย

หลังจากบุรุษผู้นั้นเปิดเผยฐานะนักพรตของตนเองออกมา นางก็ไม่กลัวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นนักพรตผู้นั้นก็ได้แก่งากสักเท่าไร แม้แต่อาวุธเวทจับปีศาจของเขาก็ก็น่ากลัวยิ่งนัก

พอพูดถึงปีศาจในใจของเหยาเหนียงก็พลันจมดิ่ง ภาพเหตุการณ์ตอนที่พันต้นขึ้นมามีกลางกองโลหิตปรากฏขึ้นในหัวสมองอีกครั้ง นางรู้ว่าร่างกายของตนเองมีบางอย่างผิดปกติ แต่กลับไม่กล้าขบคิดให้ลึกซึ้ง

การปรากฏตัวของนักพรตทำให้นางจำต้องหันมาเผชิญหน้ากับเรื่องที่เกิดขึ้น ร่างกายของตนเองตรงๆ

นางจดจำความเจ็บปวดยามคมดาบแทงทิ่มเข้าสู่ร่างกายในราตรีนั้น ได้ และจำได้ด้วยว่าทั้งสรรพางค์กายชุ่มโชกไปด้วยโลหิต แต่พอนางฟื้นขึ้นมา ทรวงอกกลับไม่มีแม้แต่รอยดาบด้วยซ้ำ

ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อนางมองดูฝ่ามือของตนเองก็พบว่ามือที่หยาบกร้าน เพราะทำงานหนักมาเนิ่นนานบัดนี้กลับทั้งนวลเนียนทั้งนุ่มนวล ไม่มีแม้แต่รอยแข็งกร้าน กระทั่งรอยแผลเป็นเล็กๆ ที่แผลอูฐมีบาดตอหนั้ผัดก็ยังไม่เลือนหายไปด้วยเช่นกัน

นางจ้องมองนิ้วมือทั้งสิบของตนเองอย่างอึ้งงัน ทั้งเรียวยาวและเนียนละมุน รวากับเป็นมือของสตรีในห้องหอที่ไม่เคยต้องหยิบจับงานบ้านมาก่อน

นางหุบนิ้วมือทั้งสิบกำเป็นหมัด คล้ายกับว่าหากทำเช่นนั้นแล้วก็จะสามารถปิดบังซ่อนเร้นเอาไว้ทำให้นางไม่ไปครุ่นคิดและสืบเสาะหาความจริง

นางสายศีระะ ไม่ครุ่นคิดเรื่องพวกนี้อีกต่อไป สิ่งเดียวที่ต้องทำในตอนนั้นก็ือรีบสละตัวให้หลุดพ้นจากการเกาะติดของบุรุษผู้นั้น ยามนี้นางไม่กล้ากลับไปโรงเตี๊ยมแล้ว ห่อสัมภาระที่อยู่ในห้องก็จำใจต้องสละทิ้งไป วันนี้ยังไม่เหมาะที่จะออกเดินทาง ทางที่ดีควรจะหาที่พักซ่อนเอาไว้ก่อน รอผ่านไปสักหลายวันค่อยซื้อเสื้อผ้ามาใหม่สักสองสามตัว ตอนนี้มีเพียงแต่ต้องทำเช่นนั้นเท่านั้น

หลังจากลัดเลาะตรอกซอกซอยวิ่งมาเป็นระยะทางไม่นาน นางก็เหนื่อยจนหอบแฮกๆ เหงื่อแตกพลั่กไปทั้งร่าง จึงหยุดพักที่แผงร้านน้ำชา

ในละแวกใกล้เคียง นั่งดื่มชาเย็นๆ สักหนึ่งอีก

เงาคนวูบไหวผ่านไปเบื้องหน้า มีคนนั่งลงตรงข้ามกับนาง ครั้นเงาหน้าขึ้นมองนางก็ตื่นตระหนกจนตัวสั่นเต็ม เกือบจะทำน้ำชาในมือกระชอกออกมา

หลังจากจิบเสวียนนั่งลงแล้ว เขาก็ทำเป็นเมินเฉยต่อท่าทางตื่นตกใจของนางพลางยกกาน้ำชาของนางขึ้นมาอย่างสบายอารมณ์ แหงนหน้ากรอกน้ำชาเข้าปากอีกๆ แม้แต่ถ้วยชาก็ไม่ใช่

น้ำชาเย็นสดชื่นไหลลงสู่ลำคอ เขาม่อนลมหายใจออกมาด้วยความรู้สึกสบายแล้ววางกาน้ำชาลง

"วิ่งจนเหงื่อแตกพลั้กไปทั้งร่าง เวลาเช่นนี้น้ำชาเย็นๆ ช่วยดับกระหายได้ดีที่สุดแล้ว เจ้าว่าใช่หรือไม่" มุมปากของเขายกขึ้นอย่างขำขำ มองดูท่าทางผวาหวาดหวั่นของนางยิ้มๆ

เขามีท่าทางสบายๆ ไม่รีบไม่ร้อน เสื้อผ้าอาภรณ์เรียบกริบไร้รอยยับย่นเหงื่อกาฟไม่ไหลริน เมื่อเทียบกันแล้วมีแต่จะทำให้นางดูเหมือนคนโง่เขลา นางหลังคิดว่าตนเองหนีมาได้ไกลลิบ ทว่าจริงๆ แล้วตั้งแต่ต้นจนจบนางล้วนอยู่ในเงื้อมมือของเขามาตลอด

ยามนี้ต่อให้เหยาเหยิงโง่เขลาเพียงใดก็เข้าใจเรื่องหนึ่งว่า...นางไม่มีทางสลัดหลุดจากบารมีผู้นี้ได้

ในสายตาของเขาการหลบหนีของนางกลายเป็นเรื่องที่น่าขบขันและโง่เง่า เกรงว่าเขาคงจะแอบหัวเราะเยาะนางอยู่ข้างหลังกระมัง

น้ำชาเย็นๆ หนึ่งกาน้ำดื่มคนเดียวกำลังพอดี ทว่าสองคนดื่มกลับน้อยเกินไป ดื่มไปแค่นี้ก็อีกก็เห็นกันกาเสียแล้ว

จิ้นเสวียนรักมือเรียกแก้แค้นให้เข้ามาหา "เอาน้ำชาเย็นๆ มาอีกกาหนึ่ง"
 แก้วแก่ขานรับ จากนั้นก็ยกน้ำชาอีกกาเข้ามาส่งอย่างขยันขันแข็ง
 พร้อมกับถือโอกาสแนะนำอาหารของร้านตนเองไปในตัว

"ท่านลูกค้า ต้องการสั่งกับแก้มลักสองสามจานหรือไม่ กินกับน้ำชา
 เย็นๆ เนี่ยเหมาะที่สุดแล้วขอรับ"

จิ้นเสวียนได้ยินแล้วก็หันหน้าไปถามเหยาเหนียง "ว่าอย่างไร สั่ง
 ลักสองสามจานหรือไม่"

เหยาเหนียงนั่งเงียบแต่ทว่าจ้องมองเขาอย่างหวาดระแวง

"ไม่มีความเห็นหรือ เช่นนั้นก็เอามาลักสองสามจานเถิด" เขาก็ก้ม
 บอกแก้แค้นให้ยกอาหารมาส่ง

"ได้ขอรับ ท่านลูกค้า!" แก้วแก่เดินไปจัดการอย่างดีอกดีใจ ยกกับแก้ม
 สามอย่างขึ้นมาวางบนโต๊ะอย่างคล่องแคล่วว่องไว

เขาหยิบตะเกียบขึ้นมากีบกินทันที ครั้นเห็นว่านางยังอ้าปากค้าง
 จ้องมองเขา เขาจึงชี้ไปยังกับแก้ม "จะกินหรือไม่"

นางยังคงมองเขาอย่างระแวงระวังต่อไป

"ไม่กินก็ช่าง" เขาลงตะเกียบอย่างรวดเร็ว เดิมทีกับแก้มสามจาน
 ก็มิได้มากมายอันใดอยู่แล้ว อย่างมากก็แค่พอยัดชอกฟันเท่านั้น เพียงแค่
 ประเดี๋ยวเดียวก็ถูกเขากวาดกินจนเรียบ แม้กระทั่งเศษผักชิ้นเล็กๆ ก็ยัง
 ไม่มีเหลือ

เขากินอย่างรวดเร็วยิ่ง ทว่าก็ยังคงรักษาความสุภาพงามสง่าเอาไว้
 กินเสร็จแล้วก็ยังหยิบผ้าออกมาเช็ดปากอย่างมีมารยาท ก่อนจะก้มมือเรียก
 แก้วแก่ให้มาคิดเงิน

"ท่านลูกค้า ทั้งหมดสวัสดีแปะขอรับ"

จิ้นเสวียนพยักหน้า เขาหันไปสั่งเหยาเหนียงว่า "จ่ายเงินสิ"

เหยาเหนียงถลึงตากว้าง กล่าวด้วยท่าทางฉุนเฉียวว่า "เหตุใดข้าต้องจ่ายเงินด้วย"

เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย "อ้อ? ยอมพูดแล้วรี ข้านี้ถือว่าเจ้าตกใจจนลืมที่ออกไปแล้วเสียอีก"

เหยาเหนียงได้ยินแล้วโมโหกระพืดกระพืดยิง

จิ้นเสวียนจ่ายเงิน จากนั้นลุกขึ้นเดินออกไปจากแผงร้านน้ำชา เขาเอามือไพล่ไว้ด้านหลัง ก่อนเบือนหน้ามามองนาง

เขากำลังรอนางอยู่...

ในที่สุดเหยาเหนียงก็เข้าใจ ที่เขาปล่อยให้นางหนีเป็นเพราะต้องการให้นางรู้ว่าไม่ว่านางจะหนีไปที่ใด สุดท้ายก็ต้องถูกเขาตามจับตัวได้อยู่ดี

นี่เขากำลังบอกนางว่าแม้ว่าขุนอู่คง* จะหาเขาได้ไกลถึงสิบหมื่นแปดพันหลี่** แต่ท้ายที่สุดก็มีอาจหนี่พันนิ้วมือทั้งห้าของพระยูไลได้

ในเมื่อหนีไม่รอด นางก็ทำได้เพียงคิดวางแผนไปที่ละก้าว ขยายฝ่าเอาหนารอด แล้วค่อยหาวิธีใหม่อีกครา

จิ้นเสวียนพึงพอใจยิ่งที่นางเดินตามมาเองแต่โดยดี และโชคดีที่นางรู้จักกาลเทศะ หาไม่แล้วเขาคงต้องปวดหัวหนัก เพราะไม่รู้ว่าจะจับนาง

* ขุนอู่คง (ขุนหงคง) เป็นพญาวารินตำนานเทพของจีน มีอิทธิฤทธิ์มาก ในวรรณกรรมเรื่องซีหยิวจี (ไซอิ๋ว) ขุนอู่คงเป็นป่วนแดนเขินเทพจนถูกโทษเนกตรึงไว้กับภูเขา 500 ปี จนภิกษุเสวียนจิ้ง (พระถังซัมจั๋ง) มาปลดปล่อย ขุนอู่คงจึงติดตามไปเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีปด้วยและใช้อิทธิฤทธิ์ช่วยปราบปีศาจที่พบเจอระหว่างทาง

** หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร โดยสิบหมื่นแปดพันหลี่เป็นจำนวน หมายถึงห่างไกลหรือแตกต่างกันมาก ปรากฏขึ้นครั้งแรกในบันทึกประวัติศาสตร์นิกายเซนในสมัยซ่งชื่อว่า 'บันทึกส่งต่อประทีปเมื่อครั้งจึงต่อ' ซึ่งเชื่อว่าดินแดนพุทธเกษตรอยู่ห่างออกไปสิบหมื่นแปดพันหลี่หรือประมาณ 54,000 กิโลเมตร

อาวุธเวทไม่มีผลกับนาง คาถาอาคมก็ไม่มีฤทธิ์กับนาง จะให้ทุบจนสลบแล้วแบกไป...เรื่องพรรคนี้น่าทึ่งไม่มีใครเห็นก็ยอมทำได้อยู่ แต่ว่าตอนนี้อย่างไรก็ต้องถอยตัวไปเสียแล้วด้วยผู้คน ถ้าแบกสตรีผู้หนึ่งเดินอาดๆ ไปกลางวันแฉกๆ อย่างนี้ก็เหมือนกับเต็งตุ๋นจืด* จืดคร่ำเหิงสาวชาวบ้านนะสิ นอกจากเสียเกียรติเสียศักดิ์ศรีแล้ว ถ้าเกิดถูกคนเจตนาไม่ดีเข้าโจมตีละก็ คงจะเสื่อมเสียไปถึงชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของเขาจริงๆ

เขากำลังรอคอย หากนางใช้พลึงปีศาจ เผยโฉมปีศาจออกมา เขาก็จะสามารถประลองเวทจับปีศาจต่อหน้าผู้คนได้อย่างเปิดเผยใจแจ้ง แต่ว่าจนกระทั่งบัดนี้นางกลับหลบหนีเหมือนอย่างคนธรรมดา กินเหมือนกับคนธรรมดา นอนเหมือนกับคนธรรมดา แม้กระทั่งยามเดินตามหลังเขา ในตอนนี้ก็ยังคับแค้นใจเหมือนอย่างคนธรรมดา

ปีศาจจึงจอกเจ้าเล่ห์กลับกลอก เขาสงสัยว่านางกำลังมีแผนการร้าย

51

อย่างอื่นอยู่

เหยาเหนียงเดินตามหลังเขา สมอของนางครุ่นคิดทำงานไม่หยุด จะให้นางยอมศิโรราบโดยละม่อมย่อมเป็นไปไม่ได้แน่นอน กลางวันแสดๆ อย่างนี้นางไม่เชื่อว่าเขาจะกล้าทำอันใดนาง

ในขณะที่กำลังร่อนระรวนกระวายอยู่นั้น สายตาของนางก็พลัน ลุกวาว ดุสิ คนที่อยู่ตรงปากตรอกสองคนนั้นคือเจ้าหน้าที่ทางการที่กำลัง เดินตรวจตราผ่านมามีใช่หรือ สวรรค์ย่อมไม่ปล่อยให้คนอัปมงคลทางจริงๆ ด้วย!

จะปล่อยโอกาสให้หลุดมือไปไม่ได้ ดังนั้นนางจึงตัดสินใจลงมืออย่าง จับพลันทันใด

"ช่วยด้วย..."

นางวิ่งตะป๋องไปหาเจ้าหน้าที่ทางการอย่างสุดแรงเกิด พอนางพลัน ตะโกนร้องไม่เพียงแต่ทำให้เจ้าหน้าที่ทางการสองคนนั้นสะดุ้งตกใจเท่านั้น แต่ยังดึงดูดความสนใจของชาวบ้านที่อยู่ในบริเวณนั้นขึ้นมาด้วยเช่นกัน

หลังรับหลบไปอยู่ข้างหลังเจ้าหน้าที่ทางการอย่างร่อนรนางก็ชี้ไปยัง บุรุษผู้นั้น "ได้เท่าช่วยด้วยเจ้าคะ เขาจะสังหารข้า!"

พอเหยาเหนียงชี้นิ้วชี้ไป สายตาของทุกคนก็หันมอง 'ฟื้ปๆ' ไปยังบุรุษ ที่นางชี้เช่นกัน

จิ้นเสวียนหาได้แต่ตื่นลนลานแต่อย่างใด ทว่ากลับเลิกลืงอย่าง นึกสนุก เขามิได้รู้สึกหงุดหงิดโมโหเพราะถูกนางกล่าวหา แต่กลับมีท่าที เปิดเผยเยือกเย็นเสียด้วยซ้ำไป

ชายหนุ่มยังคงก้าวเท้าเข้ามาอย่างไม่รีบร้อนแต่ก็ไม่เมินซ้ำ ชายอาภรณ์

ปลิวสะบัด บุคลิกงามสง่าสะกดสายตา แสงอาทิตย์ส่องสะท้อนลงบนร่าง
ของเขา ในแต่ละก้าวที่เขาก้าวเดินราวกับเห็นลมเหยียบจันทราลงมา สายตา
ลุ่มลึก มุมปากประดับรอยยิ้ม บนร่างประหนึ่งเคลือบด้วยแสงเจิดจรัสแห่ง
ความเป็นเซียน ราวกับเป็นเทพเซียนจุติลงมาบนโลกมนุษย์ก็มีปาน

เหยาเหนียงจ้องมองเขาเหม็ง กลับเห็นว่าเขายังคงเยือกเย็น
เรียบเฉย ไม่ร้อนรน ไม่ฉุนเฉียว รอยยิ้มตรงมุมปากนั้นทำให้นางพลัน
รู้สึกกระวนกระวายใจ และไม่แน้นักความกระวนกระวายใจของนาง
ก็ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นความจริงจากสิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น

ครั้นเจ้าหน้าที่ทางการทั้งสองเห็นผู้มาใหม่ก๊อบปี้เดินเข้าไปประสานมือ
คารวะทันที ท่าที่ฟินอบพิเทา ยิ่ง "ที่แท้ก็ปรมาจารย์จินเสวียนนี่เอง
เสียมารยาทแล้วว"

จินเสวียนโนมยิ้มพลาถว้กลับ สุ่มเสียงใสกระจ่างเสนาะหู
"มิกล้า ได้เท่าทั้งสองมากพริไปแล้ว"

เหยาเหนียงหน้าเปลี่ยนสีในฉับพลัน นางนึกว่าหาภูเขาที่พึ่งพิงได้แล้ว
แต่ภูเขาสองลูกนี้กลับค้อมเอวคารวะให้คนผู้นั้นเสียได้ ดูท่าทางกระตือรือร้น
นั่นสิ พวกเขาสนิทสนมคุ้นเคยกันชัดๆ!

"ท่านปรมาจารย์พบปัญหายุ่งยากอันใด ต้องการให้เราช่วยเหลือ
หรือไม่ขอรับ" ยามเจ้าหน้าที่ทางการทั้งสองเอ่ยถ้อยคำนี้ ดวงตาคู่นั้นกลับ
เมียงมองมาทางนาง ทำให้หัวใจทั้งดวงของนางจมดิ่งสู่กันหุบเหว

จินเสวียนเผยสีหน้าอัปมงคลปัญญา "ข้านักพรตมีเรื่องต้องการถาม
แม่นางผู้นี้ กำลังพูดโน้มน้าวนางอยู่ แต่น่าเสียดายที่นางไม่ค่อยให้ความสนใจ
ร่วมมือเท่าใดนัก"

เจ้าหน้าที่ทางการเข้าใจแจ่มแจ้งในทันใด จึงรีบตีสีหน้าซึ่งซังใส่
เหยาเหนียงทันที "ท่านอาจารย์มีเรื่องจะถามเจ้า เจ้าก็ตอบไปสิ จะหน้อนใด
ของเจ้า"

เหยาเหนียงร้อนใจขึ้นมา "ได้เท่า เขาจะสังหารข้า!"

"เหิมเกริม! ท่านอาจารย์มีฐานะสูงส่งขนาดนั้น สตรีโง่เขลาอย่างเจ้า
ไหนเลยจะใส่ร้ายป้ายสีท่านได้!"

"จริงๆ นะเจ้าคะ เขานุกเข้าห้องของข้าโดยพลการ คิดจะทำมีดมีร้ายข้า!"

"พูดจาเหลวไหล ท่านอาจารย์เป็นสุภาพบุรุษวิญญูชน ไหนเลยจะทำ
เรื่องพรรค์นี้ได้ เจ้าคงมีเจตนาไม่ดี คิดจะให้ร้ายท่านอาจารย์มากกว่านะสิ"

ไม่เพียงแต่ถูกเจ้าหน้าที่ทางการทั้งสองคนตำหนิต่อว่า แม้กระทั่ง
ชาวบ้านที่ยืนมองดูเรื่องสนุกๆ อยู่โดยรอบก็ชี้มือชี้ไม้ใส่นางเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น
ยังมีคนพูดว่านางไม่รู้จักสำรวมตน ไม่ปฏิบัติตามคุณธรรมสตรี ยั่วยวนบุรุษ
ไม่สำเร็จ จึงอัปอายจนพาลโกรธก็เลยแฉ่งกั๊ดผู้อื่นแทน

สีหน้าของเหยาเหนียงประเดี๋ยวล้ำเฉียวประเดี๋ยวขาวซีด คำประณาม
ของคนรอบด้านเสมือนคมดาบอันไร้ความเมตตากำลังลงโทษประหารประหาร
นาง ไม่มีผู้ใดเชื่อนาง ข้าร้ายยังสงสัยเคลือบแคลงในศีลธรรมจรรยาของนาง
ทำให้นางอัปจนถ้อยคำจะเอ่ยแก้ต่าง รู้สึกเพียงหนาวเหน็บสุดชั่วหัวใจ

"ท่านปรมาจารย์ สตรีผู้นี้ใส่ร้ายป้ายสีท่าน พวกเราช่วยท่านจับตัวนาง
ส่งเข้าคุกดีหรือไม่" เจ้าหน้าที่ทางการเอ่ย

พอเหยาเหนียงได้ยินดังนั้น ใบหน้าก็ยังซีดเผือดมากกว่าเดิม ในใจ
บังเกิดความหวาดผวา ถ้าหากนางต้องเข้าคุกจริงๆ ละก็ ตอนนี้นางโดดเดี่ยว
ไร้ที่พึ่งพิง ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเหลือนางได้ ชีวิตนี้ของนางคงจบสิ้นแล้ว

"ได้ทำให้ทั้งสอง แม่ nang ผู้นี้เพียงแต่เข้าใจข้านักพรตผิดเล็กน้อยเท่านั้น ขอได้ทำโปรดอย่าคิดเล็กคิดน้อยกับนางเลย"

ด้วยคำเหล่านี้ทำให้ผู้คนชื่นชมสรรเสริญทันที ชมเชยว่าเขาใจกว้าง มีความเมตตาปรานี ไม่คิดเล็กคิดน้อยกับความผิดพลาดของคนเลว สุดท้ายแล้วภายใต้การชูขวัญของเจ้าหน้าที่ทางการทั้งสอง หากเหยาเหนียงไม่ยอมติดคุก ก็มีแต่ต้องเดินตามจิ้งเสียนไปอย่างเชื่อฟังว่าง่าย หากไม่แล้วคงต้องเข้าไปกินข้าวในคุกเท่านั้น

นางเดินตามหลังชายหนุ่มอย่างหน้าม้อยคอดก หลังจากเหน็ดเหนื่อย
วุ่นวายมากกว่าครึ่งค่อนวัน สุดท้ายก็กลับมายังโรงเตี๊ยมแห่งเดิม

ชายหนุ่มหยุดลงตรงหน้าประตูโรงเตี๊ยม จากนั้นก็หันกลับมามองนางแว่นหนึ่ง สายตาเต็มไปด้วยการกล่าวเตือนบอกละให้นางเดินตามมาก่อนที่เขาจะหันกายกลับแล้วเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยม

เหยาเหยิงรู้ว่าในยามนี้ต่อไปให้หลบหนีอย่างไรก็เสียแรงเปล่า
หลังจากละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่ง นางก็กัดฟันกรอดๆ สุดท้ายก็ก้าวเท้า
เดินข้ามธรณีประตูไปอย่างยอมจำนนในชะตากรรม

เมื่อเข้ามาในโรงเตี๊ยมก็ได้กลิ่นอาหารหอมกรุ่นตลบอบอวล นาง
ลูบท้องเบาๆ ยามนี้เพิ่งจะตระหนักได้ว่าวันนี้นางมีแต่หนีมาตลอดทั้งวัน
ไม่มีเวลาหาอาหารมาใส่ท้องเลยสักนิด ไม่ว่านักพรตผู้นั้นคิดจะทำอย่างไร
กับนาง นางก็ต้องกินให้อิ่มก่อนถึงจะมีแรงไปต่อกรกับเขาได้

หลังจากส่งเสื้อวอร์ให้เตรียมอาหารจำนวนหนึ่งส่งมาที่ห้องแล้ว
นางก็ยกเท้าเดินขึ้นไปบนชั้นสอง

จิ้นเสวียนรอคอยนางอยู่ในห้องเดิมที่นางพำนักอยู่ ครั้นเห็นนาง
ผลักระตูเดินเข้ามา เขาก็ออกคำสั่งทันที

"ปิดประตู นั่งลง"

เหยาเหนียงม้มปากเล็กน้อย นางเพียงแค่ปิดประตูลงเบาๆ ทว่ามิได้
เดินเข้าไป แต่ยืนอยู่ที่ข้างประตูแทน

"มีอันใดก็พูดมาตรงนี้ ท่านจะเอาอย่างไรกันแน่"

นางไม่เดินเข้ามา จิ้นเสวียนก็ไม่บังคับฝืนใจนาง เขาเอ่ยถามอย่าง
ตรงเข้าประเด็นทันที "เจ้าสลดหลุดจากแหสยบมารได้อย่างไร"

อันใดคือราชาประคองเอว*

ครั้นเห็นนางมีสีหน้าหงงหงวย จิ้นเสวียนก็ขมวดคิ้วเบาๆ เอ่ยย้ำเตือน
นางว่า "ก็คืออาวุธเวทที่มัดเจ้าไว้ก่อนหน้านี้ใช่มั้ยล่ะ"

ถ้าเขาไม่พูดถึง เหยาเหนียงก็ลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าตนเองเอามันมาด้วย
ยามนี้พอนึกขึ้นมาได้นางจึงหยิบมันออกมาจากแขนเสื้อ

"ท่านหมายถึงแหจับปลาปากนี้แหละหรือ"

คำว่า 'แหจับปลา' ทำเอาขมับของจิ้นเสวียนเต้นตุบๆ เดิมที่เขาคิดจะ
ช่วยนางแก้ไขคำพูดให้ถูกต้อง แต่พอเห็นแหสยบมารถูกมัดเป็นก้อนกลมๆ
เขาก็กลืนคำพูดกลับลงไป จากนั้นเอ่ยอย่างมีน้ำอดน้ำทนว่า "ก็มันนั่นแหละ
เจ้าปราบมันได้อย่างไร ทำเหมือนเดิมอีกครั้งซิ"

เหยาเหนียงคิดในใจว่ามันยากตรงที่ได้กัน แต่หาได้พูดออกมาไม่

* แหสยบมาร (伏妖網) ออกเสียงว่าฝูเยาหวัง ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่าฝูเยา (扶腰) ที่แปลว่าประคองเอว และ
หวัง (王) ที่แปลว่าราชา

นางแกะแห่ออกมาก่อน หลังจากนั้นก็มีมัดเข้าไว้ด้วยกัน ก่อนจะผูกเป็น
เงื่อนตาย

"เสร็จแล้ว" นางพูด

แค่นี้เองรี

จิ้นเสวียนไม่อยากจะทำสายตา ไม่มีการประลองคาถาอาคม ไม่มี
การใช้พลังปีศาจ ง่ายตายและตรงไปตรงมาอย่างนี้เลย?

เหยาเหนียงมองเขาอย่างระแวงระวัง พอสังเกตเห็นว่าเขาสีหน้ายำแย
ราวกับสิ้นแสงวันลงไป นางก็รู้สึกประหลาดใจ ก็แค่ผูกเงื่อนเท่านั้นเอง
มิใช่หรือ

ถ้าได้เห็นกับตาตนเอง จิ้นเสวียนเองก็ไม่อยากจะทำเหมือนกันว่า
แหสบบมารพานี้พออยู่ในมือนางแล้วกลับกลายเป็นแหธรรมดๆ ไปเสียได้
นางไม่ต้องลงแรงอันใดมากมายก็มัดมันได้อย่างง่ายดายราวกับมัดขนมปัง
อย่างไรรออย่างนั้น

เขาจะต้องแหสบบมารที่ถูกผูกเป็นเงื่อน ห่วงคิ้วเองก็ขมวดมุ่นเป็น
เงื่อนตายเช่นเดียวกัน

เขาจ้องมองเหยาเหนียง นัยน์ตามปลาบสีดำสนิทราวกับน้ำหมึก
มีประกายวาวออกมา กระบี่เล่มยาวที่สะพายอยู่ด้านหลังถูกชักออกจากฝัก
พุ่งทะยานเข้าไบนาง

เหยาเหนียงตื่นตกใจจนเสียขวัญ ถอยหลังกรูดอย่างหวาดหวั่นลนลาน
กระบี่สีดำชี้ไปปลายจมูกนาง รุกประชิดบีบให้นางเข้าสู่มุมอับของห้อง

"ภูตผีปีศาจในใต้หล้าข้าพบเจอมาไม่น้อย แต่ว่าไม่เคยเจอนางปีศาจ
อย่างเจ้ามาก่อนเลย"

จิ้นเสวียนลุกขึ้นยืน รุกคืบเข้ามาใกล้นางที่ละก้าวๆ เขามาพร้อมกับ
แรงกดดันอย่างหนักหน่วงดูดนํ้าปากเอ๋ยท่องคาถา มือประสานอาคม
ทันใดนั้นก็ขีดฝ่ามือใส่หน้าผากของนาง ตวาดออกคำสั่งเสียงดังก้อง

"ปีศาจร้าย ยังไม่ปรากฏกายออกมาอีก!"

แววตาของเหยาเหนียงนิ่งเหม่อ ใบหน้าขาวซีด ดูเหมือนจะเสียชีวิต
จนนิ่งอึ้งไปเสียแล้ว

จิ้นเสวียนมองประเมื่อนาง ปรายตามองเบื้องล่างนางปราดหนึ่ง
จากนั้นยิ้มเย็นพลางเอ่ย "เจ้าสมกับเป็นนางปีศาจจิ้งจอกจริง"

เหยาเหนียงได้ยินก็หน้าเปลี่ยนสีทันใด พาดฝ่ามือใส่หน้าเขาหนึ่งขาด
โดยไม่แม้แต่จะหยุดนึกคิด เอ่ยอย่างเย็นชาว่า "ข้ามิใช่นางปีศาจจิ้งจอก"

สุภาพชนมาได้ หยามไม่ได้ นางปฏิบัติตนตามคุณธรรมสตรี
มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ยึดมั่นในศีลธรรมอันดีงามอย่างเคร่งครัด ทว่าบัดนี้
กลับถูกบุรุษผู้หนึ่งชี้หน้าด่าว่าเป็นนางปีศาจจิ้งจอก นี่เป็นการเหยียดหยาม
ศักดิ์ศรีนางอย่างใหญ่หลวง

จิ้นเสวียนตะลึงงันไป นี่เป็นครั้งแรกที่เขาถูกสตรีตบหน้า ทั้งยัง
หลบไม่พ้นอีกด้วย

เขาเดือดดาลเป็นพื้นเป็นไฟขึ้นมาทันที ย้อนถามกลับไปด้วยรุนแรงว่า
"ถ้าเจ้าไม่ใช่นางปีศาจจิ้งจอก ขอถามหน่อยว่านางจิ้งจอกเส้นนี้มันมาจาก
ที่ใดกัน!" พูดจบกก็คว่ำหน้าปุกปุยของนางมาแกว่งไกวตรงหน้า

เหยาเหนียงอึ้งงัน ก่อนจะค่อยๆ ไหล่มองลงไปตามหาง หางเส้นนี้
เชื่อมกับก้นของนาง ก้นของนางสามารถรับรู้ได้ถึงหาง หางเองก็รับรู้ได้ถึง
ก้นของนางเช่นกัน

"ปีศาจ..."

นางตกใจจนทำอะไรไม่ถูก จิ้นเสวียนถูกนางกระแทกใส่เต็มรัก ทั้งสองล้มลงไปกับพื้นด้วยกัน

"เอาออกไป...รีบเอาออกไปเร็วๆ เข้า...น่ากลัวเหลือเกิน..."
เหยาเหนียงตกใจกลัวจนไม่รู้จะทำอย่างไร กระทั่งไม่อาจบรรยายได้ด้วย
แค่คำว่าหวาดกลัว

จู่ๆ บนกันของตนเองก็มีบางสิ่งบางอย่างที่มีขนนุ่มฟูเพิ่มขึ้นมา
ข้างน่าสะพรึงกลัวเหลือเกิน!

กันของจิ้นเสวียนกระแทกกับพื้นจนเจ็บ ทว่าความนุ่มนวล
หอมสดชื่นในอ้อมอกทำให้เขาตะลึงงันไปชั่วขณะ กลิ่นหอมจรรเจ็จ
อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของสตรีวนเวียนอยู่ได้จุมูกเขา

นางทั้งหอมทั้งนุ่มยิ่ง

เขานิ่งอึ้งไปเพียงแค่ชั่วขณะ ต่อมาในใจก็พลันบังเกิดความแตกตื่น
หวาดระแวง รำร้องในใจว่าแย่แล้ว เขารีบพลิกกายขึ้นมาก่อนกดนางปีศาจ
เอาไว้กับพื้น

"นางปีศาจจิ้งจอกจอมเจ้าเล่ห์ ถึงกับกล้ายั่วข้าเสียวรี!"

เหยาเหนียงตัวแข็งทื่อไปทั้งร่าง จ้องมองเขาอย่างอึ้งงัน แวดูถูก
เหยียดหยามในดวงตาของชายหนุ่มเสียดแทงสายตานั้นยิ่งนัก และ
ทำให้นางสงบนิ่งเยือกเย็นขึ้นมาได้ในชั่วพริบตา

ประตูห้องถูกเปิดออก เสียงร้องเรียกอย่างขั่นแข็งของเสี่ยวเอ๋อร์
ดังลอยเข้ามา

"ให้ท่านลูกค้าต้องรอนานแล้ว นี่คือสุราอาหารที่อร่อยที่สุดของ

ร้านเรา..." เสี่ยวเอ๋อร์ที่กำลังยกถาดอาหารเข้ามาชะงักค้างไป จ้องมองคนทั้งสองที่อยู่นิ่งกันอย่างอึ้งๆ

บุรุษอยู่บน สตริอยู่ล่าง สีหน้าแววตาเช่นนั้น ท่าทางเช่นนั้น บรรยากาศวาบวามเช่นนั้น...ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เห็นว่าพวกเขา กำลังระงับอารมณ์อันพลุ่งพล่านเอาไว้ไม่อยู่ ลูกธนูขึ้นสายพร้อมจะง้างยิงออกไปแล้ว

จิ้นเสวียนส่งเสียงหวาด "ข้านักพรตกำลังกำราบนางปีศาจจิ้งจอกตนนี้ อยู่ ออกไปเสีย!"

"ขอรับฯ ผู้น้อยจะออกไปเดี๋ยวนี้ ทะ...ท่านเชิญทำธุระต่อเถิดขอรับ" เสี่ยวเอ๋อร์พูดพลางล่าถอยออกมา ตอนเดินออกไปยังไม่ลืมที่จะปิดประตูให้ด้วย

จิ้นเสวียนหาฐู้ไม่ว่าจากประโยคนี้ของเขา ก่อปรกักับการกระทำของเขา ทำให้เรื่องฉาวโฉ่นี้เป็นที่เลื่องลือไปทั่วนับตั้งแต่บัดนั้น ทุกคราที่ย้อนนึกถึงความหุนหันพลันแล่นในยามนี้ เขาล้วนนึกเสียใจภายหลังยิ่งนัก

เมื่อถูกขัดจังหวะเช่นนี้ ยามเขาหันหน้ากลับมาก็พบว่าหางของนางปีศาจจิ้งจอกได้หายไปแล้ว ทว่าสำหรับเขาแล้วนี่มิได้เป็นอุปสรรคในการจัดการนาง อีกทั้งยังเป็นเครื่องพิสูจน์ว่านางเป็นปีศาจจิ้งจอกจริงๆ อีกด้วย

เนื่องจากอาวุธเวทไม่สามารถกักขังนางเอาไว้ได้ จิ้นเสวียนจึงไม่มีตัวเลือกอื่น เขาทำได้เพียงใช้วิธีที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมาที่สุด นั่นก็คือ สกัดจุดนาง จากนั้นก็แบกตัวนางไป

ในวันนี้ที่เขามาจับปีศาจจากาศสดขึ้นแจ่มใส แม้กิจการของโรงเตี๊ยมคึกคักกว่าทุกที แต่ยามเขาแบกสตรีผู้หนึ่งเดินลงมาพร้อมกับรอยนิ้วมือ

บนใบหน้า ห้องโถงใหญ่กลับเสียงกริบลงในชั่วพริบตา

"นางปีศาจจิ้งจอกตนนี้ ชำนักพรตขอพาตัวไปก่อน" เขาเอ่ยกับหลงจื๊อ

ทุกคนเห็นว่านางปีศาจจิ้งจอกไม่มีหาง ทั้งยังไม่มีกรงเล็บ นางสวมชุดเรียบง่ายธรรมดาๆ หน้าตาดูเหมือนสตรีในท้องห่อทั่วไป ขอบตาแดงก่ำชุ่มน้ำ รวากับภรรยาตัวน้อยที่ได้รับความคับอกคับใจ

หลังจากพวกเขาเดินออกไปแล้ว ชาวบ้านก็พูดเรื่องที่ได้เห็นมากับตาตนเองอย่างออกรสออกชาติ

ตามคำบอกเล่าอย่างสมจริงสมจังของเสี่ยวเอ๋อริ้นในตอนนั้น ได้ยืนยันว่าสตรีผู้นี้รูปโฉมงามเฉิดฉัน นุ่มนวลอ่อนโยนตราตรึงใจคน ปรมาจารย์จิ้นเสวียนจึงมีอาจะห้ามใจได้ไหว พลันกดคณามลงกับพื้น บอกว่าจะกำราบนางปีศาจจิ้งจอกตนนี้

แต่ก็มีคนบอกว่าสตรีผู้นี้กล้ำวดยดมเหมือนอย่างสตรีที่ออกเรือนแล้ว คงจะเป็นภรรยาแต่งของปรมาจารย์จิ้นเสวียนแน่นอน แต่ว่าสามีภรรยาทะเลาะเบาะแว้งกัน ภรรยาโกรธเกรี้ยวจนหนีออกมาจากบ้าน ปรมาจารย์จิ้นเสวียนจึงรีบร้อนไล่ตามมา รีบแบกตัวนางกลับไปทันที

ยังมีเจ้าหน้าที่ทางการอีกสองคนเป็นพยานว่าในตอนนั้นปรมาจารย์จิ้นเสวียนได้วิ่งไล่ตามสตรีผู้นี้มาจริงๆ อีกทั้งในคำพูดคำจาก็ยังมีความโอ้อวดอารีและปกป้องนางอย่างเปี่ยมล้น

นับตั้งแต่นั้นมาผู้คนก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่าที่ปรมาจารย์จิ้นเสวียนมิเข้าใกล้สตรีมานั้นนาน ช้ำยังปฏิเสธมิให้แม่สื่อแะมาเจรจาเรื่องสู่ขอที่แท้เป็นเพราะเขามีภรรยาอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว

จิ้นเสวียนไม่รู้ว่าคำว่ากำราบนางปีศาจจิ้งจอกประโยคนี้นี้ เมื่อบุรุษได้ยินแล้วก่อให้เกิดภาพก่อกวนมากมายเพียงใด กลับกลายเป็นเข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง

เขาพาเหยาเหนียงกลับมาที่สำนักจื้อวิน แต่เนื่องจากหอนึกมารกักขังนางเอาไว้ไม่อยู่ มิหนำซ้ำอาวุธเวทก็ยังไร้ผลกับนาง จึงทำได้เพียงขังนางเอาไว้ในเรือนหลังหนึ่ง กักบริเวณนางเอาไว้ก่อนเป็นการชั่วคราว

อาจารย์พาสตรีผู้หนึ่งกลับมา เรื่องนี้ทำให้ลูกศิษย์ทุกคนในสำนักตื่นตะลึงมิอาจวาย มีบางคนเพิ่งกลับขึ้นเขามาจึงนำข่าวซุบซิบนิรนาทกลับมาด้วย ที่แท้สตรีที่อาจารย์พากลับมาก็คืออาจารย์หญิงของพวกเขา มิหนำอาจารย์จึงได้สั่งให้คนเก็บกวาดเรือนเล็กเป็นพิเศษ แท้ที่จริงแล้วก็เพื่อหาที่หาทางให้อาจารย์หญิงอยู่นั่นเอง นอกจากนั้นยังสั่งให้ศิษย์พี่ใหญ่คอยอยู่เฝ้าอารักขาที่นอกเรือนด้วยกลัวว่าอาจารย์หญิงจะหนีไปอีก

พวกลูกศิษย์คนอื่นๆ เข้าสำนักมาทีหลัง ไม่ค่อยรู้เรื่องราวของอาจารย์มากนัก จึงยอมไม่มีข้อสงสัยเป็นอื่น แต่ว่าจิ้งเพิงกับจิ้งเหลยสองคนถูกจิ้นเสวียนหลอกล่อเข้าสำนักมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย ติดตามเขามานานหลายปี จึงรู้ชัดเจนดีว่าอาจารย์ของพวกเขายังเป็นชายหนุ่มบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่เลย กระทั่งไปหาสตรีที่หอนางโดมก็ยังไม่ยอม แล้วจะแต่งภรรยาได้อย่างไร

ตอนที่อาจารย์จ๊อบสตรีนี้นักกลับมา มีแค่พวกเขาสองคนเท่านั้นที่ได้เห็นรูปโฉมของสตรีผู้นี้และรู้ว่านางเป็นปีศาจจิ้งจอก แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดอาจารย์จ๊อบนางกลับมาคราวนี้ถึงมีข่าวลือเช่นนั้นแพร่ออกไปได้

หลังจากจิ้นเสวียนจับพาเหยาเหนียงกลับมา ก็มอบหมายให้จิ้งเพิงกับ

จึงหายไปเฝ้าจับตาดู พร้อมทั้งย้ำเตือนพวกเธออย่างเข้มงวดว่าห้ามให้ผู้ใด
เข้าใกล้ เรื่องที่นางปีศาจสามารถทำลายค่ายกลนอกหมอนึกมารได้ห้ามให้
แพร่พรายออกไปเป็นอันขาด

"สตรีผู้นี้ดูเหมือนอ่อนแออบบาง แต่จริงๆ แล้วร้ายกาจยิ่งนัก จะ
ปล่อยให้ถูกรูปลักษณะภายนอกของนางหลอกลวงจนชะล่าใจมาได้เด็ดขาด
เข้าใจหรือไม่"

จึงเหลยพยักหน้าอย่างซึ้งซึ้งจริงจัง แต่จึงฟังกลับมีจุดหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจ
สักเท่าไร

"อาจารย์ ในเมื่อนางปีศาจร้ายกาจถึงเพียงนั้น หมอนึกมารก็ยังซังนาง
ไม่อยู่ ลำพังแค่เรือนเล็กหลังเดียวจะซังนางเอาไว้ได้อย่างไรกันขอรับ"

"เรื่องนี้พวกเจ้าก็ต้องเป็นห่วง แม้นอาวุธเวทและคาถาอาคมจะใช้
ไม่ได้ผลกับนาง แต่นางกลับอ่อนแอปกเปียกเหมือนกับสตรีธรรมดาทั่วไป"

จึงฟังยิ่งจนสนทนท่เข้าไปใหญ่ "เช่นนั้นก็แปลกพิลึก ในเมื่อนาง
อ่อนแอปกเปียก แล้วเหตุใดถึงสามารถตบอาจารย์ฉาดหนึ่งได้เล่าขอรับ"

บรรยากาสดกสู่ความเจียบสงัดอันน่าประหลาดอย่างจับปล้น จึงเหลย
ซึ่งอยู่อีกด้านจ้องมองศิษย์พี่ใหญ่ด้วยสายตาราวกับมองคุณตาย จริงๆ แล้ว
เขาก็สงสัยมากเช่นกันว่าเหตุใดจนถึงบัดนี้แล้วอาจารย์ยังไม่เด็ดดาลจน
ขับไล่ศิษย์พี่ใหญ่ออกจากสำนักไปอีก

จิ้นเสวียนจดจ้องศิษย์คนโตอย่างนิ่งเงียบ มิได้กริ้วโกรธแต่กลับ
แยมยิ้มแทน

"จึงฟัง ต่อไปเจ้าเป็นคนจัดการดูแลเรื่องในเรือนของสตรีผู้นั้นก็แล้ว
กัน กิจวัตรประจำวันของนางก็ให้เจ้าเป็นคนรับผิดชอบเฝ้าจับตาดูทั้งหมด

รวมถึงการทำความสะอาดกระโถนปัสสาวะและถังอาฉิมของนาง เจ้าก็ต้องเป็นคนจัดการ เข้าใจหรือไม่"

จิ้งเฟิงอึ้งไปชั่วขณะ รู้สึกหวาดผวาชื่นมาทันใด

"อาจารย์ ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิด ศิษย์จะไปช่วยนางจัดการเรื่องส่วนตัวขนาดนั้นได้อย่างไรเล่าขอรับ"

รอยยิ้มของจิ้นเสวียนยิ่งลึกกว่าเดิม "เจ้าเป็นคนสุขุมหนักแน่น ทั้งยังมีความคิดละเอียดอ่อน เรื่องที่ผู้อื่นคิดไม่ถึง เจ้ากลับคิดขึ้นมาได้ ถ้าหากมอบหมายให้ลูกศิษย์คนอื่นมาทำ เก่งว่าคงจะหลงกลนางปีศาจจิ้งจอกเข้าจนปล่อยให้นางปีศาจหนีรอดออกไปได้ จะกระทำการใหญ่ต้องไม่จู้จี้กับรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ อาจารย์คาดหวังในตัวเจ้านะ" พูดจบก็ตบป้าเขาเบาๆ

จิ้งเฟิงนั่งเจี๊ยบเป็นเปื้อนไข่ จิ้นเสวียนรีบเอ่ยสรุปรวบรัดในทันที ไม่ปล่อยให้เขาได้มีโอกาสปฏิเสธ

"เรื่องนี้ก็ตกลงตามนี้แล้วกัน จำเอาไว้ หากเกิดความผิดพลาดอันใด ขึ้นกับนางปีศาจ ข้าจะเอาเรื่องเจ้าแน่" จิ้นเสวียนหมุนกายเดินจากไป ไม่เปิดช่องว่างให้เขาได้กอบกู้สถานการณ์เลยแม้แต่เศษเสี้ยวเดียว

กระทั่งผู้เป็นอาจารย์เดินหายไปแล้ว จิ้งเหลยก็ตบป้าศิษย์พี่ใหญ่เบาๆ เช่นเดียวกัน เอ่ยปลอบใจเขาว่า "ศิษย์พี่ใหญ่ นี่อาจารย์ให้ความสำคัญกับท่านนะ ถึงได้มอบหมายหน้าที่อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ให้แก่ท่าน"

ทว่าจิ้งเฟิงกลับมองดูศิษย์น้องรองด้วยสีหน้าเคลือบแคลงใจ "ศิษย์น้องรอง เหตุใดข้าถึงได้รู้สึกว่าคุณอาจารย์จงใจกลั่นแกล้งข้าเล่า"

จิ้งเหลยพยักหน้าอย่างปลาบปลืมใจ "ที่แท้ท่านก็ยังไม่ถึงขนาด

"ไร้หนทางเยียวยาเนีนา! เช่นนั้นข้าก็ไม่จำเป็นต้องปลอบใจท่านแล้ว"

จิ้งเพิงเองก็มีสีหน้าเบาใจเช่นเดียวกัน "ศิษย์น้องรอง หากเจ้าจะปลอบข้า มีผู้มาร่วมทุกข์ร่วมสุขกับข้าดีกว่า"

จิ้งเหลยยิ้มยิงฟันด้วยสีหน้าสดใสเจิดจ้า "ศิษย์พี่ใหญ่วางใจเถิด ข้ากำลังจะไปหาอาจารย์เพื่อร้องขอความเมตตาแทนท่านอยู่พอดี" สิ้นคำ เขาก็หายวับไปราวกับควัน วิ่งเร็วกว่ากลิ่นไปเสียอีก

จิ้งเพิงรีบไล่ตามไปทันที ตะโกนเสียงดังสนั่นว่า "ศิษย์น้องรอง! เจ้าวิ่งผิดทางแล้ว อาจารย์อยู่อีกทางหนึ่งต่างหาก..."

4

เหยาเหนียงใช้เวลาถึงสามวันเต็มๆ กว่าจะยอมรับความจริงเรื่องที่ตนเองเป็นปีศาจได้ในที่สุด

นางมองกันตนเองพลางน้ำตาไหลพราก หางปุกปุยเส้นนี้้งอกอยู่บนก้นจริงๆ มันยังย้ายสายไปมาได้ แล้วยังมีความรู้สึกอีกด้วย ยามลูบคลำมันก็จะไวต่อสัมผัสเหมือนยามลูบก้นอย่างไรอย่างนั้น

ในที่สุดนางก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดนักพรตผู้นั้นถึงบอกว่านางเป็นปีศาจที่แท่นางได้กลายเป็นปีศาจไปแล้วจริงๆ พอครุ่นคิดถึงตรงนี้นางก็หลังน้ำตาให้กับหางของตนเองอีกครั้งอย่างกลั้นไม่อยู่

"ฮึ! ร้องให้อันใดของเจ้า! หางจิ้งจอกไม่ดีตรงไหนกัน เจ้ากล้ารังเกียจหางของข้าอย่างนั้นหรือ"

เหยาเหนียงตะลึงงัน ตื่นตกใจพลางมองซ้ายมองขวาเล็กลัก "ใครกัน"

"ข้างล่าง!"

เหยาเหนียงมองลงไปเบื้องล่าง ลูกจิ้งจอกตัวหนึ่งยืนอยู่ข้างเท้านาง
ดวงตาใสแป๋วคู่นั้นกำลังจ้องมองนางเขม็ง

เหยาเหนียงตกใจจนค้างแข็งไป

จิ้งจอกพูดได้ด้วยหรือ

อาเจียวกระโดดขึ้นมาบนตักของเหยาเหนียง จากนั้นใช้อุ้งเท้าจิ้งจอก
จี้มความกลมกลืนอวบอ้อมและนุ่มหยุ่นของนางอย่างไม่สบอารมณ์

"ข้าคือปีศาจจิ้งจอกเก๋าทองผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือเชียวนะ ทัวทั้งร่าง
ของข้าสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดก็คือหาง คนอื่นอยากจะได้แต่ก็ไม่มีโอกาสด้วยซ้ำ!
พอมีหางนี้แล้ว เจ้าถึงสามารถต่ออายุชัยได้ ถ้าไม่มีหางเส้นนี้ ป่านนี้
วิญญาณของเจ้าคงถูกพาไปยังปรโลกตั้งนานแล้ว ยังจะกล้ารังเกียจจริงอน
อีก"

อาเจียวต่อว่าต่อขานด้วยท่าที่เดือดปุดๆ มันมีชีวิตอยู่มากกว่าพันปี
นี่เป็นครั้งแรกที่เจอคนไม่รู้จักของดี กล้ารังเกียจหางจิ้งจอกของมัน!

เหยาเหนียงยังคงมองลูกจิ้งจอกอย่างสับสนงุนงง "เจ้าคืออาเจียวหรือ"

"แล้วจะใครเล่า ข้าเอง! พวกเราเผ่าจิ้งจอกแยกแยะบุญคุณความแค้น
ชัดเจน มีแค้นต้องชำระ มีบุญคุณต้องตอบแทน เจ้าช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าถึงได้
แบ่งหางเส้นหนึ่งให้กับเจ้า หางเก๋าสั้นหมายถึงเก๋าสีชีวิต เผ่าพันธุ์ปีศาจ
ตั้งมากมายอยากจะมีหางเช่นนี้ เจ้ามันมีของดีแล้วไม่รู้จักคุณค่า!"

ถ้าอาเจียวไม่เปิดปากพูดก็แล้วไป แต่พอเปิดปากปุ๊บก็พูดพล่ำม
ไม่จบไม่สิ้น

เหยาเหนียงถูกดุยกใหญ่แต่ก็ไม่โมโห เพียงมองอาเจียวที่กำลัง
บ่นกระปอดกระแปดอย่างอึดจรรยาใจเท่านั้น

"หานี้ของข้าสารพัดประโยชน์ยิ่ง อากาศร้อนใช้ใบพัด อากาศเย็นช่วยให้ความอบอุ่น คันหลังก็ใช้เกาหลัง ตอนต่อสู้อย่างสามารถใช้เป็นอาวุธได้อีกด้วย แค้โจมตีกลับตอกเดียวก็ทำเอาศัตรู...บ้าเอ๊ย! เจ้าบีบข้าทำไมกัน"

อาเจียวไม่พอใจถึงขีดสุด มันกำลังอวดอ้างสรรพคุณของหางตนเองอย่างจริงจัง แต่มือของสตรีผู้นี้กลับไม่อยู่สุข ไม่จิ้มท้องมันก็บีบก้นมัน นี่คิดจะเอาคืนกันหรือ

เหยาเหนียงยิ้มให้เป็นการขอโทษขอโพย "ขออภัยด้วย เป็นครั้งแรกที่ได้ยินจิ้งจอกพูด ข้าก็เลยอยากรู้อยากเห็นจนห้ามใจไม่อยู่ อยากรจะบีบดูว่าเป็นของจริงหรือไม่..."

"ข้าก็เป็นของจริงนะสิ! เพื่อช่วยชีวิตเจ้า ข้าตัดหางตัวเองไปหนึ่งเส้น พลังชีวิตเสียหายใหญ่หลวง นอนหลับไปหนึ่งคืน พอตื่นขึ้นมาก็ได้ยินเจ้าร้องเกียจเคียดฉันทหางของข้า แบบนี้มันถูกต้องแล้วรี"

เหยาเหนียงรีบร้อนขอโทษ "เป็นความผิดของข้าเอง ขอขอบคุณผู้มีพระคุณ...จิ้งจอกผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตข้าไว้ เหยาเหนียงซาบซึ้งตื้นตันใจอย่างสุดซึ้ง"

"ต้องอย่างนี้สิ รู้จักสำนึกบุญคุณก็ดีแล้ว ข้าเองก็ไม่ได้อยากให้เจ้าพูดขอบคุณหรอก แค้เอาของกินมาตอบแทนก็พอ มีของกินหรือไม่"

บทสนทนานี้แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วจนเกินไป เหยาเหนียงพลันผะอืด ก่อนจะเอ่ยด้วยความรู้สึกผิดว่า "ตอนหนีรีบร้อนเกินไป เลยไม่ได้เอาอาหารแห้งมาด้วย..."

"ไม่มีอาหารแห้งก็ไม่มีไร ลูกชิ้นปลา หมูสามชั้น ไก่ย่างก็ได้ทั้งนั้น ข้าขอกินแก้ขัดไปก่อน" ยามพุดยังแลบลิ้นเลียแผ่ลิบๆ สายตาเป็นประกาย

วาวระยัป

เหยาเหนียงยิ้มขึ้น "ถ้าอยู่ที่บ้าน แน่หนอนว่าย่อมมีหมดทุกอย่าง แต่ว่าตอนนี้ถูกขังเอาไว้ที่นี่ ยามกินอาหารต้องรอคนอื่นนำมาส่งให้"

อาเจียวอึ้งงันไปในบัดดล มันมองซ้ายมองขวา ยามนี้ถึงได้ตระหนักว่าเรือนหลังนี้มีใช้กระตอมของเหยาเหนียง มันนอนหลับไปหลายวัน วันนี้เพิ่งจะตื่นขึ้นมา ย่อมไม่รู้วาระหว่างนั้นเกิดเรื่องอันใดขึ้น

"ที่นี่ที่ใดกัน" มันเอ่ยถาม

เหยาเหนียงนั่งคิดชั่วครู่ "เอ...พวกเขาบอกว่าที่นี่คือสำนักจี้จวิน"

อาเจียวอึ้งงัน ชั่วเวลาถัดมามันก็พุ่งปรือออกไปนอกเรือนอย่างรวดเร็ว รวากับอสนีบาต ไม่นานนักก็โผนทะยานกลับเข้ามาในเรือนใหม่อีกครั้ง อย่างเร็วรีปานพายุ

"จบแน่แล้ว! เป็นสำนักจี้จวินจริงๆ ด้วย ทุกที่มีแต่นักพรตหน้าเหม็นเต็มไปหมด มันเป็นอย่างนี้ไปได้อย่างไร ข้าหนีมาตั้งนาน สุดท้ายกลับมาอยู่ในวังของนักพรตหน้าเหม็นเสียได้ คราวนี้ช่วยแล้ว ถ้าถูกลูกพรตหน้าเหม็นจิ้นเสวียนนั่นจับได้ละก็ เขาไม่จับข้าถลกหนังก็แปลกแล้ว!"

อาเจียวกระเทีบบเท้าไปมาอยู่ในเรือนอย่างกระสับกระส่าย ดวงตาของเหยาเหนียงก็กลอกไปมาตามเงาร่างของมันเช่นกัน นางเห็นมันว่าน่ารู้รอนรนใจจนหัวหมุน ปากก็พร่ำบ่นแว่ดๆ ไม่ยอมหยุด นางมองดูอยู่สักพักก็อดหัวเราะคิกอกออกมาไม่ได้

อาเจียวหยุดชะงักในทันใด ก่อนจะจ้องถลึงใส่นางด้วยสายตาดุร้าย

เหยาเหนียงหุบยิ้ม นางถูกมันจ้องเขม็งจนรู้สึกรอนตัวอย่างไม่มีเหตุผลขึ้นมาเล็กน้อย

จู่ๆ อาเจียวก็กระโดดกลับมาอยู่ในอ้อมกอดของนาง อึ้งเท้าจิ้งจอก
จัมไปยังความกลมกลึงอันอบอุ่นและนุ่มหยุ่นของนาง

"หัวเราะ? เวลาเช่นนี้เจ้ายังหัวเราะออกอีกหรือ นักพรตหน้าเหม็น
จิ้นเสวียนผู้นี้เก่งกาจจนเป็นที่เลื่องชื่อยิ่ง หากตกอยู่ในกำมือเขาแล้ว ไม่ตาย
ก็นั่งลอบไปครึ่งชั้น เจ้ามาตกอยู่ในกำมือของเขาได้อย่างไรกัน รีบเลามา
เร็วเข้า!"

เหยาเหนียงจึงอธิบายเรื่องที่ตนเองเจอกับนักพรตจิ้นเสวียนได้อย่างไร
แล้วมาถูกกักบริเวณอยู่ที่นี้ได้อย่างไรให้มันฟังทีละเรื่องๆ

หลังจากอาเจียวฟังจบก็มีสีหน้าเคร่งขรึม อึ้งเท้าจิ้งจอกลูบคางเบาๆ
ตกอยู่ในห้วงแห่งความคิด

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง ข้าก็ว่าอยู่แล้วเชียว! เจ้าซึ่งเกิดในปีหยาง
เดือนหยางเวลาหยางสถานที่หยางสามารถกลายยันต์ผนึกและอาวุธเวท
ของเขาได้แท้ๆ แล้วจะมาตกอยู่ในเงื้อมมือของเขาได้อย่างไร"

"ข้าเกิดในปีหยางเดือนหยางเวลาหยางสถานที่หยาง?" เหยาเหนียง
เอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ

"ถูกต้อง ตอนนั้นข้าถูกยันต์ผนึกของนักพรตหน้าเหม็นผู้นั้นผนึก
เอาไว้ สูญสิ้นพลังปีศาจไปกว่าครึ่ง มิอาจขยับเขยื้อนร่างกายได้ แต่โลหิต
ของเจ้าช่วยทำลายอาคมของเขาลง ข้าถึงเอาชีวิตรอดมาได้ โมงยามที่เจ้า
เกิดมานั้นมีคนถือกำเนิดน้อยยิ่ง บนโลกนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น" พอพูดถึง
ตรงนี้อาเจียวก็มองสำรวจนางตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วก็อดส่ายหน้าพลาบ
ทอดถอนใจมิได้ "ยังคิดว่าเจ้ามีฝีมือเก่งกาจเสียอีก ที่แท้ก็ดูดีแต่เปลือก แค
ประเดี๋ยวเดียวก็ถูกคนเขาแบกกลับมาเสียแล้ว"

พอพูดถึงตรงนี้ริมฝีปากของเหยาเหนียงก็เบ้ลงมา "ข้าเป็นแค่หญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่ง จะเอาชนะเขาได้อย่างไร แม้แต่เจ้าหน้าที่ทางการยังต้องไว้หน้าเขาด้วยซ้ำ!"

"ช่างเถิด" อาเจียวรีบท้วงท่านอนลงในอ้อมกอดนาง "รอให้พลังปีศาจของข้าฟื้นคืนกลับมาเมื่อไร ข้าจะพาเจ้าหนีออกไปเอง"

เหยาเหนียงได้ยินก็ผงะนิ่งไป ครั้นเห็นอาเจียวใช้ศีรษะถูไถกับท้องของนาง นางก็พลันรู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมาเล็กน้อย หัวใจที่เคยที่ว่างเปล่าโหวงเหวงถูกเติมเต็มด้วยสายธารแห่งความอบอุ่น

ถึงแม้อาเจียวจะเป็นปีศาจ แต่กลับมีคุณธรรมน้ำมิตร แน่แน้มจะไม่ใช้มนุษย์ แต่กลับรู้จักการตอบแทนบุญคุณยิ่งกว่ามนุษย์เสียอีก

เหยาเหนียงสายตาดูอ่อนละมุน ลูบไล้ขนของมันเป็นอย่างแผ่วเบา ยามลูบมาถึงหางของมันนางก็เอ่ยมตามด้วยความสงสัยว่า "ตัดหางตนเองหนึ่งเส้น คงจะเจ็บมากกระมัง"

"เจ็บมากสิ ถ้าหากเจ้ามีแก้ไขสงสาร ก็จงหิวชนให้ข้า ทำอาหารอร่อยๆ ให้ข้ากินเสีย!" อาเจียวแลบลิ้นเลียริมฝีปากด้วยความตะกละ

เหยาเหนียงได้ยินเช่นนั้นก็หลุดหัวเราะออกมา "เหยาเหนียงน้อมรับคำสั่งเจ้าค่ะ"

พอมีอาเจียวอยู่เป็นเพื่อน เหยาเหนียงก็สบายใจขึ้นมาไม่น้อย ไม่ได้รู้สึกเศร้าเสียใจกับการที่อยู่ๆ ตนเองก็มีหางเพิ่มขึ้นมาหนึ่งเส้นขนาดนั้นแล้ว โชคดีที่หางต่อชีวิตเส้นนี้สามารถเก็บซ่อนเอาไว้ได้ ขอแค่นางควบคุมมันได้อย่างเหมาะสม ไม่ปล่อยยให้มันโผล่ออกมาส่งเดชก็พอแล้ว

อาเจียวสอนนางว่าต้องบังคับและเก็บซ่อนหางของตนเองอย่างไร

เหยาเหนียงเรียนรู้อย่างตั้งอกตั้งใจ เพราะว่ามันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นางต้องเรียนรู้ที่จะปกป้องทางเส้นนี้เอาไว้

อาเจียวพูดจ้อๆ สอนนางไปพลางพร้อมกับเผยหางทั้งแปดเส้นของมันออกมา ใ้ทอดให้นางดูราวกับนกยูงรำแพนหาง มันยังบอกเหยาเหนียงอีกว่าปี่ศาจจิ้งจอกสามารถเปลี่ยนร่างให้ใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงก็ได้ ตั้งแต่มันตัดหางของตัวเองออกมันก็เปลี่ยนร่างให้เล็กกระจิริดเพื่อฟื้นฟูพลังชีวิตที่สูญเสียไป จากนั้นก็แอบซ่อนอยู่ในเส้นผมของเหยาเหนียงคอยติดตามนางมาตลอด เพราะว่าอาวูเวทและคาถาอาคมของนักพรตใช้กับนางไม่ได้ผล ดังนั้นการอยู่ข้างกายนางจึงกลายเป็นสถานที่ซ่อนตัวที่ปลอดภัยที่สุด

ถึงแม้ไอปี่ศาจจะเล็ดลอดออกไป นักพรตหน้าเหม็นนั่นก็คงจะคิดแค่ไอปี่ศาจนั้นมาจากตัวเหยาเหนียง เช่นนี้ก็สามารถกลบร่องรอยของมันได้พอดีบพอดี

เหยาเหนียงโดดเดี่ยวตัวคนเดียว บัดนี้มีอาเจียวคอยอยู่เคียงข้างเป็นเพื่อน จึงย่อมมีความสุขมากเป็นธรรมดา

อาเจียวซุกอยู่ในอ้อมอกของเหยาเหนียง ขนจิ้งจอกทั่วทั้งร่างรู้สึกสุขสบายภายใต้การลูบไล้อย่างนุ่มนวลอ่อนโยนของนางจนมันนอนหงายท้องขาชี้ฟ้า เผยให้เห็นพุงน้อยๆ อันกลมดิก หนึ่งคนหนึ่งจิ้งจอกพึ่งพึ่งอาศัยซึ่งกันและกัน ตีמד้ากับความสงบสุขและความเยิบส้งจจากการตัดขาดจากโลกภายนอก

อาเจียวสะลึมสะลือใกล้จะผล็อยหลับ ดวงตาที่หริ่งมากึ่งหนึ่งพลันเหลือบไปเห็นเงาร่างหนึ่งร่างๆ

มีคนมา!

อาเจียวพลิกกายลุกขึ้นมาในทันใด จ้องผู้มาใหม่เขม็งพร้อมกับ
พองขนชูชันไปทั่วทั้งร่าง เหยาเหนียงเองก็พลันตกใจขึ้นมาเช่นกัน พอ
หันหน้าไปมองจิ้งเพิงที่ยืนเฝ้าอยู่ตรงประตู ก็เห็นว่าเขากำลังยื่นจดจ้อง
พวกนางอย่างไม่วางตาอยู่

อาเจียวลอบโกรธแค้นในใจ พลั้งปีศาจของมันลดถอยลงจนถึง
ขนาดมีคนเข้ามาใกล้อย่างเจียบๆ มันก็ยังไม่รู้สึกรู้สิดตัวแล้วเสียหรือ

เหยาเหนียงร้อนรนใจขึ้นมาเช่นกัน ไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรดี จะสู้
ก็สู้ไม่ไหว จะหนีก็หนีไม่รอด นางถูกบีบจนหมดปัญญา จำต้องลองร้องขอ
ความเมตตาจากเขาดู

"ท่านนักพรตผู้นี้ มันเป็นปีศาจดี อย่าทำร้ายมันได้หรือไม่"

อาเจียวเอ่ยด้วยน้ำเสียงคับแค้น "เขาไม่ฟังเจ้าหรอก นักพรตหน้า همین
พวกนี้เห็นปีศาจอย่างพวกเราอย่างกับเห็นศัตรูคู่แค้น อยากจะรีบกำจัด
พวกเราให้สิ้นซากใจจะขาด"

ครั้นเหยาเหนียงได้ยินดังนั้นก็ถึงแววตาและสีหน้าตอนที่นักพรต
จิ้นเสวียนเห็นทางจิ้งจอกของนางโผล่ออกมาในตอนนั้น นางจึงเข้าใจกระจ่าง
ในทันที

นางกอดอาเจียวเอาไว้ ปกป้องมันไว้ในอ้อมกอดอย่างแน่นหนา
สีหน้าเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ราวกับต้องการจะเดิมพันด้วยชีวิต "เจ้าห้ามทำร้ายมัน
เด็ดขาด หากเจ้าทำร้ายมัน ต่อให้ข้าต้องตาย ข้าก็จะสู้กับเจ้าอย่างสุดชีวิต"
จากนั้นก็ก้มหน้าพูดกับอาเจียวเสียงแผ่วเบาว่า "ประเดี๋ยวเจ้าช่วยจิ้งหวะ
ตอนที่ข้ากอดเขาเอาไว้รับหนีไปก่อน อย่างไรก็ตามเสียคาถาอาคมของเขาก็ใช้กับ

ข้าไม่ได้ผล"

ทว่าอาเจียวกลับไม่เห็นด้วย "ถึงแม้ข้าจะสูญเสียพลังปีศาจไป แต่จะให้พันธมิตรเขาเอาไว้มิใช่ปัญหา เจ้าช่วยจิ้งหะตอนข้าสกัดเขาไว้ รีบหนีออกไปก่อน"

"ไม่ได้หรอก บาดแผลภายในของเจ้ายังไม่หายดี ข้ายังสละทางเส้นหนึ่งให้ข้าอีก พลังชีวิตยิ่งเสียหายมากกว่าเดิม ข้าทิ้งเจ้าไว้ไม่ได้หรอก ให้ข้าเป็นคนสกัดเขาเอาไว้ดีกว่า"

"นี่ยังไม่ได้เข้าไปใหญ่ ข้ามีหลายชีวิตไม่ตายง่ายๆ หรอก แต่ถ้าหากเกิดเรื่องอันใดขึ้นกับชีวิตน้อยๆ ของเจ้า มิเท่ากับข้าให้ชีวิตเจ้าไปเสียเปล่า หรือ ให้ข้าสกัดเขาเอาไว้ดีกว่า!"

หนึ่งคนหนึ่งจิ้งจอกโน้มหน้าให้อีกฝ่ายหนีไปด้วยความร้อนใจ ต่างฝ่ายต่างแย้งกันไม่มีใครยอมใคร จิ้งเพิงซึ่งอยู่อีกด้านจึงเสนอแนะด้วยความปรารถนาดี

"พวกเจ้าเลิกเถียงกันได้แล้ว จะให้ข้าช่วยปิดเป็นความลับให้ก็ได้ แต่ว่าต้องยอมรับเงื่อนไขของข้าหนึ่งข้อ"

"เลิกคิดเสียเถิด!"

"เงื่อนไขอันใด"

พวกนางเอ่ยปากพูดขึ้นพร้อมกัน แต่แล้วก็ชะงักนิ่งไปทั้งคู่

อาเจียวคัดค้าน "อย่าไปเจรจาเงื่อนไขกับเขา"

เหยาเหนียงเอ่ย "โยมิลองฟังดูก่อนเล่า"

"นักพรตเจ้าเล่ห์เพทุบาย จะต้องเป็นแผนลวงแน่ๆ"

"ข้ารักษาสัจจะยิ่ง" จิ้งเพิงกล่าว

"เจ้าหุบปากไปเสีย!" อาเจียวข่มขู่อย่างเหี้ยมเกรียม "นักพรตอย่างพวกเจ้า ปากก็เอาแต่อ้างคุณธรรมศีลธรรม แต่ลับหลังกลับทำเรื่องชั่วช้าเสื่อมทรม เลวร้ายยิ่งกว่าปีศาจอย่างพวกเราเสียอีก มิสู้ให้ข้าควักหัวใจดำๆ ของเจ้าออกมากินดีกว่า!"

อาเจียวตัวโตขึ้นมาในชั่วพริบตา มิได้มีขนาดเท่าลูกจิ้งจอกอีกแล้ว แต่กลับตัวสูงใหญ่เท่ากับมนุษย์ มีรูปลักษณ์เหมือนอย่างจิ้งจอกตัวโตเต็มวัย ปากแหลมๆ แสยะเขี้ยวคม กรงเล็บคมกริบที่ยื่นออกมาสามารถฉีกกระชากคนได้เป็นชิ้นๆ ในทันที

หางทั้งแปดเส้นที่ทั้งยาวทั้งใหญ่แผ่สยายกลายเป็นทรงพัดอยู่ข้างหลังของมัน ดวงตาเปล่งแสงเขียววาว พลังปีศาจรุนแรงดุต้น นี่ต่างหากถึงจะเป็นรูปโฉมอันน่าครั่นคร้ามของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางอย่างแท้จริง

"เหยาเหนียง รีบหนีไปเร็วเข้า!" แม้แต่เสียงก็ยังกลายเป็นเสียงของปีศาจจิ้งจอกที่ตัวโตเต็มวัย

ทว่าเหยาเหนียงกลับตัวแข็งที่อยู่กับที่ มองดูมันอย่างทิ่มทื่อ

"มัวแต่เหม่อลอยอันใดของเจ้า! รีบหนีสิ!"

"นางคงจะเพิ่งเคยเห็นร่างปีศาจจิ้งจอกของเจ้าเป็นครั้งแรก ดังนั้นเลยตกใจจนตัวแข็งที่ออกไป" จิ้งเพิงเอ่ยด้วยความหวังดี

อาเจียวเห็นแววตาแตกตื่นหวาดกลัวของเหยาเหนียง มันจึงแสดงสีหน้าน้อยอกน้อยใจออกมา "เหยาเหนียง..."

ยามนี้เหยาเหนียงถึงได้สติกลับคืนมา พอเห็นแววตาเจ็บปวดรวดร้าวของอาเจียวก็เร่งรีบฉีกยิ้มขอโทษขอโพย

"ขอภัยด้วย ข้าเพิ่งเคยเห็นปีศาจเป็นครั้งแรกจริงๆ เจ้าอย่าถือสา

เลยนะ ข้าแค่..." แคตตกใจกลัวจนตัวค้างแข็งไปเท่านั้น ครั้นเหลือบเห็นว่า
ในดวงตาของอาเจี๊วมีหยาดน้ำคลอเอ่อ เหยาเหนียงจึงรีบเอ่ยด้วยสีหน้า
จริงจังทันที "ข้ามิได้รังเกียจเจ้า จริงๆ นะ"

จิ้งเพิงเอ่ยขึ้นประโยคหนึ่งอย่างเอื่อยเฉื่อย "นั่นเพราะเจ้ายังไม่เคยเห็น
ที่น้ำกลัวกว่านี้นะสิ..."

"หุบปาก!" พวกนางก่นด่าขึ้นพร้อมเพรียงกัน

อาเจี๊วกลืนตาใส่เขาปราดหนึ่ง จากนั้นก็หันกลับมาเร่งเร้า "เจ้า
รีบหนีไปเสีย ถ้าชักช้า ข้าอาจจะคุมครองเจ้าไม่ได้ล่ะ!"

เหยาเหนียงสาส์นระ "ไม่ได้ อาเจี๊ว พวกเขาจับตัวข้าไว้ อย่างมาก
ก็แค่กักบริเวณข้า คงไม่ทำอันใดข้าหรอก แต่เจ้าน่ะสิ เจ้าเปิดเผยร่องรอย
ออกมาแล้ว ถ้าหากตกอยู่ในกำมือของพวกเขาคงจะเป็นอันตราย" นาง
ดูออกว่าอาเจี๊วกำลังฝืนตัวเองอยู่

"นางพุดุก อาเจี๊ว สถานะของเจ้าอันตรายยิ่งกว่าเสียอีก" จิ้งเพิง
เอ่ยด้วยสีหน้าที่จริงจัง

อาเจี๊วกลืนตาใส่เขา "ใครใช้ให้เจ้าเรียกข้าเช่นนั้น ข้าสนิทกับเจ้าหรือไร"

"นอกเรือนมีค่ายกลสยบมารของอาจารย์ข้า ข้ายังมีศิษย์น้องรอง
คอยเฝ้าอยู่ ไม่ว่าพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งออกไปนอกเรือน ก็จะกระตุ้นให้
กับดักทำงาน เช่นนี้ได้ไม่คุ้มเสียแน่นอน"

เหยาเหนียงกับอาเจี๊วได้ยินแล้วต่างก็หัวใจพลันจมดิ่ง เมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็แปลว่าไม่ว่าใครก็หนีออกไปไม่ได้ทั้งสิ้น แล้วคราวนี้จะทำอย่างไรดีเล่า

เหยาเหนียงจ้องมองจิ้งเพิงซึ่งถูกร่างของอาเจี๊วขวางไว้ พอเห็นว่า
ในน้ำเสียงของเขาดูเหมือนจะมีความเป็นห่วงเป็นใยอยู่ไม่น้อย จึงเอ่ยถาม

อย่างสนใจใคร่รู้ว่า "เหตุใดเจ้าต้องบอกพวกเราด้วย" ถ้าหากเขาไม่พูด พวกนางผลอไปกระตุ้นให้กับดักทำงาน ดึงดูดให้คนอื่นๆ เข้ามา นี่จะเป็นผลดีต่อเขามากกว่ามิใช่หรือ

หลังจากจิ้งเพิงชำเลื่องมอณางแวบหนึ่ง เขาก็หันกลับมาจดจ้อง อาเจียวอีกครั้ง "เพราะว่า...นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เข้าไปไล่ปิศาจจิ้งจอกเก้าหางขนาดนี้..."

แล้วอย่างไร

พวกนางรอให้เขาพูดต่อไปด้วยความฉงนงุนงง ต่อมาก็เห็นใบหน้าของเขาแผยรอยยิ้มออกมา

"ถ้าหากอาเจียวยอมให้ข้าดูบ ข้าก็จะช่วยเก็บความลับให้พวกเจ้า"

จิ้งเสวียนแทบจะเปิดค้น 'ตำราสัตว์วิเศษ' และ 'คัมภีร์รวมเรื่องปิศาจ' ในหอเก็บตำราจนหมดแล้ว แต่ก็หาบันทึกเกี่ยวกับการที่ปิศาจไม่กลัวค่ายกล ไม่กลัวคาถาอาคมไม่เจอ ยิ่งค้นหาสาเหตุที่อาวุธเวทปราบปิศาจล้มเหลว ไม่เจออีกเหมือนกัน

หรือว่านางปิศาจตนนั้นจะเป็นข้อยกเว้นเป็นตนแรก?

ตอนที่อาจารย์สิ้นชีวิตเขาเพิ่งจะอายุสิบสี่ปีเท่านั้น วิชาคาถาต่างๆ ล้วนอาศัยการศึกษาค้นคว้าเคล็ดวิชา ขยันหมั่นเพียรเรียนรู้ด้วยตนเอง

เพื่อสร้างสำนักอันยิ่งใหญ่รุ่งเรือง สร้างชื่อเสียงน่ายำเกรง เขาพยายามค้นคว้าคาถาปราบมารและอักขระชนิดต่างๆ บัดนี้พอมีปิศาจที่แตกต่างจากคนอื่นๆ ปรากฏตัวขึ้นเป็นครั้งแรก ลบล้างวิชาความรู้เกี่ยวกับปิศาจที่เขาจำเรียนมาตลอดหลายปี สำหรับเขาเป็นเรื่องที่กระทบ

กระเทียมใจอย่างไม่ต้องสงสัย อีกทั้งยังเป็นภัยคุกคามที่น่าหวาดกลัวด้วยเช่นกัน

เขาพลิกเปิดอ่านตำราปราบมารทุกยุคทุกสมัยแต่ก็หาสาเหตุไม่เจอ ดูท่าแล้ว คงจะต้องตรวจสอบจากร่างของนางปีศาจตนนั้นเท่านั้น

พอเดินออกมาจากหอเก็บตำราเขาก็พลันโบกมือ ประตูทองแดงอันหนักอึ้งที่ด้านหลังปิดเข้าหากันด้วยตัวเอง จากนั้นเขาก็ยกเท้าเดินไปยังเรือนเล็กที่คุมขังนางปีศาจตนนั้น

เรือนเล็กตั้งอยู่ที่ภูเขาด้านหลังของสำนักจื่อวิน เดิมทีเป็นสถานปฏิบัติธรรมที่ปกติเขาเอาไว้ใช้นั่งทำสมาธิ ที่ตั้งของเรือนหลังนั้นห่างไกลลับลับตาคน อยู่ห่างจากเรือนพำนักของลูกศิษย์คนอื่นๆ พอสมควร เป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในการกักตัวนางปีศาจเอาไว้

เขาเดินมาถึงหน้าประตูเรือน จากนั้นก็ใช้ปลายเท้าแตะพื้น โผนทะยานร่างกายอย่างแผ่วเบาราวกับนกนางแอ่น กระโดดข้ามกำแพงสูงตระหง่าน ก่อนจะลงพื้นอย่างเงียบเชียบ มิให้ผู้อื่นรู้ตัว

"อาจารย์!"

เท้าของจิ้นเสวียนพลันพลิกเซเสียจังหวะในทันใด หวดหวัดจะยืนไม่อยู่ เขารีบหันกลับมาดิ่งตาสีษย์คนโตทันที

จิ้งเพ็ริบสาวเท้าเข้ามาหา "อาจารย์ ท่านมาแล้วหรือขอรับ!"

นี่มิใช่จ้าวไร่สาระหรือ หมัดของจิ้นเสวียนคันยับๆ แต่ก็ยังคงข่มกลั้นเอาไว้

"เจ้ามาทำอันใดอยู่ที่นี่"

"อาจารย์ ท่านลืมแล้วหรือ ท่านสั่งให้ข้ารับผิดชอบดูแลความเป็นอยู่

ของเหยาเหยิงเองนี่ขอรับ"

พูดตามตรงจินเสวียนเองก็ลืมไปแล้วจริงๆ พอเขาเอ่ยย้ำเตือนถึงนี้ก็ขึ้นมาได้ และเพิ่งจะสังเกตเห็นถ้วยและตะเกียบที่อยู่ในมือของศิษย์คนโตเช่นกัน

ที่สั่งให้เขาดูแลความเป็นอยู่ของนางก็เพื่อให้คอยจับตาดู แต่ทว่าแม้กระทั่งถ้วยกับตะเกียบที่คนอื่นใช้กินข้าวเขาก็ยังล้างให้ด้วยเสียอย่างนั้น

"อาจารย์ ข้าไปล้างถ้วยก่อนเดี๋ยวกลับมาขอรับ" เขาแยมยิ้มอย่างสดใสเจิดจ้า ทว่าพอหันกลับไปโบหน้าก็เผยความร้อนตัวออกมา เขาตะโกนเสียงดังขนาดนี้ คนที่อยู่ในเรือนคงจะได้ยินกระมัง ถ้าหากอาจารย์เห็นอาเจียวเข้าคงจบแน่แน่ ต้องแอบซ่อนให้ดีๆ เล่า!

จินเสวียนจ้องแผ่นหลังของศิษย์คนโตเขม็ง ก่อนจะหันหน้ากลับมามองเข้าไปในเรือน หัวคิ้วขมวดแน่น ลอบตื่นตกใจอย่างห้ามไม่อยู่ ไฉนไอปีศาจบนร่างของนางถึงได้เข้มข้นขึ้นกว่าเดิมเล่า

เขาสาวทำเดินขึ้นบันไดไป เปิดประตูเดินเข้าไปในเรือน แต่กลับเห็นว่าภายในเรือนมีสตรีผู้หนึ่งกำลังยืนอยู่อย่างสะอิดสะเอ้ง นางเกล้าอมวยผมอย่างสตรีที่ออกเรือนแล้ว นัยน์ตาใสกระจ่างดุจดั่งสายธารแห่งสารทฤดู กลีบปากแดงปลั่งปลั่งโดยที่มีต้องแต่งแต้มชาดประทีนโฉม นางยืนอยู่ตรงนั้นอย่างสุภาพงามสง่า สูงส่งดุจดอกบัวที่ขึ้นอยู่ริมน้ำ นิ่งสงบสะกดใจคน

นัยน์ตาสีดำลึบของจินเสวียนสะท้อนเงาร่างอรรชรของนาง ไม่เจอกันเพียงไม่กี่วันเขารู้สึกว่านางดูเหมือนจะงดงามขึ้นกว่าเดิม จิตใจจึงพลอยเลื่อนลอยไปชั่วขณะ แต่ต่อมาเสียงระฆังเตือนภัยในสมอังก์ดังขึ้น เขา

ตีสี่หน้าหนึ่งขีมิ คิดในใจว่าวิชาญ่ววนของนางปีศาจจิ้งจอกช่างร้ายกาจ
เสียจริงๆ เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ทำให้เขาเกิดภพมายาวว่าตนเองเผลอจับ
คนผิดไปจับเอาสตรีในห้องหอคนหนึ่งมา

เขาแอบลอบโคจรพลัง ความน่าประหวั่นพรั่นพรึงปะทุออกมา
รอบสรรพางค์กาย เขาเดินตรงเข้าไปเอ่ยเรียกนางเสียงเยียบเย็น "นางปีศาจ
จิ้งจอก"

ครั้นเหยาเหนียงไต้ยีน ก้นบึ้งของดวงตาก็พลันโกรธจัด ก้าวถอยหลัง
ออกไปสองก้าว

จิ้นเสวียนคิดว่านางหวาดกลัวโหดุนที่ตนเองแผ่กระจายออกมา จึง
รู้สึกพอกพอใจยิ่ง

"มานี่" เขาออกคำสั่ง

นางไม่ฟังคำสั่ง แวดต่ายังทวีความเย็นชามากขึ้น

จิ้นเสวียนคิดว่าการสั่งสอนปีศาจก็เหมือนกับฝึกม้า ล้วนแต่ต้อง
ปราบพยศของอีกฝ่ายเสียก่อน ในเมื่อนางไม่เดินเข้ามา เขาก็เดินประชิด
เข้าหาทีละก้าวๆ ในขณะที่นางกำลังจะถอยไปอีกด้านนั้น เขาก็สาวเท้าพรวด
เข้าไปหา ฝ่ามือใหญ่คว้าข้อมือของนางเอาไว้แน่น

จิ้งเพิงซึ่งเดินวนเวียนอยู่นอกเรือนพลันไต้ยีนเสียงกระแทกกระแทก
ดังปังปังจากในเรือน รวมถึงเสียงสลัดดินอย่างระงับโทสะของสตรี จึงทำ
ให้เขาใจร้อนดั่งเพลิงแผดเผา แต่ก็ติดที่อาจารย์เข้มงวดน่ายำเกรง เขาจึง
มิกล้าบุกเข้าไปโดยพลการ

เขาร้อนรนกระสับกระส่ายราวกับมดบนกระดะร้อนๆ อยากจะเข้าไป
แต่ก็ไม่กล้าเข้าไป ขณะที่กำลังกลัดกลุ้มไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีนั้น จู่ๆ

เสียงกรีดร้องของเหยาเหนียงก็ดังลอยออกมาจากด้านใน ทำให้เขาอดทน
ไม่ไหวอีกต่อไป

"อาจารย์ ท่านบอกว่าลูกผู้ชายแค่ปราบปีศาจเท่านั้น จะไม่รังแก
อิสตรี..." จิ้งเฟิงยังมีทันจะพุ่งเข้าไป ประตูเรือนก็ถูกเปิดออกเสียก่อน

เมื่อเห็นอาจารย์เดินออกมาจิ้งเฟิงก็ถอยห่างไปทั้งร่าง เพราะว่าบนใบหน้า
อาจารย์มีรอยข่วนเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งรอย ทำให้เขาเห็นแล้วตกตะลึงจน
อ้าปากค้าง กระทั่งสายตาคมปละบของอาจารย์พุ่งเข้าใส่ เขาถึงสะดุ้งเฮือก
ในทันใด

"เฝ้าดูนางเอาไว้ให้ดี อย่าปล่อยให้หนีไปได้" จิ้นเสวียนออกคำสั่ง
เสียงเคร่งขรึม แล้วเดินออกไปด้วยสีหน้าคล้ำเขี้ยวโดยไม่รอให้เขาตอบกลับ

เขามองส่งเงาร่างของอาจารย์เดินจากไป นิ่งเหม่ออยู่พักใหญ่ๆ กว่า
จะได้สติกลับคืนมา เขารับบันไดเดินเข้าไปในเรือน จากนั้นก็เห็นเหยาเหนียง
นั่งอยู่ตรงขอบเตียงด้วยขอบตาที่แดงก่ำ เส้นผมและเสื้อผ้าอาภรณ์
ที่ยู่เหียงทำให้หัวใจของเขาพลันสะดุด

"นาง...นางยังดีอยู่หรือไม่" เขาเอ่ยถามอาเจียวซึ่งยุ่งอยู่กับการ
ปลอบประโลมอยู่ข้างๆ อย่างระมัดระวัง

อาเจียวถลึงตาใส่เขาอย่างดูร้าย "อาจารย์เจ้ารังแกเหยาเหนียง!"

หัวใจของจิ้งเฟิงยิ่งทวีความหวาดหวั่น เอ่ยปฏิเสธเสียงดังลั่น
"เป็นไปไม่ได้!"

"เหตุใดจะเป็นไปไม่ได้ ในห้องเสียงดังอะละขนาดนั้น เจ้าหนูหนวก
หรือไร"

จิ้งเฟิงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "อาจารย์ข้าอาจจะเจ้าเล่ห์ กลับกลอก

หัววัน ข้ายังชอบเล่นงานคนอื่น แต่ว่าเขาไม่มีทางรังแกสตรีแน่นอน!"

เหยาเหนียงชะงักงัน หันหน้ากลับไปมองจิ้งเพิงแวบหนึ่ง นี่เขากำลัง
แก้ตัวแทนอาจารย์ หรือว่ากำลังช่วยด่าอาจารย์อยู่หนอ

อาเจียวแค้นเสียงฮึ่นๆ หนึ่งที่ "อาจารย์ของเจ้ากตเหยาเหนียง
เอาไว้กับเตียง ทำให้นางเลือดออก นี่มิใช่รังแกสตรีแล้วมันคืออะไร"

เหยาเหนียงชะงักงันไปอีกครา มองอาเจียวปราดหนึ่ง ไฉนคำพูดนี้
ถึงฟังดูแปลกพิกลอยู่นิดๆ เล่า

จิ้งเพิงอ้าปากค้าง ท่าทางราวกับแตกตื่นตกใจอย่างหาใดเปรียบ
มิได้ เขานิ่งเงียบไปพักหนึ่งกว่าจะเอ่ยขึ้นอย่างอีกๆ อักๆ ว่า "ข้าคิดว่า...
อาจารย์เพิงจะเคยเป็นครั้งแรก...ก็เลยแผลงทำรุนแรงไปหน่อย..."

อาเจียวตอบโต้ะ "ครั้งแรกแล้วอย่างไรเล่า! หรือว่าเขาจะอยากทำ
เป็นครั้งที่สองอีก?!"

ในที่สุดเหยาเหนียงก็ทนฟังต่อไปไม่ไหว รีบเอ่ยแทรกว่า "ที่เขาทำร้าย
คือนิ้วของข้า!"

จิ้งเพิงนิ่งไป แล้วสาวเท้าอาดๆ เข้าไปดู จึงเห็นว่าบนนิ้วชี้นาง
มีบาดแผลเล็กๆ ไม่ถึงหนึ่งซุน* อยู่ ยามนี้เขาถึงได้ผ่อนลมหายใจออกมา
เฮือกหนึ่งด้วยความกระจ่างแจ้ง

"ไม่ต้องกลัวๆ อาจารย์แค่เจาะเลือดนางไปหยดเดียวเท่านั้น"

อาเจียวมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย "เจาะเลือดไปทำอันใด"

"เบื้องลึกเรื่องนี้แฝงด้วยศาสตร์ความรู้มากมายเสียล่ะ" จิ้งเพิงเป็น
ลูกศิษย์ที่ตีตื้นขยันเล่าเรียนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อาเจียวที่ไม่ค่อยจะสนใจเขา

* ซุน คือหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

ลักเท่าไรนักอุตสาหะขอคำชี้แนะจากเขาอย่างหาได้ยากยิ่ง เขาจึงรีบอธิบาย
ความล้าลึกของศาสตร์แห่งลัทธิเต๋าให้ฟังอย่างกระตือรือร้น

ที่แรกจึงฟังถูกส่งให้มาคอยสอดแนมจับตาดูเหยาเหนียง แต่ว่า
ตลอดหลายวันมานี้ที่ได้อยู่ร่วมกัน เขากลับสนิทสนมเข้ากับพวกนางได้อย่าง
เป็นธรรมชาติ

ถ้าหากมิได้เห็นด้วยตาตนเอง จິ้งเฟิงเองก็ไม่เชื่อเช่นกันว่าที่แท้
ปีศาจจิ้งจอกก็รู้จักตอบแทนบุญคุณ ไม่ใช่ว่าปีศาจทุกตนล้วนเลวร้าย
อย่างที่ผู้คนเล่าอ้างกันเสียหน่อย แม้นอาเจียวจะชอบดูร้ายใส่เขาอยู่รำไป
แต่ก็ไม่เคยทำร้ายเขาแม้แต่ปลายนิ้ว นอกจากนั้นร่างกลม ดวงตาใสแป้ว
รวมถึงหางฟูฟ่องของม้นยามแปลงร่างเป็นลูกจิ้งจอกล้วนทำให้นิ้วมือของเขา
คันยุบยิบ อยากจะลองลูบคลำดูเสียเหลือเกิน

แต่น่าเสียดายที่หลังจากอาเจียวให้เขาลูบแค่ครั้งเดียวก็ไม่ยอมให้เขา
แตะต้องอีกเลย จึงทำได้เพียงมองตาละห้อยอยู่อีกด้าน ดุ่มนซุกใช้ถอดอ้อน
อยู่ในอ้อมกอดของเหยาเหนียงด้วยความอิจฉาริษยา

หลังจากเหยาเหนียงได้ฟังคำอธิบายจากจິ้งเฟิงแล้วรู้ว่าที่นักพรต
จิ้นเสวียนเจาะโลหิตนางไปก็เพราะต้องการนำมาใช้ทำพิธีลงอาคม นางจึง
ออกสั่นขวัญแขวนอยู่ตลอดทั้งวัน กระสับกระส่ายไม่เป็นสุข

หนึ่งวันผ่านไปนางยังคงปลอดภัยไร้อันตราย เหยาเหนียงไม่เห็นว่
ร่างกายของตนเองมีตรงไหนผิดปกติจึงค่อยๆ เบาใจลง

จิ้นเสวียนซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งกลับมิได้เบาใจขนาดนั้น

เขาเจาะโลหิตนางมาทำพิธี ใช้อาคมเสริมแรงผนึก หลังจากทำพิธี

เสร็จสิ้นเขาก็แวะไปดูสตรีผู้นั้น นางยังคงจ้องมองเขาด้วยนัยน์ตาคู้งาม ยังคงยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่วงท่าอรรชรชดช้อย ยังคงเหมือนดังสตรีธรรมดาทั่วไป มองดูอยู่เนิ่นนานก็ยังไม่เห็นนางเผยหางจิ้งจอกออกมา

เขาใช้วิชาเบญจธาตุทั้งหมดแต่ก็ยังไม่อาจบีบให้นางปีศาจปรากฏโฉมออกมาได้ หางที่โผล่ออกมาราวกับดอกถนอชวา* ผลิตานเมื่อคราวก่อน คล้ายกับเป็นเพียงความเข้าใจผิดของเขาเท่านั้น

จิ้นเสวียนเดินไปมาอยู่ในห้องโถงหลัก นางปีศาจยากจะกำราบ ทำให้เขาปวดเศียรเวียนเกล้าเป็นอย่างยิ่ง จับปีศาจมาหลายปี เขาไม่เคยพบเจอปีศาจตนไหนที่รับมือยากเช่นนี้มาก่อนเลย

เขานั่งลงตรงหน้าโต๊ะ ใช้นิ้วชี้เคาะผิวโต๊ะพลางคิดตรึกตรอง หลังครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะก็เดินออกไปเรียกลูกศิษย์คนหนึ่งเข้ามา

"ไปเรียกจิ้งเหลยมา"

พอลูกศิษย์ที่อยู่นอกประตูได้รับคำสั่งก็หันกายเดินออกไปหาศิษย์พี่รอง ครู่หนึ่งผ่านไปจิ้งเหลยก็ก้าวเข้ามาภายในเรือน

"อาจารย์"

"ปิดประตูแล้วเดินเข้ามาข้างใน" จิ้นเสวียนทิ้งวาจาเอาไว้แล้วหมุนกายเดินเข้าไปที่เรือนชั้นใน

กระทั่งจิ้งเหลยเดินตามเข้ามา เขาก็ชี้ไปยังชวดยาที่อยู่บนโต๊ะ

"เจ้าหาโอกาสเหมาะๆ เทยาที่อยู่ในชวดใบนี้ใส่ในกาน้ำชาของสตรีคนนั้นเสีย"

* ดอกถนอชวา หรือ Queen of the Night (ราชินีแห่งรัตติกาล) ชื่อวิทยาศาสตร์คือ Epiphyllum oxypetalum (DC.) Haw ชาวไทยเรียกว่าดอกโบตั๋น เป็นพืชอิงที่เกาะบนต้นไม้หรือบนหลัก ดอกใหญ่สีขาวนวล ส่งกลิ่นหอม มีกลีบดอกชั้นในสลับหลายชั้น

จึงเหลยหยิบขวดยาขึ้นมา ใบหน้าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ
"อาจารย์ นี่คือนายลวงปีศาจ?"

"ถูกต้อง"

ยาลวงปีศาจ...เป็นยาสะกดวิญญาณที่ปรุงขึ้นใช้กับปีศาจโดยเฉพาะ
พอปีศาจกินเข้าไปก็จะสามารถทำให้ปีศาจมาร้ายสูญเสียสัญชาตญาณเดิม
จิตใจโดนบังคับควบคุม

นักพรตหลายคนปรุงยานี้ขึ้นมาหลักๆ เพื่อใช้กับปีศาจร้ายที่กำลังรบกวน
และอาศัยยานี้ควบคุมปีศาจเพื่อเอามาเป็นทาสรับใช้ตน

ในบรรดาศิษย์สองคนที่จิ้นเสวียนหลอกเข้าสำนักมาในตอนแรกสุด
ศิษย์คนโตจิ้นเฟิงเป็นคนซื่อๆ ตรงไปตรงมา เล่าเรียนวิชาเวท เรียนवादยันต์
หรือท่องคาถาก็ล้วนขยันเป็นที่สุด สั่งให้เขาท่องจากหน้าไปหลัง เขาจะ
ไม่มีทางท่องจากหลังไปหน้าแน่นอน เรียนมาอย่างไรก็ปฏิบัติตามนั้น

ทว่าศิษย์คนรองจิ้นเหลยนั้นมีปฏิภาณไหวพริบดีเลิศ หากลงโทษ
ให้เขาคัดตำราคาถาทิ้งเล่ม เขาก็จะใช้คาถาในตำราสร้างมนุษย์กระดาศ
คนหนึ่งออกมาช่วยเขาคัดตำราทิ้งเล่ม พอเรียนเป็นนั้บก็เอามาใช้ประโยชน์
ทันที

ด้วยเหตุนี้เรื่องวางยานี้สั่งให้จิ้นเหลยศิษย์คนรองไปทำจะเหมาะสม
ที่สุด

จิ้นเหลยต้องมองขวดยา ในดวงตาเปล่งประกายแวววาวระยิบระยับ
ต่อมาก็มองดูรอยข่วนบนใบหน้าของอาจารย์ จากนั้นก็นึกถึงบทสนทนา
ในหมู่ลูกศิษย์ในระยะนี้ขึ้นมา

ทุกคนล้วนพูดว่าอาจารย์ดูเหมือนเกรงขามน่าหวาดหวั่น แต่จริงๆ แล้ว

กลับเป็นคนกลัวภรรยา ที่แรกถูกอาจารย์หญิงตบหน้าเข้าหนึ่งขาด ต่อมาก็ถูกอาจารย์หญิงช่วนจนหน้าเป็นแผลอีก

มีลูกศิษย์บางคนเข้าใจเรื่องระหว่างชายหญิง จึงหัวเราะหึๆ พร้อมกล่าวว่าอาจารย์ขอร่วมรักไม่สำเร็จ ถูกอาจารย์หญิงปฏิเสธ ดังนั้นจึงเอาแต่ตีหน้าเหม็นบูดทั้งวันทั้งคืน ความปรารถนาไม่ได้รับการตอบสนองเต็มเต็ม!

จึงเหลยที่รู้ความจริงได้ยืนแล้วก็เกือบจะหัวเราะจนซ้ำใน เขารู้ว่าเรื่องทั้งหมดนี้หาใช่ความจริงไม่ แต่ก็แปลกใจเช่นกันว่าเหตุใดอาจารย์ถึงจัดการนางปีศาจตนนั้นไม่ได้เสียที ตอนนี้อยู่ดูเหมือนว่าอาจารย์จะเอาจริงเสียแล้ว

"พอให้นางกินลงไปแล้วก็จงพาตัวนางมาที่ห้องลับเสีย" จิ้นเสวียนพูด

"ศิษย์น้อมรับคำสั่งขอรับ" จึงเหลยเก็บขวดยาไว้ในแขนเสื้อ ก่อนจะหันตัวเดินออกไปจากเรือน

5

เดิมจินเสวียนคิดว่าภารกิจที่มอบหมายให้จิ้งเหลยไม่ต้องลงแรง
มากเดี๋ยวก็คงพาตัวนางมาได้ แต่นึกไม่ถึงว่าผ่านไปครึ่งวันก็มีลูกศิษย์
มารายงานว่าศิษย์พี่รองเกิดเรื่องแล้ว

จินเสวียนลอบตื่นตกใจในใจ รีบรุดไปตรวจสอบที่ห้องของจิ้งเหลยดู
ทันทีว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น พอเข้าไปก็เห็นทุกคนยืนล้อมวงอยู่หน้าเตียง
จิ้งเหลยกำลังนอนหลับตานิ่งอยู่บนเตียง

เมื่อลูกศิษย์ทุกคนเห็นอาจารย์เดินเข้ามาจึงหลีกทางออกให้ทันที

"นี่มันเกิดอันใดขึ้น" จินเสวียนซักถามเสียงขรึม

ลูกศิษย์คนหนึ่งเดินเข้ามารายงานว่ "เรียนอาจารย์ ตอนที่ศิษย์เจออ
ศิษย์พี่รองระหว่างทาง เขาก็ใบหน้าขึ้นสีคล้ำเขียว ก่อนเขาจะหมดสติไป
ได้บอกกับศิษย์ว่าเขาถูกลอบเล่นงาน หลังจากนั้นก็สลบล้มพับไป ศิษย์จึง
รีบพุงเขากลับมาทันทีขอรับ"

จิ้งเหลียนมีสี่หน้าเคร่งเครียด จ้องมองจิ้งเหลนที่อยู่บนเตียงเนิ่นนาน
สุดท้ายก็เดินออกไปโดยที่มิได้เอ่ยอันใดแม้แต่คำเดียว

กระทั่งผู้เป็นอาจารย์ออกไปแล้ว จิ้งเหลนซึ่งอยู่บนเตียงก็ฉวยจังหวะ
ตอนที่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นค่อยๆ แอบลืมตาขึ้นมาอย่างเงิบๆ หลังจากนั้นก็
หลับตาลงไปอีกครั้ง

โชคดีไป! ดีที่ไม่ถูกอาจารย์จับได้ว่าเขาแสร้งทำ ให้เขาไปต่อกรกับ
นางปีศาจนั้นไม่ยากหรอก แต่ว่าการรับมือกับจิ้งจอกตัวนั้นในเรือนของ
นางปีศาจช่างแสนยากเย็นเหลือเกิน ที่ชวนให้คนไม่อยากจะเชื่อสายตาที่สุด
คือแม้กระทั่งศิษย์พี่ใหญ่ก็ยังเข้ามาสอดคล้องกับเขาด้วย

พอพูดถึงศิษย์พี่ใหญ่จิ้งเหลนก็อยากจะอัดอีกฝ่ายยิ่งนัก ศิษย์พี่ใหญ่
ที่ไม่ได้เรื่องผู้นี้ถึงกับปิดบังความลับใหญ่หลวงนี้เอาไว้หลังอาจารย์
ยื่นกรานบอกว่าปีศาจจิ้งจอกเป็นปีศาจที่ดี รู้จักตอบแทนบุญคุณ ช้ายังบอก
อีกว่าแม้แต่ปีศาจจิ้งจอกก็ยังมีความจิตใจดี มนุษย์อย่างเราๆ จะไม่แยกแยะ
ถูกผิดได้อย่างไร

บ้าเอ๊ย! วาจาเช่นนี้แท้จริงก็เอาไปพูดให้อาจารย์ฟังสิ บอกข้า
จะมีประโยชน์อันใดเล่า ปกติศิษย์พี่ใหญ่เป็นคนคุยง่าย แต่ว่าคนผู้นี้
พอปากใจเชื่ออันใดแล้วก็เหมือนกับวัวที่จุดกระชากรายไรก็ไม่ยอม
หันกลับมา

จิ้งเหลนโมโหระพิดกระพือด ความเป็นความตายของปีศาจจิ้งจอก
เกี่ยวอันใดกับสำนักจ้าวินของพวกเขาด้วยเล่า? นักพรตต้องปราบมาร นี่คือ
สัจธรรมที่มีอาจแปรเปลี่ยน!

ทว่าถึงแม้เขาจะไม่เห็นด้วยกับศิษย์พี่ใหญ่ แต่ก็มิอาจหักหลังอีกฝ่าย

ได้ อย่างไรก็ตามเสียพวกเขาก็เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องที่เติบโตมาด้วยกันจริงๆ แล้ว
ในใจของเขาศิษย์พี่ใหญ่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก

จับนางปีศาจไม่ได้ เรื่องปีศาจจึงจอกก็มิอาจเปิดโปง คำสั่งของอาจารย์
ก็ขัดขึ้นมิได้อีก นี่เท่ากับตั้งใจจะบีบเขาให้ตายชัดๆ เลยมิใช่หรือ ทางออกเดียว
ในตอนนี้มีแต่แกล้งสลับเท่านั้น

ตอนนี้ในที่สุดเขาก็สามารถหมดสติไปได้อย่างสบายใจ
ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านรักษาตัวให้ดีๆ เกิด!

ในเรือนเล็กเวลานี้จิ้งเพิงกำลังตบอกรับรองต่อเหยาเหนียงและ
อาเจียว

"พวกเจ้าวางใจเถิด ถึงแม้ศิษย์น้องรองจะโง่มากชอบหาผลประโยชน์
เล็กๆ น้อยๆ ทำอันใดก็ชอบฉวยโอกาสเล่นแง่ใช้เล่ห์เหลี่ยม ซ้ำยังพูดจา
สับปลับกลับกลอก แต่ในเมื่อเขาจับปากแล้วว่าจะไม่บอกเรื่องนี้ให้อาจารย์รู้
เขาก็จะไม่บอกอย่างแน่นอน"

เหยาเหนียงมองจิ้งเพิงอย่างพูดไม่ออก เจ้าพูดอย่างนี้ยิ่งทำให้คน
วางใจไม่ได้มากกว่าเดิมมิใช่หรือ

อาเจียวพยักหน้าพลาบเอ่ย "ในเมื่อศิษย์น้องของเจ้ากลังกลอก
ขนาดนี้ เขาจะต้องแอบไปแกล้งตายแน่ๆ"

เหยาเหนียงมองไปทางอาเจียวอย่างพูดไม่ออก นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่าย
มีเพียงแต่เห็นด้วยกับจิ้งเพิง ทั้งยังเอ่ยสนทนาโต้ตอบกับเขามาก

"แน่นอนอยู่แล้ว อย่างมองดูแค่ความทะลึ่งกล้าเล่ห์ของศิษย์น้องข้า
เล่า เขาเองก็เป็นคนรักความถูกต้องเช่นกัน"

"ลูกศิษย์จอมกะล่อนนี้จะสามารถรับมือกับอาจารย์เจ้าเล่ห์ได้ การผจญความยุติธรรมจะอาศัยลงมืออย่างเปิดเผยโจ่งแจ้งคงมิได้ ต้องใช้แผนร้าย"

"ไม่มีปัญหา ศิษย์น้องรองของข้าคนนี้สู้ไม่ได้ก็หนี หนีไม่ได้ก็หลอก หลอกไม่ได้ก็แกล้งตาย เขาฉลาดหลักแหลมยิ่ง"

"ฟังแล้วฟังพาได้จริงๆ ครั้งนี้โชคดีที่ได้เจ้าช่วยไว้ ขอขอบคุณมาก!" อาเจียวหัวเราะคิกคักพลางเอ่ย

"ไม่ต้องเกรงใจไป ก็พวกเราเป็นสหายกันนี่นา!" จิ้งเพิงเกาะศีรษะแกรๆ ด้วยความซัดเซ

ทั้งสองพูดคุยกันถูกคองยิ่ง ข้ายังมีความคิดไปในทางเดียวกัน ทำเอาเหยาเหนียงฟังแล้วตะลึงงันจนอ้าปากค้าง พุดจาไม่ออกอยู่เนิ่นนาน แต่นางหาว่าไม่รู้เรื่องนี้อาเจียวกลับพุดถูกแฝง คนที่ซื่อจึงเหลยนั้นกำลังแกล้งตายอยู่จริงๆ

อาเจียวกระโดดเข้าไปในอ้อมกอดของจิ้งเพิง ใช้ศีรษะถูไถกับแผ่นอกของเขา สะบัดหางจิ้งจอกอันปลุกไปมา ยิ้มหวานหยดย้อย

"นึกไม่ถึงว่าเจ้านี้ก็มีคุณธรรมน้ำมิตรไม่น้อย ไม่เหมือนกับนักพรตคนอื่นฯ เลยสักนิด"

จิ้งเพิงอึ้งไป ต่อมาก็รู้สึกยินดี อาเจียวที่ปกติมักจะห่างเหินเมินเฉยใส่เขา ทั้งยังไม่เคยทำสีหน้าดีๆ ให้เขาดู กลับเป็นฝ่ายเข้ามาใกล้ชิดเขาก่อนเป็นครั้งแรก ทำให้เขาปลื้มปิติใจอย่างคาดไม่ถึงไปชั่วขณะ

เขาлубชนของอาเจียวอย่างแผ่วเบาระมัดระวัง รวากับกำลังสัมผัสกระเบื้องเคลือบที่แตกหักง่ายอย่างไรอย่างนั้น เกรงว่าจะทำให้มันเจ็บ

และกลัวว่ามันจะไม่ชอบใจเข้า

อาเจียวมิได้ต่อต้าน มันปล่อยให้เขาลูบแต่โดยดี แสดงออกว่า
ยอมรับในตัวของเขาแล้ว

จึงฟังยกริมฝีปากคลี่ยิ้ม สัมผัสได้ฝ่าเท้าที่ทั้งนุ่มนวลทั้งเรียบลื่น
ความรู้สึกจกจีระลอกหนึ่งแผ่ลามเข้ามา และราวกับว่าลามไปถึงหัวใจ
ของเขา

จริงๆ แล้วจึงฟังก็ชอบสัตว์ตัวเล็กๆ เป็นอย่างมากเหมือนกับ
เหยาเหนียง

"อาเจียว" เขาร้องเรียกเบาๆ

"หือ?"

"เมื่อไรหลังปีศาจเจ้าจะกลับคืนมาแล้วสามารถกลายร่างเป็นมนุษย์
ได้หรือ"

อาเจียวซึ่งอยู่ในอ้อมกอดชะงักนิ่งไป ก่อนจะซ่อนสายตาดูขึ้นจ้องมอง
เขา ครั้นแล้วก็เห็นว่านัยน์ตาทองทั้งสองข้างของเขาเจิดจ้าราวกับคันฉ่อง
สะท้อนเงาร่างของมันอยู่ข้างใน

อาเจียวถลึงตากว้าง "เจ้าคิดจะทำอันใด อยากจะเห็นร่างมนุษย์
ของข้ารึ"

"อยากสิ" เขาเอื่อยยิ้มๆ "แจ้งดงามขนาดนี้ หากกลายร่างเป็นมนุษย์
จะต้องเป็นยอดหญิงงามแน่ๆ"

ปีศาจจิ้งจอกตนใดกลายร่างเป็นมนุษย์แล้วไม่ดงามไม่หล่อเหลา
บ้างเล่า วาจานี้มันไร้สาระชัดๆ! สมกับเป็นนักพรตโง่เง่าจริงๆ

อาเจียวแค้นเสียงฮึในใจเบาๆ ทว่าบนใบหน้ากลับยิ้มยิ้มจ่อเลาะ

น่ารัก "ได้สิ ไม่มีปัญหา วันหลังข้าจะแปลงกายเป็นมนุษย์ให้เจ้าดู" ใบหน้าจิ้งจอกดูโกซุกใช้กับแผ่นอกของเขา ก้นยักย้ายส่ายไปมา หางยังบิดปายบนแก้มของเขาอย่างอดอ้อน

จิ้งเพิงรู้สึกตัวเบาหวิว มุมปากยิ้มยิ้มออกมาจนเห็นลักยิ้ม

เมื่อเห็นใบหน้าซื่อๆ ของเขาอาเจียวก็บ่นอุบิบในใจว่าเจ้าโง่ ข้าไม่ให้เจ้าดูหรอก ถ้าเจ้าจำร่างมนุษย์ของข้าได้ เกิดวันใดทะเลาะแตกหักกันขึ้นมา แล้วเจ้าเอาอาวุธเวทมาเล่นงานข้า จะมีเท่ากับการข้าหาเรื่องใส่ตัวหรือหรือ

"เจ้ารับปากแล้วนะ! เช่นนั้นพวกเราต้องรักษาสัญญานะ พอถึงตอนนั้นเจ้าต้อง..." คำพูดต่อนั้นขาดหาย จิ้งเพิงล้ม 'ตุ๊บ' ลงกับโต๊ะสลบไสลหมดสติไป

เหยาเหนียงแตกตื่นตกใจยิ่งนัก "เขาเป็นอันใดไปหรือ"

"ไม่มีอะไร แค่ทำให้เขาหลับไปเท่านั้น" อาเจียวกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะก่อนจะเอยกับเหยาเหนียงด้วยสีหน้าจริงจัง "พวกเราต้องรีบหนี ที่นี้อยู่ไม่ได้แล้ว จากที่ข้าเห็น นักพรตหน้าเหมื่อนนั้นคิดจะลงมือรุนแรงกับเจ้าแล้ว"

แรกเริ่มเจาะเอาโลหิต ต่อมาก็สั่งให้ลูกศิษย์วางยาไฟ...อาเจียวแค้นเสียงฮึ ยาลวงปีศาจเป็นของที่เขาไว้บังคับควบคุมปีศาจ หากยังไม่รีบหนีตอนนี้เกรงว่าคงจะไม่มีโอกาสหนีอีกแล้ว

สัมผัสระติตตัวของเหยาเหนียงเดิมทีก็มีไม่มากอยู่แล้ว ไม่นานนักนางก็ห่อเก็บเสร็จสิ้น นางเคยชินกับการหนีเอาชีวิตรอดมานานแล้ว แต่ว่าคราวนี้ไม่เหมือนเดิม นางมิได้โดดเดี่ยวตัวคนเดียวอีกต่อไป แต่ว่ามีอาเจียวคอยอยู่เคียงข้างนางด้วย

ทั้งสองวิ่งออกจากเรือนอย่างรีบร้อน ทว่าเพิ่งจะก้าวทำออกนอกเรือน
เหยาเหินยงก็ตัวค้างแข็งไป จิ้นเสวียนซึ่งยืนอยู่ในลานกว้างดูท่าทาง
เหมือนกับยืนรออยู่นานแล้ว แม้จะเห็นนางแบกห่อสัมภาระออกมา แต่ก็
ไม่รู้รู้สึกประหลาดใจแม้แต่นิดเดียว

เหยาเหินยงหน้าเปลี่ยนสี อาเจียวซึ่งอยู่บนปากกระโดดไปขวาง
ตรงหน้านาง มันแปลงร่างจากลูกจิ้งจอกกลายเป็นจิ้งจอกตัวโตเต็มวัย
กางกรงเล็บแหลมคมออกมา หางทั้งแปดชี้ชูชัน ปลูกโอปีศาจให้แผ่กระจาย
ออกมาทั่วทั้งร่าง ส่งเสียงคำรามต่ำเป็นการกล่าวเตือนแก่จิ้นเสวียน

จิ้นเสวียนจ้องมองพวนางอย่างเย็นชา เอ่ยเสียงต่ำว่า "ข้าก็ว่าอยู่ว่า
เหตุใดโอปีศาจที่นี้ถึงได้รุนแรงนัก ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง ที่ที่อันตรายที่สุด
ก็คือที่ที่ปลอดภัยที่สุด ถูกต้องหรือไม่" ริมฝีปากบางยกโค้งด้วยความเย้ยหยัน
เสียดสี "บังเอิญยิ่งนัก ข้าเองก็คิดแบบนี้เช่นกัน เขี่ยเข้ามาติดกับเองเช่นนี้
ลดภาระเข้าไปได้ไม่น้อย"

เสียงเคร่งดั่งขึ้นหนึ่งคำรบ กระบี่สยบมารที่อยู่บนหลังถูกดึงออก
จากฝักแล้วลอยทะยานสูง พุ่งเข้าประจัญบานกับปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง
ราวกับมีชีวิตจิตวิญญาณ การต่อสู้เดิมพันด้วยชีวิตเปิดฉากขึ้นอย่างดุเดือด
เลือดพล่าน การปะทะกันของพลังกระบี่กับโอปีศาจก่อให้เกิดพายุคลั่ง
ส่งเสียงดั่งคำราม พัดพาเอาข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ภายในลานกว้าง
ปลิวลี้มระเนระนาด สภาพเละทะวุ่นวายไปหมด

ไม่ถึงหนึ่งก้านธูป* ความโกลาหลวุ่นวายราวกับพายุฝนโหมกระหน่ำนี้
ก็สงบลง สุดท้ายอาเจียวซึ่งบาดเจ็บเข้าในยังไม่หายดี พลังปีศาจยังไม่ฟื้นคืน

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า
หนึ่งชั่วโมง

กลับมดั่งเดิมก็มีอาตตอกรกับจิ้นเสวียนได้ มันถูกพันธนาการเอาไว้กับพื้น
สุดท้ายก็ถูกดูดเข้าไปในน้ำเต้า และโดนกักขังอยู่ในนั้น

จิ้นเสวียนมองดูน้ำเต้า กระดกรอยยิ้มอย่างพึงพอใจ

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางที่ได้ตามจับมาครั้งปี ในที่สุดเขาก็จับมันได้เสียที่

ในตอนแรกเขาได้กลิ่นปีศาจจิ้งจอกเก้าหางมาจากบนร่างของ
เหย้าเหินยง ที่เขากักบริเวณนางไว้ในเรือนเล็กแห่งนี้ จุดประสงค์ที่แท้จริง
ก็คือใช้นางเป็นเหยื่อหลอกล่อให้ปีศาจจิ้งจอกเก้าหางมาติดกับ ทำยที่สุดแล้ว
ก็เป็นอย่างที่เขาคาดการณ์เอาไว้จริงๆ นางปีศาจตนนี้กับปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง
มีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นอน แน่นแฟ้น ในที่สุดเขาก็จับปลาใหญ่ตัวนี้ได้เสียที่
เขาผูกน้ำเต้าเอาไว้กับเอว จากนั้นหันกลับมา แล้วพลันผละออกไป

นางปีศาจหายไปแล้ว?

เขายิ้มเยินซา ไม่ร้อนรนใจแม้แต่กระพริบตา ในเมื่อปลาใหญ่ติดแหแล้ว
ปลาเล็กปลาน้อยที่เหลือรอดไปก็คงหนีไปไหนได้ไม่ไกล

พอจับปีศาจจิ้งจอกได้สำเร็จดังปรารถนา เขาก็อารมณ์ดีอย่างสุดแสน
เขาเดินออกมานอกเรือนเล็ก ระหว่างทางที่เดินกลับไปยังห้องโถงหลักนั้น
เขาก็คิดวางแผนในใจว่าในเมื่อจับปีศาจร้ายอย่างปีศาจจิ้งจอกเก้าหางได้
ก็ต้องป่าวประกาศให้ผู้คนรู้กันทั่วเสียหน่อย ฐานะของสำนักจ้อวี่นจะได้อ
ยกกระดบัขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

พอมีชื่อเสียงบารมีแล้ว เงินค่าอุปค่าน้ำมนต์จะเกียจก็จะเยอะขึ้นด้วย
เงินที่จะเอาไปตัดชุดนักพรตตัวใหม่กับทำรองเท้าคูใหม่ก็มีต้องกังวลแล้ว
เจ้าเด็กบ่าวพวกนั้นมื่อันต้องทำชุดนักพรตขาดได้ไม่เว้นแต่ละวัน นึกถึง
ตอนที่เขาออกจับปีศาจเมื่อปีนั้น มีแต่เขาที่ทำเสื้อผ้าอาภรณ์ของพวกปีศาจ

ขาดแหวง หาใช้พวกปีศาจทำชุดนักพรตของเขาขาดวันไม่

จันเสวียนจับปีศาจจิ้งจอกเก้าหางได้แล้ว จึงอารมณดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง รอยโค้งตรงมุมปากยกขึ้นสูงทั้งสองด้าน ทันใดนั้นเขาก็เห็นลูกศิษย์จำนวนหนึ่งกระโดดโผนทะยานไปตามชายคาเรือนหลังต่างๆ อย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว ท่าทางรีบร้อนลนลานราวกับมีปีศาจตามไล่ล่าอยู่ด้านหลังก็มีปาน มุมปากที่เพ่งจะยกโค้งยามนี้กลับลดลงมาอีกครา

พอลูกศิษย์เหล่านั้นเห็นผู้เป็นอาจารย์ คนที่น่าอยู่หน้าสุดก็รีบหยุดฝีเท้าลงอย่างกะทันหันจนถูกคนที่ตามหลังมากระแทกเข้าใส่ ทันใดนั้นขบวนทัพจึงพลันแตกกระเจิง แม้แต่ยืนก็ยืนไม่มั่น

"อาจารย์..."

"ฮึ! เป็นถึงศิษย์สำนักใหญ่โต แต่กลับทำท่าทางแตกตื่นร้อนรนเช่นนั้นมันใช้ได้ที่ไหนกัน!"

ความน่ายำเกรงของอาจารย์ผู้เป็นเจ้าของสำนักเป็นที่เกรงของเหล่าลูกศิษย์มาตั้งแต่ไหนแต่ไร พอถูกตวาดเอ็ดเช่นนี้ แต่ละคนจึงรีบร้อนลุกยืนให้เรียบร้อย ก่อนจะหุดคอกกล่าวขอภัยในความผิด

จันเสวียนคิดในใจว่ากลับไปจะต้องฝึกฝนช่วงขาของพวกเขาให้หนักมากขึ้น ดูฝีเท้าอันสับสนวุ่นวายของพวกเขาสี ถ้าหากเจอกับไอปีศาจอันแข็งแกร่งรุนแรงเข้า ไหนเลยจะยืนมั่นได้ เกรงว่าแต่ละคนจะถูกไอปีศาจสยบจนลุกไม่ขึ้นเลยกระมัง

"ช่างเถิด เห็นแก่ที่พวกเจ้ากระทำความผิดเป็นครั้งแรก คราวนี้ก็แล้วกันไป จำเอาไว้ ในฐานะลูกศิษย์ของสำนักจี้วีน จะต้องมีบุคลิกสุ่มเยือกเย็น ไม่ว่าจะพบเจอเรื่องราวแรงใหญ่หลวงอันใดก็ต้องข่มกลั้นอารมณ์

ให้อยู่ อย่าให้คนลานจนเสียเรื่องเป็นอันขาด เข้าใจหรือไม่"

"คำสอนสั่งของอาจารย์ ศิษย์เข้าใจแล้วขอรับ!" ทุกคนขานรับอย่างพร้อมเพรียงกัน

จิ้นเสวียนพยักหน้าด้วยความพอใจแล้วจึงเอ่ยถามว่า "ว่ามาซิ พวกเจ้ารีบร้อนเพราะเหตุใด เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

เดิมทีพวกลูกศิษย์ร้อนรนใจอย่างเหลือแสน ทว่าคราวนี้กลับไม่รีบร้อนแล้ว ลูกศิษย์คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่แถวหน้าเอ่ยตอบขึ้น

"เรียนอาจารย์ คืออย่างนี้ขอรับ ปกติอาจารย์กำชับนักกำชับหนาว่า ห้องลับที่อยู่หลังห้องโถงหลักเป็นสถานที่ต้องห้าม ห้ามใครเข้าไปเด็ดขาด แต่ว่าพวกเราเห็นอาจารย์หญิงเข้าไปในนั้น ก็เลย..."

"อะไรนะ!" จิ้นเสวียนหน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง "พวกเจ้าบอกว่าใครนะ ใครเข้าไปในสถานที่ต้องห้าม!"

ครันเห็นสีหน้าคล้ำเขียวของอาจารย์ หัวใจของลูกศิษย์ทุกคนก็สะดุดตก

"อาจารย์หญิงขอรับ..."

สิ้นคำปุ๊บก็เห็นอาจารย์โฉบวูบผ่านไป แล้วเมื่อหันกลับไปดูก็เห็นเพียงชุดคลุมที่ปลิวสะบัดกลางอากาศกำลังทะยานขึ้นไปบนหลังคา เหาะเหินอย่างรวดเร็วว่องไว กระโดดไปตามตามแผ่นกระเบื้องบนหลังคาราวกับกำลังโบยบิน ไม่นานนักก็หดเล็กลงจนกลายเป็นจุดดำๆ เร็วจื๋วราวกับไฟไหม้บ้านอย่างไรอย่างนั้น

...ในห้องลับมีสิ่งใดนะหรือ

ห้องลับในสำนักทั่วไปส่วนมากล้วนเอาไว้เก็บสะสมสิ่งล้ำค่า ดำรับ

ตำรา และเคล็ดวิชาลับ ส่วนในห้องลับของสำนักจ้าววันนี้มีสิ่งใดนะหรือ
มีตัวเงินที่จิ้นเสวียนอดออมเก็บเล็กผสมน้อยมาตลอดระยะเวลา
หลายปีนี้อย่างไรเล่า!

จิ้นเสวียนรีบตามไปที่ห้องลับอย่างเร่งด่วน ภายในห้องลับไม่มีใคร
อยู่แล้ว เขาสำรวจดูอยู่รอบหนึ่ง ของวิเศษและอาวุธเวทล้วนมิได้ถูกแตะต้อง
ทว่าสิ่งของที่ดูเหมือนเลอค่าเหล่านี้จริงๆ แล้วก็เป็เพียงแค่สิ่งที่เอาไว์ติดตาม
ผู้คนต่างหาก

เขาเดินเข้าไปด้านในสุดของห้องลับ จากนั้นก็เปิดช่องลับบนผนังออก
ครั้นเห็นว่าด้านในว่างเปล่า สีหน้าของเขาก็พลันเขียวม่วงราวกับกินสารหนู
เข้าไป!

ตัวเงินหายไปแล้ว!

ตัวเงินมูลค่าหนึ่งหมื่นตำลึง...เงินค่าบูรณะหอฉนิ่มมารที่เขาก็กอบอม
มาเจ็ดปีเต็มๆ หาย-ไป-แล้ว!

ด้านนอกของห้องลับมีการสร้างค่ายกลเอาไว้ ป้องกันทั้งมนุษย์ ภูตผี
และปีศาจ ไม่ต้องสงสัยเลย ผู้ที่มีความสามารถพอจะเอาชนะค่ายกลเหล่านี้
ได้ นอกจากนางปีศาจตนนั้นแล้วก็ไม่ต้องนึกถึงใครเป็นคนที่สองอีก

นี่ก็มาถึงว่ปีศาจตนนั้นกลับเข้ามาได้อย่างง่ายดาย เขาประเมิณนาง
ต่ำไปอีกครั้ง

จิ้นเสวียนใบหน้าคล้ำเขียว ทัวทั้งสรรพางค์กายปะทุระเบิดออกมา
ไอรุนแรงปานถล่มฟ้าทลายดินได้นั้นมากพอที่จะสยบภูตผีปีศาจให้ครั่นคร้าม
ได้

ทางที่ดีอย่าให้ตัวเงินนั้นเป็นอะไรไปเป็นอันขาด หากเกิดความผิดพลาด

อันใดขึ้น เขาจะไม่ใจอ่อนอีกแน่นอน จะต้องจับนางมัดให้แน่น จากนั้นก็โยนเข้าถ้ำอันมืดมิดไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ต่อให้นางคุกเข่าร้องขอวิงวอนเช่นใด เขาก็จะไม่ปล่อยให้นางรอดไปได้ขาด

ทว่ายามเขาเห็นนางปีศาจทำท่าจะเผาตัวเงินทั้งนั้น เขาก็เกือบจะคุกเข่าอ้อนวอนต่อนางเสียแล้ว...

เหยาเหนียงประจันหน้ากับเขาด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ นางไม่มีวรยุทธ์และใช้คาถาอาคมมิได้ นางรู้ว่าตนเองมีอาจเอาชนะเขาได้ แต่ว่าไม่เป็นไร นางสามารถเผาตัวเงินของเขาได้

ตอนที่อาเจียวต่อสู้กับนักพรตจิ้นเสวียนอย่างซูลมุนอยู่นั้น มันได้แบ่งพลังส่วนหนึ่งออกมาส่งตัวนางออกไปจากเรือนเล็ก ช่วยให้นางหนีรอดออกมาได้ แต่นางไหนเลยจะใช้คนชั่วลาดดาขาวที่ทอดทิ้งผู้มีพระคุณแล้วเอาแต่หนีเอาตัวรอดพรรคนั้น

เหยาเหนียงดูเหมือนอ่อนแอบบบบาง แต่จริงๆ แล้วแข็งแกร่งยิ่งความพระนางของนางก็คือการกล้าข่มขู่จะเผาตัวเงินทั้ง กล้าที่จะเผชิญหน้ากับจิ้นเสวียนตรงๆ

นางรู้ว่าตนเองช่วยอาเจียวต่อสู้มิได้ แต่นางสามารถช่วยอาเจียวออกมาได้

วิชาพันธนาการและค่ายกลของลัทธิเต๋าไม่มีผลกับนาง ทำให้นางเดินเข้ามาได้อย่างสะดวกราบรื่นราวกับเข้ามาในดินแดนที่ไร้ซึ่งผู้คน อีกทั้งเมื่อลูกศิษย์ในสำนักพบเจอนางระหว่างทางกลับไม่มีใครขัดขวาง ถึงแม้นางจะรู้สึกแปลกใจ แต่เป็นเช่นนั้นก็ดีแล้ว นางคิดว่าในเมื่อคาถาพันธนาการ

เหล่านี้ไม่มีผลต่อนาง เช่นนั้นนางก็น่าจะสามารถเข้ามาหาสิ่งของล้ำค่าได้บ้าง จากนั้นอาศัยสิ่งนี้ข่มขู่ให้นักพรตจิ้นเสวียนปล่อยตัวอาเจียวหาไม่แล้วนางจะทำลายอาวุธเวทล้ำค่าของเขาเสีย

ไหนดเลยจะคาดคิดว่าภูตผีซึ่งอยู่ในโกเก็บถ้ำกระดูกกลับบอกนางว่า สิ่งของล้ำค่าที่สุดของนักพรตจิ้นเสวียนคือตัวเงินที่ซุกซ่อนอยู่ในห้องลับแห่งนี้ บอกให้นางรู้แม้แต่สถานที่เก็บเงินอย่างละเอียดชัดเจน

พอนางหาตัวเงินเจอก็รีบไปที่ห้องครัวและจุดไฟขึ้นมา หลังจากนั้นก็ตั้งท่ารอกคอยเขามาเยือน

เงินอี่แปะเดียวบิ่ววิรุษาให้ถึงตาย* แต่ตัวเงินหนึ่งหมื่นตำลึงสามารถทำให้จิ้นเสวียนนอนตายตาไม่หลับได้ เขาเก็บออมอย่างยากลำบากมาตลอดเจ็ดปี ยังวางแผนไว้ว่าเดือนหน้าจะหาช่างมาบูรณะซ่อมแซมหอณิกमारสักครา ให้หอคอยสำหรับกักขังปีศาจของสำนักจิววินเปลี่ยนโฉมใหม่เอี่ยม

"ปล่อยปีศาจจิ้งจอกเก้าหางเดี๋ยวนี้" เหยาเหนียนมีเงื่อนไขแค่ข้อเดียวเท่านั้น มือของนางถือตัวเงินอยู่เหนือไฟ เพียงแค่นางปล่อยมือออก ตัวเงินก็จะถูกเผาไหม้ภายในพริบตา

ทั้งสองประจันหน้าคุ่มเชิงกันอยู่ในห้องครัว คนอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องล้วนถูกจิ้นเสวียนไล่ออกไปข้างนอกจนหมด ที่นี้มีแค่พวกเขาสองคนเท่านั้น จิ้นเสวียนจ้องมองนางเขม็ง เนื่อนานผ่านไปที่สุดในที่สุดก็เอ่ยปากขึ้นด้วยเสียงต่ำ

"เจ้าเผาลี ถ้าเจ้ากล้าเผา ข้าก็จะจับปีศาจจิ้งจอกไปขาย"

* เงินอี่แปะเดียวบิ่ววิรุษาให้ถึงตาย เป็นสำนวน หมายถึงอุปสรรคเล็กๆ อาจทำให้งานใหญ่ไม่สามารถดำเนินไปได้

ครั้นวาทานี้โพล่งออกมาก็เห็นนางหน้าเปลี่ยนสีจริงดังคาด

เขาพูดต่อไปด้วยสีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์ "ชนของปีศาจจิ้งจอกขายที่ตลาดมืดได้เงินถึงสามหมื่นตำลึง ชุมพลังภายในของปีศาจจิ้งจอกก้าวหน้าสามารถเพิ่มพลังเวทได้ ราคาประมูลสูงถึงห้าหมื่นตำลึง อวัยวะภายในกับลูกตาของมันสามารถนำมาปรุยาได้ อย่างน้อยก็มีมูลค่าถึงห้าพันตำลึง กระดูก ฟัน และเล็บที่เหลืออยู่ก็เอาไปขายได้ถึงหนึ่งพันตำลึง คำนวณดูแล้วข้ายังได้กำไรกว่าเดิมเสียอีก"

เหยาเหนียงหน้าซีดเผือด เดิมทีคิดว่าจับจุดอ่อนของอีกฝ่ายได้แล้วเสียอีก แต่นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับโหดเหี้ยมยิ่งกว่า เปลี่ยนกลับมาเป็นฝ่ายข่มขู่นางแทน บอกว่าจะหักกระดูกกลืนกินของอาเจียวไปขาย!

อย่างไรเสียนางก็เป็นสตรีชาวบ้าน ลูกไม่เฝ้าในการข่มขู่คนไหนเลยจะร้ายกาจเท่าจีนเสวียน เขาใช้ชีวิตอยู่ในยุทธภพมาตั้งแต่สามขวบ พอห้าขวบก็เข้าร่วมพรรค แปดขวบเข้าร่วมสำนัก สิบเอ็ดขวบถูกบังคับให้กล่าวคำสาบานร้ายแรงเพื่อรับตำแหน่งเจ้าสำนัก นับตั้งแต่นั้นมาก็ต้องแบกรับความรับผิดชอบใหญ่หลวงในการดูแลสำนักจี้วี่น ถ้าหากเขาถูกคนปีบบังคับง่ายตายขนาดนั้น แล้วจะสยบภูตผีปีศาจทั่วทุกสารทิศได้อย่างไรกันเล่า

นางปีศาจอ่อนแอพวกเปี้ยกตนหนึ่งคิดจะข่มขู่เขา เช่นนั้นก็ต้องดูก่อนว่าเขาอยากจะถูกข่มขู่หรือไม่ แต่ว่าเขาต้องมองนางใหม่เสียแล้ว นางฉลาดเฉลียวไม่น้อย รู้จักใช้ไม้เท้าคานพลังเขา

เหยาเหนียงโบหน้าขาวซีด ริมฝีปากเฝิ้มแน่น มือที่ถือตัวเงินอยู่กำลังสั่นเทา สั่นจนหัวใจทั้งดวงของเขาสั่นเทิ้มตามไปด้วย กลัวว่านาง

จะเผลอปล่อยมือออก ทำให้หยาดเหงื่อร่างกายของเขาต้องสลายกลายเป็น
ไถ่ธุลี

เขาสีหน้าเคร่งขรึม แต่จริงๆ แล้วหัวใจกลับว่าอุ่น

หลังจากคุมเชิงกันอยู่พักใหญ่ในที่สุดเหยาเหยิงก็เริ่มลังเลใจ
"ท่านอย่าสั่งหารอาเจียวเลยนะ มันเป็นปีศาจดี ขอแค่ท่านไม่สั่งหารมัน
จะให้ทำอันใดข้าก็ยินยอมทั้งสิ้น"

ครั้นจิ้นเสวียนได้ยินวาทะนี้ ในดวงตาก็พลันเปล่งประกายวาบ ลอบ
ผ่านลมหายใจกับตนเองอย่างลับๆ ทว่าใบหน้ากลับยังคงเย็นชาเฉยเมย

"อ้อ? อันใดก็ยินยอมทั้งสิ้น? แล้วเจ้าทำสิ่งใดเป็นบ้างเล่า"

"ข้า...ข้าซักผ้า ทำกับข้าว ฝ่าฝืน กวาดบ้าน เย็บผ้า เย็บรองเท้าได้"

เขานึกว่านางจะบอกว่าสามารถช่วยอุ้มเตียง ทุบไหล่ ยกน้ำชา
ปรนนิบัติด้วยเรือนร่างเสียอีก นางปีศาจจึงจอกกลับมิใช้รูปโฉมยั่ววนเขา
นี่ทำให้เขารู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก

ทว่าถ้อยคำของนางกลับเตือนให้เขานึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อหลายวันก่อน
ตาเฒ่าจ้าวซึ่งทำงานในครัวบอกว่าจะขอลากลับบ้านเกิด เขากำลังปวดหัวว่า
จะไปเชิญคนมาจากที่ใดอยู่พอดี ถึงแม้อาหารที่ตาเฒ่าทำจะไม่อร่อยนัก
แต่ว่าค่าแรงกลับสูง ถ้าหากตาเฒ่าจ้าวลากลับไปแล้ว ดูจากราคาตลาด
ในตอนนี้เขาจะต้องใช้เงินเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าถึงจะสามารถหาคนมาทำงาน
ได้

นางปีศาจตนนี้ไม่เหมือนกับปีศาจตนอื่นๆ เขาจับนางเอาไว้ก็เพราะ
กะว่าจะศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียด มิได้คิดจะสังหารนาง ทว่ายันต์คาถา
ล้วนใช้ไม่ได้ผลกับนาง อาวุธเวทก็ทำอันใดนางมิได้ หอผณิกมารก็ขังนาง

เอาไว้ไม่อยู่ ในขณะที่เขากำลังปวดเศียรเวียนเกล้าว่าจะจัดการกับนาง
อย่างไรนั้น นางกลับยื่นเงื่อนไขออกมาเองซึ่งตรงกับความต้องการของเขา
อยู่พอดี

"ได้!" มือของเขาพลันล้วงเข้าไปหยิบหนังสือสัญญาฉบับหนึ่งออกมา
จากในแขนเสื้อ "นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เจ้าต้องขายตัวให้แก่ข้า เป็น
ปีศาจในพันธสัญญาของข้า เชื่อฟังคำสั่งข้า"

นางลงนามในสัญญาขายตัว ยามมีชีวิตอยู่ต้องเป็นทาสของเขา
ตายไปก็เป็นทาสของเขา หยดโลหิตประทับตรา สัญญาเป็นอันบังเกิดผล!

จิ้งเพิงถูกจิ้นเสวียนจับขังไว้ในถ้ำ ที่นี้ทั้งขึ้นและ ทั้งหนาวเหน็บ เป็น
สถานที่ที่เอาไว้สำหรับลงโทษลูกศิษย์ที่ทำผิดโดยเฉพาะ นอกจากนั้น
ยังไม่ให้กินข้าวอีกด้วย

ไม่มีลูกศิษย์คนใดรู้ว่าศิษย์พี่ใหญ่กระทำความผิดอันใดนอกจาก
จิ้งเหลย ในยามดึกดื่นคำคั้นเขาก็ได้แอบลอบเอาซาลาเปาสองลูกเข้ามา
ยัดใส่มือศิษย์พี่ใหญ่

"รีบกินเถิด"

จิ้งเพิงเผยสีหน้าซาบซึ้งตื้นตันใจ "ศิษย์น้อง เจ้าเป็นคนดีเหลือเกิน"

"รู้ข้าเป็นคนดีก็อย่าทำให้ข้าต้องเป็นห่วง อย่าสร้างปัญหาให้ข้าอีก"

จิ้งเพิงกัดซาลาเปาหนึ่งคำ แต่แล้วจู่ๆ ก็พลันชะงักนิ่งไป ก่อนจะ
เงยหน้าขึ้นมองจิ้งเหลย

"กลางดึกแบบนี้ มีซาลาเปาเย็นชืดให้กินก็ถือว่าไม่เลวแล้ว ทนเอา
หน่อยเถิด" จิ้งเหลยเอ่ยปลอบประโลมด้วยความปรารถนาดี

ทันใดนั้นจึงฟังก็สวาปามซาลาเปาลงไป กินหมดแล้วยังแลบลิ้น
เลียเศษที่หลงเหลืออยู่บนนิ้ว ท่าทางนั้นราวกับได้กินอาหารรสชาติโอชา
หายากก็มีปาน

"ยังมีอีกหรือไม่" ดวงตาคู่นั้นของเขาจ้องเขม็งแน่วหนึ่งท่ามกลาง
ความมืดมิด

จึงเหลยสายศิระด้วยความเสียใจ "ไม่มีแล้ว เหลืออยู่แค่ซาลาเปา
สองลูกนี่แหละ ยังดีที่ข้ามือเท้าว่องไว หาไม่แล้วคงแย่งไม่ได้แม้แต่
ลูกเดียว...โอ๊ย ท่านทำอันใดเนี่ย"

จึงฟังคันทัวของเขาไปพลางเอ่ยพูดไปพลางว่า "ในสำนักจี้วีนมีใคร
แย่งของชนะเจ้าบ้างเล่า เจ้าไม่ไปแย่งคนอื่นก็ถือว่าไม่เลวแล้ว เอาออกมา
เสีย"

ศิษย์น้องรองเร่ร่อนใช้ชีวิตอยู่ตามท้องถนนมาตั้งแต่เจ็ดขวบ เป็น
นักล้วงหัวขโมยตัวน้อยที่มีชื่อเสียง แม่นเข้าร่วมสำนักแล้ว แต่ฝีมือในการ
ล้วงควักลักขโมยของเขาก็ยังคงเก่งกาจล้ำเลิศ หลังจากเรียนวิชาอาคมและ
วรยุทธ์แล้ว ฝีมือในการลักขโมยยิ่งร้ายกาจมากขึ้นไปอีก ไม่มีสิ่งใดที่เขา
แย่งไม่ได้ มีแต่ไม่อยากแย่งเท่านั้น

"บ้าเอ๊ย! อย่ามาลูปคล่าส่งเดชสิ ซาลาเปากินหมดไปนานแล้ว ท่าน
คิดว่าซาลาเปาที่เหยาเหนียงทำจะมีเหลือกินหรือ"

จึงฟังหยุดนิ่ง "เหยาเหนียงเป็นคนทำ?"

จึงเหลยเอ่ยอย่างกระพืดกระพืด "ตาเฒ่าจ้าวไม่ได้ทำงานแล้ว
เหยาเหนียงยอมลงนามในสัญญาโลหิต กลายเป็นปีศาจในพันธสัญญาของ
อาจารย์ ต่อไปจะอยู่ทำงานที่สำนักจี้วีน เป็นแม่ครัวคนใหม่ของพวกเรา"

จิ้งเพิงตาลูกวาว "อะ...ถ้าอย่างนั้นอาเจียว..."

"ซิ! ว่าแล้วเชื่อว่าท่านยังเป็นห่วงจิ้งจอกตัวนั้นอยู่ วางใจเถิด จิ้งจอกไม่เป็นอันใด เฮยาเหินยงยินยอมลงนามในสัญญาโลหิตก็เพื่อปกป้องมันนี่แหละ"

มุมปากของจิ้งเพิงแยมยิ้มเบิกบาน "ดีเหลือเกิน!"

จิ้งเหลยมองค้อนเขาปราดหนึ่ง "ท่านนี่ช่างหัวรั้นจริงๆ จิ้งจอกตัวนั้นเจ้าเล่ห์แสนกล เล่นงานท่านจนสลบ สุดท้ายแล้ว มันไม่เป็นไร แต่ท่านกลับมีปัญหา อาจารย์ยังโกรธจัดอยู่เลย ไม่รู้เช่นกันว่าจะขังท่านไปอีกนานเท่าไร"

"ไม่เป็นไร ข้ามีเจ้าอยู่ทั้งคน" จิ้งเพิงเอ่ยอย่างซาบซึ้งใจ

"ถูกต้อง โชคดีที่มีข้าอยู่ ยามนี้ท่านมีทุกข้าก็ร่วมต้าน ดังนั้นท่านจำใส่ใจเอาไว้ให้ดีเล่า ถ้าหากอาจารย์จับได้ว่าข้าแอบเอาของกินมาให้ท่าน ท่านต้องมาขว้างหน้ารับไม่เรียวแทนข้าด้วย ร่วมแบกรับความทุกข์เสียด้วยกัน! ซิ ท่านลูปคลำพอแล้วหรือยัง ข้ามีแต่หัวนม ไม่มีหนันโถว* ถ้ายังลูปอีกข้าจะให้ท่านรับผิดชอบข้าแล้วนะ!"

ระหว่างที่ทั้งสองกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น จู่ๆ ก็พลันรู้สึกได้ถึงคามผิดปกติ จิ้งหันไปมองทางปากถ้ำอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่แล้วก็ต้องอิงกันไปทั้งคู่

สตรีงดงามเลอโฉมผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น กำลังจ้องมองพวกเขาไม่วางตา นางผิวขาวผ่องดุจหิมะ นัยน์ตาสุกสกาวดุจดวงดาราร่า แสงจันทร์ราที่ส่องลอดเข้ามาตามรอยแยกของถ้ำฉายสาดลงบนร่างของนางจนดูเหมือนเปล่งประกายแสงสีเงินยวง และขยับแน่นเครื่องหน้าอันงามล้ำของนางออกมา

* หัวนมในภาษาจีนออกเสียงว่า 'หนันโถว' ในที่นี้จิ้งเหลยต้องการเล่นคำให้ล้อกันไปกับคำว่าหนันโถว

เช่นเดียวกัน

นางจ้องมองท่าทางจิ้งเพิงที่กำลังกอดตัวอยู่เหนือร่างผู้อื่น แล้วต่อมาก็หันไปมองจิ้งเหลยที่เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย จากนั้นก็วางกล่องอาหารลงภายใต้สายตาดะลینگลานของพวกเขา

"นี่เป็นอาหารที่เหยาเหนียงทำมาให้ศิษย์พี่ใหญ่" พอถึงถ้อยคำประโยคนี้อาไว้บูบ นางก็หันกายหายเข้าไปในความมืดมิด เดินถอยออกไปที่นอกถ้ำ

ทั้งสองซึ่งอึ้งทึ่งอยู่พักใหญ่ๆ ได้สติกลับคืนมาจากความตื่นตะลึงต่างมองสบสายตาของอีกฝ่าย และต่างก็มีความรู้สึกตกใจอย่างเดียวกัน

...ยอดหญิงงามผู้นั้นคือใครกัน!

6

หลังจากจิ้นเสวียนและเหยาเหนียงลงนามในสัญญาแล้ว เขาก็จับนางโยนให้มาทำงานในห้องครัว แต่หาว่าไม่ว่าการตัดสินใจเช่นนี้ของเขากลับกลายเป็นจุดพลิกผันที่ทำให้เหยาเหนียงป็นขึ้นมาอยู่เหนือศรีระเขาได้ในภายหลัง

สิ่งที่เหยาเหนียงเก่งกาจปราดเปรื่องที่สุดก็คือการทำอาหาร

ในตลอดเวลาที่หนีเอาชีวิตรอดมานี้ นางก็อาศัยฝีมือในการทำอาหารหาเงินเลี้ยงดูตัวเอง การที่จิ้นเสวียนให้นางไปทำงานในครัว สำหรับนางแล้วเป็นแค่การกลับไปทำงานเดิมๆ เท่านั้นเอง

ในลานฝึกวิชาตอนเช้าตรู่บรรดาลูกศิษย์ของสำนักจี้วั้นยังคงทำเหมือนอย่างที่ผ่านมา พวกเขาแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มละสองคน บ้างก็ประลองฝีมือกันด้วยมือเปล่า บ้างก็วัดดาบฟาดกระบี่ ทุกคนล้วนมีสีหน้าซึ่งขึงจริงจัง ฝึกซ้อมวรยุทธ์อย่างขยันขันแข็ง

ศิษย์พี่ศิษย์น้องแต่ละคนต่างก็เคารพรักซึ่งกันและกัน ถึงแม้จะประมือ
ประลองวิชา แต่ก็ทำแค่พอเป็นพิธีเท่านั้น บรรยาภาศสมัครสมานกลมเกลียว
สมกับเป็นการต่อสู้ของวิญญาณ

แต่ทว่ายามเสียงระฆังในโรงอาหารเสียงแรกดังขึ้น เหล่าลูกศิษย์ที่
เดิมที่กำลังฝึกฝนอย่างตั้งอกตั้งใจก็ลุกพรวดขึ้นมาอย่างฉับพลัน วิ่งทะยาน
พุ่งปรี๋ ต่างแก่งแย่งเบียดเสียดกันไม่มีใครยอมให้ใครทั้งสิ้น ใอสังหารปะทุ
รุนแรง ไหนเลยจะยังมีภาพความสงบปรองดองอย่างเมื่อครูให้เห็น

หากวิ่งช้ากับช้าก็จะถูกกวาดกินไปจนหมด ถ้าเคลื่อนไหวอืดอาด
แม้แต่ช้าวก้นหม้อก็คงจะไม่มีเหลือให้กิน

จิ้นเสวียนยืนอยู่บนแท่นสูง เขาแค่แะะมาตรวจตราดูลูกศิษย์
ฝึกฝนวรยุทธ์ ทว่าสิ่งที่เห็นกลับเป็นภาพเช่นนี้ แต่ละคนท่าทางอย่างกับ
ผู้ทุกข์ยากที่ไม่มีข้าวตอกถึงท้องมาสามวัน ยังไม่ทันรอให้เสียงเคาะระฆัง
สิ้นสุดลงก็วิ่งปรี๊ดไปจนไม่เห็นแม้แต่เงา หลงเหลือไว้แต่เพียงดาบกับกระบี่ที่
กระจัดกระจายทั่วพื้น

เขาแค้นเสียงอีหนกๆ หนึ่งครา "เจ้าเด็กบ้าพวกนี้เนี่ย แค่กินข้าวก็ทำ
อย่างกับเป็นผีอดอยากกลับชาติมาเกิด นี่มันใช้ได้ทีใดกัน ดูเหมือนว่า
อาจารย์อย่างข้าจะปล่อยปละละเลยมากเกินไปแล้ว จิ้งเหลย!"

ไม่มีผู้ใดส่งเสียงตอบกลับ

เขาหันหน้ากลับไปมอง แต่แล้วก็พบว่าศิษย์คนรองซึ่งเดิมทียืนอยู่
ข้างหลังเขากลับหายตัวไปไม่เห็นแม้แต่เงา

จิ้นเสวียนใบหน้าจ้ำจอง ก่อนจะหมุนกายเดินเข้าไปในห้องโถงหลัก
จิ้งเหลยเจ้าเด็กหน้าเหมีน แม้แต่เจ้าก็ยังวิ่งไปแย่งอาหารเหมือนกันรึ

ช่างน่าโดนฟาดจริงๆ!

จิ้นเสียนนั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังเปิดอ่านตำราคาถาเล่มหนึ่งเพื่อคัดลอก แต่ว่าอ่านอยู่ครึ่งค่อนวันกลับอ่านไม่เข้าหัวเลยแม้แต่อักษรเดียว ในสมองของเขามีแต่กลิ่นหอมหวานของอาหารในช่วงหลายวันมานี้อยู่เต็มไปหมด

ขนมแป้งต้นหอมอบ ซาลาเปาหมูใส่เห็ดหอม บะหมี่ลูกชิ้นปลา ต้มกระดูกหมู หมูผัดเปรี้ยวหวาน ปลาอบเต้าเจี้ยว...สตรีผู้นี้คิดว่ากำลังเปิดหอสຸราอยู่หรืออย่างไรกัน

หากไม่นึกถึงก็แล้วไป แต่พอนึกขึ้นมาก็ไม่จบไม่สิ้น ทำเอาตอนนี้เขาต้องร้องโครกคราก...สมควรตายนัก! เหตุใดกับข้าวของเขายังไม่ถูกยกเข้ามาส่งอีก!

"มาแล้วว!"

คนยังไม่ถึง เสียงกลับมาถึงก่อน ศิษย์คนรองที่รู้ใจราวกับเป็นพยาธิตัวตืดของเขายกตะกร้าใส่อาหารหลักประตูดินเข้ามา ใบหน้าแฉะยิ้มสดใสเจิดจรัสเสียยิ่งกว่าพระโพธิสัตว์เมตไตรยเสียอีก อีกฝ่ายเดินมาถึงตรงหน้าเขา จากนั้นก็วางอาหารลงบนโต๊ะ ปากก็พร่ำพูดมิได้หยุด

"อาจารย์ ศิษย์ยกอาหารมาให้ท่านแล้วขอรับ ท่านไม่รู้หรือบอกว่า ศิษย์นี่องที่ไร้หัวจิตหัวใจพวกนั้นปกติดูเรียบร้อยมีมารยาท แต่พอเห็นกับข้าวปุ๊บก็ทำอย่างกับคนไม่รู้จักกัน ทำทางอย่างกับผีออกยากกลับชาติมาเกิด ศิษย์กลัวว่าพวกเขาจะเนรคุณกวาดอาหารกินเรียบไม่มีเหลือ ทำให้ท่านต้องอดกิน จึงรีบไปยกมาให้ท่านโดยเฉพาะเลยนะขอรับ ท่านดูสิ ข้าวกลางวันวันนี้หอมกรุ่นยิ่งนัก หมูสองไฟ หมูห่อกะหล่ำ หมูผัดหน่อไม้ ตามด้วยต้มปลาเหลือองใส่เต้าหู้ร้อนๆ หนึ่งถ้วย ช่างมากมายหลากหลายจริงๆ!"

วาทาเหล่านนี้เขาพูดได้อย่างคล่องปากยิ่งกว่าเสียวเออร์ในหอสุราเสียอีก

จิ้นเสวียนถลิ่งตาใส่จิ้งเหลย ถ้อยคำพวกนี้เป็นการแก้ตัวอย่างชัดเจนว่าเขาหนีหายไป ทั้งหมดล้วนเป็นเพราะไปช่วยแย่งอาหารให้อาจารย์ท้ายที่สุดแล้วคนเป็นอาจารย์อย่างตนไม่เพียงแต่มีอาจาดำทอเขาได้ ยังต้องชมเชยในความกตัญญูรู้คุณของเขาด้วยซ้ำไป

จิ้นเสวียนจ้องมองใบหน้าเปี่ยมยิ้มประจบเอาใจของเขา ต่อมาก็เหลือบมองอาหารที่วางเรียงรายเต็มโต๊ะ น้ำแกงมีควันฉุยลอยอบอวลกลิ่นกับข้าวหอมๆ ที่ลอยแตะะจุกกระตุ้นหนอนตะกอละในท้องของเขาให้ตื่นขึ้น หลังจากนั่งเสียบไปครู่ใหญ่เขาก็เอ่ยสั่งอย่างเฉยชาว่า

"วางเอาไว้ก่อน"

"ขอรับ อาจารย์ ท่านค่อยๆ กินนะขอรับ" จิ้งเหลยโค้งกายนับถอยออกไปนอกห้องแล้วปิดประตูลง จากนั้นก็รีบหมุนกายวิ่งตะบึงออกไปทันที

การแย่งอาหารเป็นงานที่ต้องใช้ฝีมืออย่างหนึ่ง เขาใช้ข้ออ้างว่าจะนำอาหารไปส่งให้อาจารย์ เพื่อที่จะได้แย่งชิงอาหารอย่างโจ่งแจ้งเปิดเผย พอตักอาหารใส่ในถ้วยแล้วก็แบ่งอาหารออกเป็นสองส่วน ส่วนที่เยอะเก็บไว้ให้ตนเอง ส่วนที่น้อยก็เก็บไว้ให้อาจารย์

ดูสิ ปรกาศเพลิงในก้นบึ้งดวงตาของอาจารย์มอดดับลงไปทันทีหลังจากได้เห็นอาหาร ไหนเลยจะมีเวลาวางมาลงโทษเขา เขาขอรีบกลับเรือนไปกินอาหารส่วนที่ตนเองเก็บซ่อนเอาไว้ก่อนละ

พอจิ้งเหลยกลับออกไปแล้วจิ้นเสวียนก็โยนตำราหนังสือไปไว้อีกด้าน

เมื่อหยิบตะเกียบขึ้นมาจับก็ลงมือกินทันที

เขาจำต้องยอมรับว่าตอนแรกที่จับนางโยนไปไว้ที่ห้องครัวก็แค่เพราะที่ห้องครัวขาดคนทำงานเท่านั้น จึงจะให้นางไปทำหน้าที่แทนชั่วคราว นี่ไม่ถึงว่ากลับเจอสมบัติล้ำค่าเสียได้

ตั้งแต่ได้กินอาหารฝีมือของนางเขาถึงได้พบว่าอาหารที่ตาเฒ่าจ้าวทำนั้นรสชาติയാແပ່เพียงใด หากไม่กินอาหารของนางก็คงไม่รู้สึกรู้ส แต่พอกินแล้วกลับติดอกติดใจยิ่งนัก

นับตั้งแต่เหยาเหนียงเข้ามาคุมห้องครัว เวลากินข้าวก็กลายเป็นช่วงเวลา que ทุกคนรอคอยมากที่สุด

พวกลูกศิษย์เหล่านี้ปกติต้องฝึกฝนวรยุทธ์จึงกินอาหารจู้จี้ หนึ่งคนสามารถกินได้ถึงสามถ้วย กอปรกับอาหารที่เหยาเหนียงทำช่างแสนเลิศรส เพียงไม่นานก็ทำให้ทุกคนกินจุมากขึ้นกว่าเดิมสองเท่า

เหยาเหนียงเห็นลูกศิษย์เหล่านี้กินเยอะ นอกจากอาหารหลักสามมื้อแล้ว ยังทำแป้งม้วนต้นหอมกับขนมแป้งอบสอดไส้หมูบเอาไว้ในหม้อ ถ้าหากทุกคนหิวเมื่อไรก็จะมีอาหารร้อนๆ ให้กินแก้หิวได้ตลอดเวลา

ฝีมือการทำอาหารของเหยาเหนียงทำให้คุณภาพอาหารการกินของสำนักจี้จื่อวันยกระดับขึ้นไม่น้อยในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แน่نونว่าเนื่องจากทุกคนกินอาหารเพิ่มมากขึ้น วัตถุดิบที่จำเป็นและค่าใช้จ่ายก็ย่อมเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

ยามจี้จี้เหลยนำรายการวัตถุดิบที่ต้องจับจ่ายใช้สอยซึ่งเหยาเหนียงเขียนไล่เรียงออกมาไปให้อาจารย์ดู ก็เห็นแค่อาจารย์มีสีหน้าเคร่งขรึม เข้มงวด ไร้รอยยิ้ม ผ่านไปเนิ่นนานก็ยังคาดเดาอารมณ์ไม่ออก

ที่แรกจึงเหลยคิดว่าอาจารย์เห็นปริมาณของที่เขียนลงในรายการแล้ว
จะตัวดีพู่กันขีดลบออกไปครึ่งหนึ่ง เพราะว่าหลายปีที่ผ่านมาอาจารย์
พยายามประทับประคองค่าใช้จ่ายของสำนักมาโดยตลอด จึงเคยชินกับ
การประหยัดค่าใช้จ่าย อะไรที่ลดได้ก็ลด แต่ว่าหนนี้อาจารย์กลับมองดู
แค่แวบเดียว ไม่เอ่ยวาจาใดๆ ทั้งสิ้น จากนั้นก็ยื่นรายการสิ่งของกลับมา

"ตกลง"

ตกลง? แค่อสองคำนี้? เห็นด้วยแล้ว?

ครั้นเห็นเขายังยืนอึ้งอยู่กับที่ จิ้นเสวียนก็ปรายตามองลูกศิษย์แวบหนึ่ง
"ยังมีเรื่องได้อีก"

"ไม่ ไม่มีขอรับ ศิษย์จะรีบไปบอกเหยาเหนียงเดี๋ยวนี้"

จึงเหลยโค้งกายเดินถอยออกไปนอกเรือน พอออกมาจากเรือนแล้ว
เขาก็หันหน้าขึ้นตามานในทันใด คิดในใจว่าแปลกยิ่ง ดวงอาทิตย์ขึ้นทาง
ทิศตะวันตกเสียแล้วกระมัง เหยาเหนียงผู้นี้เป็นดาวนำโชคจริงๆ วันหลัง
ทุกคนจะได้มีลาภปากกันแล้ว

วันถัดมาจิ้นเหลยก็ทำหน้าที่มั้งประจบประแจงเดินเข้ามาอีกครั้ง แล้ว
รายงานแก่อาจารย์ว่า "อาจารย์ เหยาเหนียงบอกว่าอยากจะขอเบิกเงิน
ซื้อไก่มาเลี้ยงสักหลายตัวขอรับ"

จิ้นเสวียนที่กำลังเขียนหนังสืออยู่พลันชะงักงันไป แล้วจึงซ่อนสายตา
ซึ่งเต็มไปด้วยความสงสัยงงวยงงขึ้นมอง "เลี้ยงไก่?"

"เหยาเหนียงบอกว่านางอยากจะล้อมคอกที่หลังห้องครัวไว้เลี้ยงไก่ไข่
ไขฟักตัวออกมาเป็นลูกเจี๊ยบ พอเลี้ยงจนโตก็นำมาเชือดกินได้ สามารถ

ทำแกงไก่ใส่เห็ดหอม ไก่อบห่อใบบัว ไก่อบหนังกรอบ รวมถึงไก่อบถึง..."

จิ้งเหลยเอ่ยรายการอาหารยาวยืด ชวนให้คนน้ำลายสอมากขึ้น

จิ้นเสวียนนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงหยิบเงินหนึ่งถุงออกมายื่นให้
ลูกศิษย์ "เอาไปให้นาง ดูว่านางอยากจะซื้อสิ่งใดก็ให้นางพิจารณาเอาเอง"
ใจกว้างถึงเพียงนี้เชียว?

จิ้งเหลยแอบตะลึงลานอยู่ในใจ ทว่าบนใบหน้ากลับยังคงรักษารอยยิ้ม
ประจบประแจงเอาไว้ "ศิษย์น้อมรับคำสั่งขอรับ" มือทั้งสองข้างประคอง
ถุงใส่เงินพลงเดินออกจากเรือนไป

เมื่อเดินออกมาแล้วเหล่าลูกศิษย์ที่เฝ้ารออยู่ข้างนอกก็วิ่งกรูเข้ามาล้อม
ทันที

"เป็นอย่างไรบ้าง เป็นอย่างไรบ้าง! อาจารย์รับปากหรือไม่"

จิ้งเหลยกระดกริมฝีปากยกยิ้ม ก่อนจะหยิบถุงใส่เงินออกมาทอดให้
ทุกคนดู "ดูสิ นี่มิใช่คำตอบรี"

ครั้นทุกคนเห็นก็ส่งเสียงโห่ร้องยินดีออกมาพร้อมกัน

"ข้าว่าแล้วเชียว! อาจารย์หญิงออกโรงเองเช่นนี้ อาจารย์จะไม่ตกลง
ได้อย่างไร" ลูกศิษย์คนหนึ่งเอ่ย ศิษย์คนอื่นๆ ต่างก็เห็นพ้องผสมโรง

พอได้ยินคำว่า 'อาจารย์หญิง' จิ้งเหลยก็เอาแต่ยิ้มกริ่มไม่เอ่ยวาจา
ในสำนักมีเพียงเขากับศิษย์พี่ใหญ่เท่านั้นที่รู้ว่าเหยาเหนียงมิใช่อาจารย์หญิง
แต่เป็นมนุษย์ครึ่งปีศาจที่ถูกอาจารย์จับกลับมา

เพียงแต่ว่าเขาคิดมากเกินไปหรือไม่ ไฉนเขาถึงรู้สึกที่อาจารย์ดูเหมือน
จะยอมตอบสนองความต้องการของเหยาเหนียงไปเสียทุกอย่างเลยเล่า
ยกตัวอย่างเรื่องปีศาจจิ้งจอกเก้าหางตนนั้นก็แล้วกัน ในเมื่ออาจารย์จับตัว

ได้แล้ว ก็ไม่มีทางปล่อยมันออกมาตามใจชอบอย่างแน่นอน ปีศาจร้ายพรคนี่
จำต้องผีนึกมันเอาไว้ แต่พอเหยาเหนียงเอ่ยปากขอร้อง อาจารย์กลับมิได้
ปฏิเสธเสียอย่างนั้น

จึงเหลยใช้สมองขบคิดอยู่สักพัก ทันใดนั้นก็พลันเกิดความคิดดีๆ
ขึ้นมา พอวันถัดมาเขาก็ไปหาอาจารย์อีกครั้ง

"อาจารย์ขอรับ เหยาเหนียงบอกว่า..."

จิ้นเสวียนซึ่งกำลังวาดยันต์อยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือเอ่ยถามอย่าง
เรียบเฉยว่า "บอกว่าอันใด"

จึงเหลยกลอกลูกตาไปมาเล็กน้อย แล้วเหลือบมองอาจารย์แวบหนึ่ง
จากนั้นกัดฟันเบาๆ ลองเดิมนอย่างสุดตัว

"เหยาเหนียงบอกว่าจะปล่อยศิษย์พีใหญ่ออกมาได้หรือไม่"

มือของจิ้นเสวียนหยุดชะงักโดยพลัน ครั้นแล้วก็เงยหน้าขึ้นมองเขา
ขมวดคิ้วถาม "นางพูดเช่นนั้นหรือ"

นี่เป็นเรื่องที่จิ้นเหลยแต่งขึ้นเอง แต่แน่นอนว่าเขาไม่มีทางสารภาพ
ออกมา จะว่าไปแล้วศิษย์พีใหญ่ถูกขังก็เพราะนาง นางน่าจะหวังให้
ศิษย์พีใหญ่ถูกปล่อยตัวออกมาโดยเร็วถึงจะถูก

"ใช่แล้วขอรับ เหยาเหนียงบอกว่าศิษย์พีใหญ่ถูกลงโทษเพราะนาง
ตั้งนั้นจึงรู้สึกไม่สบายใจยิ่ง พอใจไม่สงบแล้ว อาหารที่ทำออกมาก็จะไม่อร่อย
ตามไปด้วย ซึ่งจะเป็นการทำร้ายทุกคนด้วยเช่นเดียวกัน จึงหวังว่าอาจารย์
จะช่วยให้นางเบาใจลงได้"

จิ้นเสวียนเงยบึ้งครุ่นคิด หัวคิ้วขมวดมุ่น ไม่พูดไม่จาอยู่เนิ่นนาน

จึงเหลยซึ่งรอคอยคำตอบอยู่ลอบสังเกตดูสีหน้าท่าทางของอาจารย์

อย่างระมัดระวัง ทว่าจากสีหน้าแววตาเช่นนี้ของอาจารย์ ดูท่าทางเขาคงจะไม่ตอบตกลง...

"ช่างเถิด เจ้าไปบอกจิ้งเพิงว่ากลับเรือนได้"

จิ้งเพิงเลยเบิกตากว้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยความไม่คาดฝัน ทว่าเพียงแค่ชั่วพริบตาเดียวเขาก็ก้มศีรษะเอ่ยขานรับ

"ศิษย์น้อมรับคำสั่งขอรับ"

เขาหันกายกลับไปพร้อมกับแลบลิ้นออกมาเล็กน้อย เร่งรีบเดินออกจากเรือนไป

นี่ไม่ถึงเลยว่าจะสำเร็จได้ ไม่น่าเชื่อจริงๆ อาจารย์ซึ่งใจแข็งมาแต่ไหนแต่ไรกลับดูเหมือนจะปฏิบัติต่อเหยาเหวียนพิเศษกว่าคนอื่นๆ ไป พอในสำนักมีสตรีเพิ่มขึ้นมาหนึ่งคน ทุกอย่างก็แตกต่างไปจากเดิมจริงๆ ด้วย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3HyltJg>